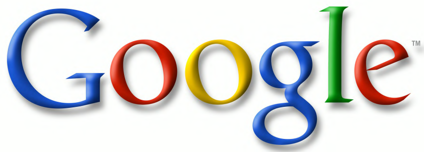

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

ΗΡΩΕΣ

ΥΠΟ

Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

ΕΝ

ΛΟΝΔΙΝΩι.

Digitized by Google

University of Wisconsin
LIBRARY.
No. 24600

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ΗΡΩΕΣ.

Digitized by Google

Digitized by Google

Kingsley, Charles

ΗΡΩΕΣ

ΗΤΟΙ

ΤΡΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩι.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΙΓΞΛΕΥ.

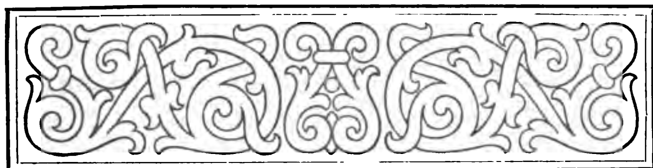
ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩι
ΤΥΠΟΙΣ Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑι
1888.

Digitized by Google

"Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι."

Ἡσιόδου Θεογονία 27.

Digitized by Google

BZQ
.K6
.GR

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΤΟ πονημάτιον τοῦτο συνίσταται ἐκ τριῶν διηγημάτων, ἐν οἷς περιγράφονται αἱ πράξεις καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα ἐνδόξων ἡρώων ἀκμασάντων μικρὸν πρὸ τῶν Τρωικῶν, δηλαδὴ κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐκείνην ἐποχήν, ὅτε ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς μυθολογεῖ ὁ Ἡσίοδος, τὸ θεῖον γένος τῶν ἡρώων, τῶν ἐπικαλουμένων ἡμιθέων.

Ἡ ἡρωικὴ αὕτη ἐποχή, καθ' ἣν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, νεαρὸν καὶ πλῆρες ζωῆς, ἔβαινε γοργῷ τῷ βήματι πρὸς τὴν ἡμέρωσιν τῶν ἠθῶν καὶ τὴν διανοητικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος μεγάλων ἀνδραγαθημάτων καὶ ἐνδόξων πράξεων. Ἐκ ταύτης τῆς πηγῆς ἀρυόμενοι τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν οἱ ἐποποιοὶ καὶ οἱ τῶν δραμάτων ποιηταὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος συνέτασσον τὰ ἀθάνατα αὐτῶν ποιητικὰ ἔργα, ἅπερ μένουσι μέχρι τῆς σήμερον ὡς μνημεῖα ὑψίστης διανοητικῆς ἀναπτύξεως.

Digitized by Google

24600 20 8 '92

Τὰ πεφωτισμένα ἔθνη τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης, *ὧν ὁ πολιτισμὸς εἶναι συνέχεια καὶ ἀνάπτυξις τοῦ* Ἑλληνικοῦ *πολιτισμοῦ, περὶ πολλοῦ ποιούμενα τὴν σπουδὴν τῆς* Ἑλληνικῆς *γλώσσης καὶ φιλολογίας, οὐ μόνον μελετῶσιν ἐπιμελῶς τοὺς ἀρχαίους* Ἕλληνας *συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ τερπνὰ διηγήματα χάριν τῶν παίδων συγγράφουσι λαμβάνοντες τὰς ὑποθέσεις ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μυθογράφων τῆς* Ἑλλάδος.

Μεταξὺ *τῶν ἀρίστων τοῦ εἴδους τούτου συγγραμμάτων διαπρέπουσιν οἱ τοῦ ἐπιφανοῦς* Ἄγγλου *συγγραφέως* Καρόλου Κίγξλεϋ Ἥρωες, *οὓς ἐγὼ ἐν μέρει μὲν ἐλευθέρως μεταφράσας, κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ διασκευάσας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχετύπων πηγῶν, προσφέρω νῦν εἰς τὴν φιλομαθῆ νεότητα τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐν μορφῇ* Ἑλληνικῇ, *εὔελπις ὢν ὅτι παρέχω αὐτῇ οὐ μόνον ἐπαγωγόν, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσμα.*

Ἐν *Λονδίνῳ* 1887 Νο*εμβρίου* 15.

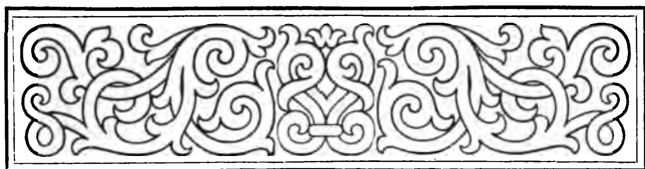
ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Digitized by Google

ΠΕΡΣΕΥΣ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΣΕΥΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΠΩΣ Ο ΠΕΡΣΕΥΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΑΥΤΟΥ ΗΛΘΟΝ ΕΙΣ ΣΕΡΙΦΟΝ.

ΠΑΛΑΙ *ποτὲ ἦσαν δύο βασιλόπαιδες δίδυμοι, ὁ Ἀκρίσιος καὶ ὁ* Προῖτος, *καὶ ἔζων ἐν τῇ τερπνῇ πεδιάδι τοῦ* Ἄργους *ἐν* Ἑλλάδι. Εἶχον *δὲ λειμῶνας καὶ ἀγροὺς εὐφόρους καὶ πολυσταφύλους ἀμπελῶνας, ἀγέλας βοῶν καὶ ποίμνια προβάτων, καὶ μέγα πλῆθος ἵππων βοσκομένων παρὰ τὰ ἕλη τῆς* Λέρνης, *καὶ πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν δυστυχεῖς, διότι ἐζηλοτύπουν καὶ ἐφθόνουν ἀλλήλους.* Ἐκ *βρεφικῆς ἡλικίας ἤρχισαν νὰ φιλονεικῶσι, καὶ ὅτε ἔγειναν ἔφηβοι, ἕκαστος αὐτῶν προσεπάθει ν' ἁρπάσῃ τὴν μερίδα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ ἔχῃ τὴν βασιλείαν μόνος.* Καὶ *πρῶτος μὲν ὁ* Ἀκρίσιος *κατώρθωσε νὰ*

Digitized by Google

ἐκδιώξῃ τὸν Προῖτον· ὁ δὲ πλεύσας εἰς Λυκίαν τῆς Ἀσίας καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ἐκείνης, ἐπανῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ Ἄργος ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ πολλοὺς ξένους μαχητάς, οἵτινες ἐκαλοῦντο Κύκλωπες. Τῇ βοηθείᾳ τῶν ξένων τούτων ἐξέβαλεν ὁ Προῖτος ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ἀκρίσιον, ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἕως οὗ τέλος ἦλθον εἰς συμβιβασμὸν οἱ δύο ἀδελφοί. Καὶ ὁ μὲν Ἀκρίσιος ἔλαβε τὸ Ἄργος καὶ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς χώρας, ὁ δὲ Προῖτος τὴν Τίρυνθα καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ. Ὁ Προῖτος καὶ οἱ Κύκλωπες περιετείχισαν τὴν Τίρυνθα κύκλῳ διὰ τείχους ὀχυροῦ ἐκ λίθων μεγάλων καὶ ἀπελεκήτων, λείψανα τῶν ὁποίων μένουσι μέχρι τῆς σήμερον.

Δὲν παρῆλθε πολὺς χρόνος καὶ ἦλθεν εἰς τὸν σκληρόψυχον Ἀκρίσιον μάντις, ὅστις μαντεύων κατ' αὐτοῦ εἶπεν· «Ἐπειδὴ ἠγέρθης κατὰ τοῦ αἵματός σου, τὸ ἴδιόν σου αἷμα θὰ ἐγερθῇ κατὰ σοῦ· ἐπειδὴ ἥμαρτες κατὰ συγγενοῦς σου, ὑπὸ συγγενοῦς σου θὰ τιμωρηθῇς. Ἡ θυγάτηρ σου Δανάη θὰ γεννήσῃ υἱόν, καὶ διὰ τῶν χειρῶν τούτου θὰ ἀποθάνῃς. Οὕτως οἱ θεοὶ προστάσσουσι καὶ τοῦτο βεβαίως θὰ γείνῃ.»

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἀκρίσιος ἐφοβήθη μὲν πολύ, ἀλλ' οὐδόλως ἐβελτίωσε τοὺς τρόπους του. Ὑπῆρξε σκληρὸς πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς του, καὶ ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ τώρα καὶ φανῇ εὐμενὴς πρὸς αὐτούς, ἔγεινε σκληρότερος· διότι τὴν ὡραίαν αὐτοῦ θυγατέρα Δανάην κατέκλεισεν ἐντὸς ὑπογείου χαλκοῦ θαλάμου, ὥστε οὐδεὶς νὰ δύνηται νὰ ὑπάγῃ πλησίον αὐτῆς. Οὕτως ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν· ἀλλὰ ταχέως θέλετε μάθει ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ αὐτήν.

Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἡ Δανάη ἐγέννησεν υἱόν, εὔμορφον καὶ χαρίεν βρέφος, τὸ ὁποῖον πᾶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ βα-

Digitized by Google

σιλέως Ἀκρισίου ἤθελε λυπηθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ᾐσθάνετο οἶκτον· διότι καταβιβάσας τὴν Δανάην εἰς τὸ παράλιον καὶ θέσας αὐτὴν μετὰ τοῦ βρέφους εἰς κιβώτιον, ὤθησεν αὐτὸ εἰς την θάλασσαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν καὶ τὸ τέκνον της εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων.

Ζέφυρος δροσερὸς ἔπνεε μεθ' ὁρμῆς ἐκ τῶν κυανῶν ὀρέων κάτω εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Ἄργους πεδιάδα καὶ ἔξω εἰς τὴν γλαυκὴν θάλασσαν καὶ ὤθει ἐλαφρῶς τὸ κιβώτιον πρὸς τὸ πέλαγος· πάντες δὲ οἱ βλέποντες ἐκ τῆς παραλίας ἐλυποῦντο καὶ ἔκλαιον· μόνος ὁ ἄσπλαγχνος πατήρ, ὁ σκληρογνώμων Ἀκρίσιος, ἐφαίνετο ἀδιάφορος.

Ἐνῷ λοιπὸν οὕτω ἐφέρετο ὑπὸ τῶν ἐλαφρῶν κυμάτων τὸ κιβώτιον, τὸ βρέφος ἐκοιμᾶτο ἡδέως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του· ἡ δυστυχὴς ὅμως Δανάη δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀλλὰ μένουσα ἄγρυπνος ἔψαλλε μετὰ φωνῆς σιγηλῆς καὶ θρηνώδους θλιβερὸν ᾆσμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ τὸ ἀναγνώσητε.*

Ἐπέρασαν καὶ τὴν τελευταίαν ἄκραν τῆς ξηρᾶς καὶ ἤδη εὑρίσκοντο εἰς τὸ πέλαγος· πέριξ δὲ αὐτῶν τίποτε ἄλλο δὲν ἦτο εἰμὴ θάλασσα, οὐρανὸς καὶ ἄνεμος· ἀλλ' ἡ μὲν θάλασσα ἦτο ἀκύμαντος, ὁ δὲ οὐρανὸς αἴθριος, καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐλαφρὰ καὶ εὐάρεστος· διότι κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας ἡ ἀλκυὼν καὶ ὁ κῆϋξ κατασκευάζουσι τὰς φωλεάς των καὶ οὐδέποτε τρικυμία διαταράσσει τὴν γαλήνην τῆς θαλάσσης.

Ἀλλὰ τί πτηνὰ εἶναι ταῦτα; Ἀκούσατε τί μυθολογοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι περὶ αὐτῶν. Ἦτό ποτε καλλίμορφός τις κόρη ὀνομαζομένη Ἀλκυόνη, θυγάτηρ τῆς Αἰγιάλης καὶ τοῦ Αἰόλου. Αὕτη ἠγάπησε νεαρόν τινα ναύτην, ὅστις ὠνομάζετο Κῆϋξ,

---

* Τὸ τοῦ Σιμωνίδου «Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ» κ. τ. λ.

Digitized by Google

τὸν ὁποῖον καὶ ὑπανδρεύθη· οὐδεὶς δὲ εἰς τὸν κόσμον ἦτο τόσον εὐτυχὴς ὅσον οὗτοι οἱ δύο. Συνέβη ὅμως νὰ ναυαγήσῃ τὸ πλοῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ Κῆϋξ, καὶ πρὶν ἢ δυνηθῇ οὗτος νὰ κολυμβήσῃ μέχρι τῆς ξηρᾶς, τὸν κατέπιον τὰ κύματα. Ἡ Ἀλκυόνη ἰδοῦσα αὐτὸν καταποντιζόμενον ἐπήδησε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ φεῦ! ἀντὶ νὰ τὸν σώσῃ κατεποντίσθη καὶ ἐκείνη. Οἱ δὲ ἀθάνατοι θεοὶ λυπηθέντες αὐτοὺς μετέβαλον εἰς δύο εὔμορφα θαλάσσια πτηνά, τὰ ὁποῖα καθ' ἕκαστον ἔτος κατασκευάζουσι φωλεὰς πλωτάς, ἐπὶ τῶν ὁποίων καθήμενα διατρέχουσι τὰς τερπνὰς τῆς Ἑλλάδος θαλάσσας.

Οὕτω παρῆλθε μία νὺξ καὶ μία ἡμέρα· ἀλλ' ἡ ἡμέρα αὕτη ἐφάνη μακροτάτη εἰς τὴν Δανάην. Παρῆλθε καὶ ἄλλη νὺξ καὶ ἄλλη ἡμέρα, καὶ ἡ Δανάη ἐκ τῶν κλαυθμῶν καὶ τῆς πείνης ἐλιποθύμει καὶ ξηρὰ ἀκόμη δὲν ἐφαίνετο. Καθ' ὅλον δὲ τοῦτον τὸν χρόνον τὸ βρέφος ἐκοιμᾶτο ἥσυχον. Τέλος κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἀπεκοιμήθη καὶ ἡ Δανάη· ἡ δὲ παρειὰ αὐτῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ τέκνου της.

Μετά τινα χρόνον αἰφνιδίως ἐξυπνίσθη, διότι τὸ κιβώτιον ἐψόφει καὶ ἔτριζεν ἰσχυρῶς, ὁ δὲ ἄνεμος συρίζων ἀπετέλει μεγάλην βοήν. Ἐγείρασα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω εἶδεν ὅτι ἦτο πλησίον ἀποκρήμνου ἀκτῆς, ἥτις ἐφαίνετο ὁλοκόκκινος ἐκ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου· πέριξ δὲ αὐτῆς ἦσαν πέτραι μεγάλαι καὶ βράχοι καὶ ἐπιπλέοντες ἀφροὶ κυμάτων. Τότε ἀνατείνασα τὰς χεῖρας ἐβόησε μετὰ φωνῆς μεγάλης ἐπικαλουμένη βοήθειαν. Καὶ ἐνῷ ἀνέκραζεν, ἦλθεν εἰς αὐτὴν βοηθός. Ἄνθρωπός τις ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐφάνη ἐπὶ τῶν κρημνῶν βλέπων μετὰ θαυμασμοῦ κάτω πρὸς τὴν δυστυχῆ Δανάην κυματιζομένην ἐντὸς τοῦ κιβωτίου.

Digitized by Google

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφόρει δασὺ καὶ μαλλωτὸν ἔνδυμα, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πλατύγυρον πέτασον· καὶ εἰς μὲν τὴν δεξιὰν χεῖρα εἶχε καμάκιον, διὰ τοῦ ὁποίου διετρύπα τοὺς ἰχθῦς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἔφερε πεζόβολον· ἀλλ' ἐκ τῆς μορφῆς καὶ τοῦ βαδίσματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς γενειάδος του καὶ ἐκ τῶν δύο ὑπηρετῶν, οἵτινες παρηκολούθουν αὐτὸν φέροντες καλάθια διὰ τοὺς ἰχθῦς, ἡ Δανάη ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ὅτι δὲν ἦτο κοινὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ πρὶν ἐκείνη λάβῃ καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸν καλῶς, ἐκεῖνος ἀφῆκε κατὰ γῆς τὸ καμάκιον καὶ πηδήσας ἀπὸ πέτρας εἰς πέτραν ἦλθε πλησίον αὐτῆς, καὶ εὐθὺς ἔρριψε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς Δανάης καὶ τοῦ κιβωτίου μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδειότητος, ὥστε ἔσυρεν αὐτὸ μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ βρέφους ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς πέτρας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἵστατο.

Τότε ὁ ἁλιεὺς λαβὼν τὴν Δανάην ἀπὸ τῆς χειρός, καὶ ἐξαγαγὼν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κιβωτίου εἶπεν· «Ὦ καλὴ κόρη, ποία παράδοξος τύχη σὲ ἤγαγεν εἰς ταύτην τὴν νῆσον ἐντὸς τούτου τοῦ σαθροῦ σκαφιδίου; Τίς εἶσαι καὶ πόθεν; βεβαίως βασιλέως τινὸς εἶσαι θυγάτηρ· τὸ δὲ βρέφος τοῦτο ἔχει τι ὑπέρτερον θνητοῦ.»

Καὶ ταῦτα λέγων ἐδείκνυε τὸ βρέφος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔλαμπεν ὡς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς.

Ἀλλ' ἡ Δανάη ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὴν γῆν εἶπε μετὰ λυγμῶν·

«Εἰπέ μοι πρὸς θεῶν, ξένε, εἰς ποίαν γῆν ἦλθον ἡ δυστυχὴς ἐγώ, καὶ εἰς ποίους ἀνθρώπους περιέπεσον;»

Ὁ δὲ εἶπεν· «Ἡ νῆσος αὕτη ὀνομάζεται Σέριφος· ἐγὼ δὲ ειμαι Ἕλλην καὶ κατοικῶ ἐν αὐτῇ. Ὁ βασιλεὺς τοῦ τόπου ὀνομάζεται Πολυδέκτης καὶ εἶναι ἀδελφός μου· ἐμὲ δὲ ὀνο-

Digitized by Google

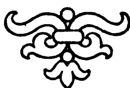
μάζουσι Δίκτυν, διότι διὰ τῶν δικτύων ἀγρεύω τοὺς ἰχθῦς τῆς θαλάσσης.»

Ἡ Δανάη ἀκούσασα ταῦτα ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Δίκτυος καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὰ γόνατα αὐτοῦ ἀνεβόησεν·

«Ὦ κύριε, λάβε οἶκτον ἐμοῦ τῆς ξένης, τὴν ὁποίαν μοῖρα σκληρὰ ἔρριψεν εἰς ταύτην τὴν νῆσον· δέξαι με εἰς τὴν οἰκίαν σου ὡς θεράπαιναν ὅπως ζῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν σου ἐντίμως· διότι καὶ ἐγὼ ἤμην ποτὲ βασιλέως θυγάτηρ· τοῦ δὲ βρέφους τούτου ἡ καταγωγὴ δὲν εἶναι κοινή, ὡς καὶ σὺ αὐτὸς τὸ παρετήρησας. Δὲν θὰ προξενήσω βάρος εἰς ὑμᾶς, οὐδὲ θὰ τρώγω τὸν ἄρτον τῆς ἀργίας· διότι εἰς τὸ ὑφαίνειν καὶ ποικίλλειν ὑφάσματα εἶμαι ἐπιδεξιωτέρα πασῶν τῶν νεανίδων τῆς πατρίδος μου.»

Ἐνῷ δὲ ἔλεγε ταῦτα διακόψας αὐτὴν ὁ Δίκτυς καὶ ἐγείρας, «Κόρη μου, εἶπεν, ὡς βλέπεις ἐγὼ εἶμαι γέρων καὶ αἱ τρίχες μου εἶναι πολιαί· τέκνα δὲν ἔχω τὰ ὁποῖα νὰ φαιδρύνωσι τὴν οἰκίαν μου. Ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, καὶ θὰ σὲ ἔχωμεν ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου ὡς θυγατέρα· τὸ δὲ βρέφος τοῦτο θὰ ἦναι ἔγγονος ἡμῶν. Ἐγώ, τέκνον μου, σέβομαι καὶ φοβοῦμαι τοὺς θεοὺς καὶ φυλάττω τὰς ἐντολὰς αὐτῶν· φέρομαι μετὰ φιλοξενίας πρὸς πάντας τοὺς ἐκ ξένης γῆς ἐρχομένους ἐνταῦθα, διότι οἱ ἀθάνατοι θεοὶ δίδουσιν ἀγαθὰ εἰς τοὺς πράττοντας τὰ καλά, τιμωροῦσι δὲ τοὺς ἀδικοῦντας.»

Οὕτω παρηγορηθεῖσα ἡ Δανάη μετέβη μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἁλιέως εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἦτο εἰς αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του ὡς θυγάτηρ ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΠΩΣ Ο ΠΕΡΣΕΥΣ ΥΠΕΣΧΕΘΗ ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ ΠΑΡΑΤΟΛΜΟΝ.

ΕΚΑΠΕΝΤΕ *ἔτη παρῆλθον καὶ τὸ βρέφος ἡλικιωθὲν ἔγεινε μέγα καὶ καλὸν μειράκιον καὶ ἐπιτήδειος ναυτικὸς ταξειδεύων συνεχῶς εἰς τὰς πέριξ νήσους.* Ἡ *μήτηρ αὐτοῦ ἐκάλει αὐτὸν* Περσέα· *ἀλλὰ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἔλεγον ὅτι δὲν ἦτο υἱὸς θνητοῦ, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν υἱὸν τοῦ* Διός, *τοῦ βασιλέως τῶν ἀθανάτων.* Καίτοι *δὲ ὢν τόσον νέος, ἦτο ὅμως ὑψηλότερος πάντων τῶν ἀνδρῶν τῆς νήσου κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πλατεῖς ὤμους· ἦτο δὲ καὶ ὁ ἐπιδεξιώτερος πάντων εἰς τὸν δρόμον, τὴν πάλην καὶ τὴν πυγμαχίαν· προσέτι εἰς τὸ ῥίπτειν τὸν δίσκον καὶ τὸ ἀκόντιον, εἰς τὸ κωπηλατεῖν καὶ εἰς τὸ κιθαρίζειν καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι θεωρεῖται περικόσμημα ἀνδρῶν.* Πρὸς *τούτοις ἦτο γενναῖος καὶ φιλαλήθης καὶ πρᾶος καὶ χαρίεις· διότι ὁ ἀγαθὸς γέρων* Δίκτυς *ἐξεπαίδευσεν αὐτὸν καλῶς καὶ ἐγύμνασεν εις πάντα τὰ συντελοῦντα πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.* Ἡ *καλὴ αὕτη ἀνατροφὴ κατέστησεν αὐτὸν ἄξιον νὰ κατανικήσῃ τοὺς ἐχθρούς του καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλων ἔργων.* Δὲν *παρῆλθε δὲ πολὺς χρόνος καὶ εὑρέθησαν αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ του εἰς μέγαν κίνδυνον καὶ*

Digitized by Google

εἶχεν ἀνάγκην ὁ Περσεὺς ὅλης τῆς ἱκανότητός του ὅπως ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν μητέρα του.

Εἶπον πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ Δίκτυς εἶχεν ἀδελφὸν ὅστις ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς νήσου. Οὗτος δὲν ἦτο ὡς ὁ Δίκτυς ἀνὴρ δίκαιος καὶ θεοσεβής, ἀλλ' ἄπληστος, πανοῦργος καὶ ἀπηνής. Οὗτος ἰδὼν τὴν Δανάην ἠθέλησε νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἤθελε, διότι δὲν τὸν ἠγάπα καὶ διότι περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐφρόντιζεν, εἰμὴ περὶ τοῦ υἱοῦ της καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε πλέον ἤλπιζε νὰ ἴδῃ. Ἕνεκα τῆς ἀρνήσεως ταύτης τῆς Δανάης ὁ Πολυδέκτης ἔγεινεν ὡς μανικός, καὶ ὠφεληθεὶς ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ Περσέως ἐκ τῆς νήσου, διότι ἔλειπεν εἰς ταξείδιον, ἔλαβε τὴν δυστυχῆ Δανάην διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Δίκτυος λέγων. «Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ γείνῃς σύζυγός μου, θὰ ἦσαι δούλη μου.» Οὕτως ἡ Δανάη ἔγεινε δούλη τοῦ σκληροῦ βασιλέως, ὅστις ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ ἐκτελῇ βαρέα ἔργα, νὰ φέρῃ ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς, νὰ στρέφῃ τὸν χειρόμυλον καὶ νὰ σαρώνῃ τὴν αὐλήν. Ἐὰν συνέβαινέ ποτε εἴτε ἐξ ἀδυναμίας εἴτε ἐξ ἄλλης αἰτίας νὰ μὴ τελειώσῃ τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὴν ἔργον, ἐτιμωρεῖτο αὐστηρῶς καὶ ἐτίθετο εἰς δεσμά. Ὁ δὲ Περσεὺς ὢν μακρὰν τῆς Σερίφου, ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ, οὐδόλως ἐφαντάζετο ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐθλίβετο ὑπὸ τοιούτων δεινῶν.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῷ ἐφορτώνετο τὸ πλοῖον, ζητῶν ὁ Περσεὺς ν' ἀποφύγῃ τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, εἰσῆλθεν εἰς σκιερόν τι δάσος καὶ κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς χλόης ἀπεκοιμήθη. Ἐνῷ δὲ ἐκοιμᾶτο εἶδε παράδοξον ὄνειρον, οἷον οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν ζωήν του εἶδεν.

Τῷ ἐφάνη ὅτι προσῆλθεν εἰς αὐτὸν ἔνδοθεν τοῦ δάσους γυνή τις ὑψηλοτέρα ἑαυτοῦ καὶ παντὸς ἄλλου θνητοῦ ἔχουσα κάλλος ὑπερβάλλον. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν μεγάλοι,

Digitized by Google

γλαυκοὶ καὶ διαυγεῖς, τὸ δὲ βλέμμα ὀξὺ μέν, ἀλλὰ σφόδρα θελκτικόν. Εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει περικεφαλαίαν καὶ εἰς τὴν χεῖρα εἶχε δόρυ· ἀπὸ δὲ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐκρέματο δέρμα αἰγὸς καὶ ἐσκέπαζε τὸν ἀριστερὸν βραχίονα· ἐπὶ δὲ τοῦ δέρματος τούτου ἐστηρίζετο μεγάλη ἀσπὶς ἐκ χαλκοῦ στιλπνὴ ὡς κάτοπτρον. Ἡ γυνὴ αὕτη στᾶσα πλησίον τοῦ Περσέως ἠτένιζεν αὐτόν· ἐκεῖνος δὲ παρετήρησεν ὅτι τὰ βλέφαρα αὐτῆς δὲν ἐκινοῦντο, οὔτε αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της· ᾐσθάνετο δὲ ὅτι τὸ βλέμμα αὐτῆς εἰσέδυεν ἐντὸς ἑαυτοῦ, ὡς νὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ κρυπτὰ τῆς ψυχῆς του καὶ ὡς νὰ ἐγνώριζε πάντας τοὺς διαλογισμοὺς καὶ πάσας τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς του. Ὁ Περσεὺς τρέμων καὶ ἐρυθριῶν ἔβλεψε πρὸς τὰ κάτω, ἡ δὲ γυνὴ εἶπε πρὸς αὐτόν.

«Περσεῦ, ἔχεις νὰ μοὶ ἐκτελέσῃς μίαν παραγγελίαν.»

«Ποία εἶσαι, ὦ κυρία; καὶ πῶς γνωρίζεις τὸ ὄνομά μου;» εἶπεν ὁ Περσεὺς μετὰ συστολῆς.

«Ἐγὼ εἶμαι ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ», ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς ἡ γυνή, «καὶ γνωρίζω ὅσα οἱ ἄνθρωποι διαλογίζονται εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ οὕτω διακρίνω τίς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀνδρεῖος καὶ τίς ἄνανδρος. Ἀποστρέφομαι δὲ τὰς ἐκ πηλοῦ ψυχάς, τῶν ὁποίων ἡ μακαριότης εἶναι ψευδὴς καὶ δὲν προέρχεται παρ' ἐμοῦ. Οἱ τοιαύτας ἔχοντες ψυχὰς παχύνονται ἐκ τῆς ἀπραξίας ὡς τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς βοσκήματα, καὶ τρώγουσιν ὅ,τι δὲν ἔσπειραν. Μεγεθύνονται καὶ ἐκτείνονται ὡς αἱ κολοκύνθαι, ἀλλ' ὡς ἐκεῖναι καὶ οὗτοι δὲν παρέχουσι σκιὰν εἰς τοὺς διαβάτας· ὅταν δὲ ὡριμάσωσι, δρέπονται ὑπὸ τοῦ θανάτου καὶ καταβαίνουσιν εἰς τὸν Ἅδην ἀφίλητοι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐξαφανίζεται ἐκ τῆς γῆς.»

«Ἀλλ' εἰς τὰς ἐκ πυρὸς ψυχὰς δίδω πῦρ πλειότερον, καὶ εἰς τοὺς ἀνδρείους δίδω ὑπεράνθρωπον δύναμιν. Οὗτοι δὲ

Digitized by Google

εἶναι οἱ ἥρωες, οἱ υἱοὶ τῶν ἀθανάτων, καὶ εἶναι μακάριοι, ἀλλ' οὐχὶ ὡς αἱ ἐκ πηλοῦ ψυχαί. Ἐγώ, ὦ Περσεῦ, ὁδηγῶ αὐτοὺς δι' ἀτραπῶν καινῶν καὶ παραδόξων ὅπως μάχωνται κατὰ τῶν Τιτάνων καὶ τῶν τεράτων, πολεμίων τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Δι' ἀποριῶν καὶ στερήσεων, διὰ κινδύνων καὶ πολέμων ὁδηγῶ αὐτούς· καί τινες μὲν ἐξ αὐτῶν φονεύονται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος· ἄλλοι ὅμως ἀξιοῦνται ἐνδόξου ὀνόματος καὶ ἔχουσι γῆρας εὐτυχές· ἀλλ' ὁποῖον θὰ ἦναι τὸ ἔσχατον αὐτῶν τέλος, ἐγὼ δὲν γνωρίζω, οὐδ' ἄλλος τις ἐκτὸς τοῦ Διός, τοῦ πατρὸς θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν. Εἰπέ μοι τώρα, Περσεῦ, ποῖον βίον προτιμᾷς;»

Ὁ Περσεὺς ἀπεκρίθη εὐτόλμως. «Κάλλιον ν' ἀποθάνω ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ γείνω ἔνδοξος, παρὰ νὰ ζῶ ἐν ἀπραξίᾳ ὡς κτῆνος καὶ ν' ἀποθάνω ἀφίλητος καὶ ἄδοξος.»

Ἡ παράδοξος γυνὴ ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ Περσέως ἐγέλασε, καὶ ὑψώσασα τὴν χαλκῆν ἀσπίδα ἀνέκραξε· «Κύτταξε ἐδῶ, Περσεῦ. Ἔχεις τὴν τόλμην νὰ πολεμήσῃς ἐναντίον τοιούτου τέρατος καὶ νὰ φονεύσῃς αὐτό, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ θέσω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου;»

Καὶ εἰς τὸ κάτοπτρον τῆς ἀσπίδος ἐφάνη πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὅτε ὁ Περσεὺς εἶδεν ἐνόμισεν ὅτι ἐπάγωσε τὸ αἷμά του. Ἦτο δὲ πρόσωπον γυναικὸς ὡραιοτάτης· αἱ παρειαὶ ὅμως αὐτῆς ἦσαν πελιδναὶ ὡς αἱ τοῦ θανάτου, αἱ δὲ οφρύες συνεσπασμέναι ἐκ διαρκοῦς ἄλγους, τὰ δὲ χείλη αὐτῆς ἦσαν λεπτὰ ὡς τὰ τοῦ ὄφεως, δηλοῦντα ἐνδόμυχον πικρίαν· ἀντὶ δὲ κόμης, ἔχιδναι περιέστεφον τοὺς κροτάφους αὐτῆς ἐξακοντίζουσαι συνεχῶς τὰς διξόους αὐτῶν γλώσσας· πτέρυγες δὲ γυπὸς ἐκλείοντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ χαλκοῖ ὄνυχες ὀρνέου ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ κόλπου αὐτῆς.

Digitized by Google

Ὁ Περσεὺς παρατηρήσας ἐπί τινα χρόνον τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος εἰκόνα τοῦ τέρατος ἀνεφώνησεν· «Ἐὰν τῷ ὄντι ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς τοιοῦτόν τι ἄγριον καὶ μυσαρὸν ὄν, θὰ ἦναι ἔργον γενναῖον νὰ φονεύσῃ τις αὐτό. Ποῦ ἆρά γε δύναμαι νὰ εὕρω τοῦτο τὸ τέρας;»

Ἡ δὲ παράδοξος γυνὴ μειδιάσασα πάλιν εἶπε· «Μὴ σπεῦδε, διότι εἶσαι νέος εἰσέτι καὶ ἄπειρος· τὸ δὲ πρόσωπον τοῦτο εἶναι τὸ τῆς Γοργόνος Μεδούσης, ἥτις εἶναι μήτηρ τερατώδους γενεᾶς· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν φρόντισε νὰ ἐπανακάμψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου ὅπως ἐκτελέσῃς τὸ ἔργον ὅπερ ἐκεῖ σε περιμένει. Πρέπει νὰ φανῇς γενναῖος εἰς τοῦτο ὅπως σε θεωρήσω ἄξιον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Γοργόνος.»

Ἐνῷ δὲ ὁ Περσεὺς ἡτοιμάζετο νὰ εἴπῃ τι, ἡ παράδοξος γυνὴ ἔγεινεν ἀφανής, αὐτὸς δὲ ἐξυπνίσθη, καὶ πᾶν ὅ,τι εἶδεν ἦτο ὄνειρον. Ἀλλ' ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὁ Περσεὺς ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὸ ἄγριον πρόσωπον τῆς Γοργόνος καὶ τὰς περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς συστρεφομένας ἐχίδνας.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του Σέριφον καὶ τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔμαθεν ἦτο ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἦτο δούλη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ βασιλέως Πολυδέκτου.

Τρίζων τοὺς ὀδόντας ἐξ ὀργῆς ἔσπευσεν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Διῆλθε τὸν ἀνδρῶνα, διῆλθε τὸν γυναικῶνα καὶ πάντα τὰ δωμάτια (διότι οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ) ἕως οὗ εὗρε τὴν μητέρα του καθημένην κατὰ γῆς καὶ στρέφουσαν τὸν χειρόμυλον, ὃν κατέβρεχε διὰ τῶν δακρύων της. Ἐγείρας αὐτὴν καὶ φιλήσας τῇ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· πρὶν ὅμως ἐξέλθωσι τοῦ δωματίου, εἰσῆλθεν ὁ Πολυδέκτης παράφορος ἐκ θυμοῦ. Ὅτε ὁ Περσεὺς εἶδεν αὐτόν, εὐθὺς ὥρμησε κατ' αὐτοῦ ὡς κύων μολοσσὸς ὁρμᾷ ἐπὶ κάπρον. «Μοχθηρὲ τύραννε, ἀνέκραξεν, οὕτω σέβεσαι τοὺς θεούς, καὶ οὕτως

Digitized by Google

ἐλεεῖς τοὺς ξένους καὶ τὰς χήρας; Θὰ ἀποθάνῃς!» Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε ξίφος, ἥρπασε τὸν χειρόμυλον καὶ ὑψώσας αὐτὸν ἔμελλε νὰ κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυδέκτου.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν ἔλεγε μετὰ κλαυθμῶν· «Μὴ πρὸς θεῶν, τέκνον μου, μή, διότι εἴμεθα ξένοι καὶ ἀπροστάτευτοι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ· καὶ ἂν φονεύσῃς τὸν βασιλέα, ὅλος ὁ λαὸς θὰ ἐπιπέσῃ καθ' ἡμῶν καὶ θὰ ἀποθάνωμεν.»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐλθὼν καὶ ὁ ἀγαθὸς Δίκτυς παρεκάλει αὐτὸν λέγων· «Φέρε εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι οὗτος εἶναι ἀδελφός μου. Ἐνθυμήθητι πῶς σε ἀνέθρεψα καὶ σὲ ἐξεπαίδευσα ὡς τέκνον μου, καὶ μὴ ἀφαιρέσῃς τὴν ζωήν του· μὴ πρὸς χάριν μου.»

Ὁ Περσεὺς ὑπήκουσε καὶ ἐχαμήλωσε τὴν χεῖρά του· ὁ δὲ Πολυδέκτης, ὅστις καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον ἔτρεμεν ἐκ δειλίας, διότι συνῃσθάνετο ὅτι εἶχεν ἄδικον, ἀπεσύρθη καὶ ἀφῆκε τὸν Περσέα νὰ λάβῃ τὴν μήτερα του καὶ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Περσεὺς ὡδήγησε τὴν μητέρα του εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ὁποίας ἡ ἱέρεια ἐδέχθη αὐτὴν προθύμως καὶ κατέστησεν αὐτὴν νεωκόρον· διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἐν τῷ ναῷ θὰ ἦτο ἀσφαλὴς καὶ οὐδ' αὐτὸς ὁ Πολυδέκτης θὰ ἐτόλμα ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Ὁ Περσεὺς καὶ ὁ ἀγαθὸς Δίκτυς μετὰ τῆς γυναικός του ἤρχοντο καὶ ἐπεσκέπτοντο αὐτὴν καθ' ἑκάστην. Ὁ δὲ Πολυδέκτης, μὴ δυνηθεὶς διὰ τῆς βίας νὰ λάβῃ τὸ ποθούμενον, ἤρχισε νὰ διαλογίζηται ἐν τῇ πονηρᾷ αὐτοῦ καρδίᾳ πῶς δύναται νὰ κερδήσῃ αὐτὸ διὰ τῆς πανουργίας.

Ἦτο ἤδη πεπεισμένος ὅτι ἐνόσῳ ὁ Περσεὺς ἔμενεν ἐν τῇ νήσῳ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν Δανάην· ὅθεν ἐσκέφθη νὰ εὕρῃ πανούργημά τι ὅπως ἀπαλ-

Digitized by Google

λαχθῇ αὐτοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν προσεποιήθη ὅτι παρεῖχε συγγνώμην εἰς τὸν Περσέα καὶ ὅτι ἐλησμόνησε τὴν Δανάην, ὥστε ἐπί τινα χρόνον τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχήν. Ἔπειτα δὲ ἐκήρυξεν ὅτι θὰ δώσῃ μέγα συμπόσιον καὶ προσεκάλεσεν εἰς αὐτὸ πάντας τοὺς προὔχοντας καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς νεανίας τῆς νήσου, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸν Περσέα.

Κατὰ τὴν διωρισμένην ἡμέραν ἦλθον πάντες καὶ κατὰ τὴν τότε συνήθειαν ἕκαστος τῶν κεκλημένων ἐκόμισεν εἰς τὸν βασιλέα δῶρον· ὁ μὲν ἵππον, ὁ δὲ βαρύτιμον χλαμύδα, ἄλλος χρυσοῦν δακτυλίδιον καὶ ἄλλος ξίφος· ὅσοι δὲ δὲν εἶχον τίποτε καλλίτερον νὰ προσφέρωσιν, ἐκόμισαν κανίσκια πλήρη κυνηγίου, ἢ καλάθια πλήρη σταφυλῶν καὶ σύκων· ἀλλ' ὁ Περσεὺς τίποτε δὲν ἐκόμισε, διότι δὲν εἶχέ τι νὰ φέρῃ. Καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τι, πτωχὸν ναυτοπαίδιον;

Ἠσχύνετο ὅμως νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν βασιλέα ἄνευ δώρου· ἀλλ' οὐδὲ νὰ δανεισθῇ τι ἤθελε παρὰ τοῦ Δίκτυος. Ὅθεν ἐστάθη πλήρης θλίψεως πρὸ τῶν θυρῶν καὶ ἔβλεπε τοὺς πλουσίους εἰσερχομένους· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἔγεινε κατακόκκινον ὅτε παρετήρησεν αὐτοὺς νὰ τὸν δακτυλοδεικτῶσι καὶ μειδιῶντες νὰ λέγωσι· «Καὶ τί δὰ δύναται νὰ δώσῃ τοῦτο τὸ δρομόπαιδον;»

Ἴσα, ἴσα, τοῦτο ἐζήτει καὶ ὁ Πολυδέκτης· διότι εὐθὺς ὅτε ἤκουσεν ὅτι ὁ Περσεὺς ἔμενεν ἔξω τῆς θύρας, διέταξε νὰ τὸν ὁδηγήσωσιν ἐντὸς καὶ ἐμπαικτικῶς ἠρώτησεν αὐτὸν ἐνώπιον πάντων. «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιλεύς σου, Περσεῦ, καὶ δὲν σε προσεκάλεσα εἰς τὸ συμπόσιον; Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ δῶρόν σου;»

Ὁ Περσεὺς ἠρυθρία καὶ ὑπετραύλιζεν, ἐνῷ πάντες οἱ ἄλλοι ἐγέλων ὑπερηφάνως· τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἤρχισαν φανερῶς νὰ

Digitized by Google

τὸν χλευάζωσι· «Κυττάξατέ τον,» ἔλεγον, «κυττάξατέ τον· αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἡ θάλασσα ἐξέβρασεν ὡς φῦκος ἢ παληόξυλον εἰς τὴν νῆσόν μας· καὶ τώρα κάμνει τὸν ὑπηρήφανον καὶ δὲν φέρει δῶρον εἰς τὸν βασιλέα.»

«Ἂν καὶ δὲν εἰξεύρει τίς εἶναι ὁ πατήρ του,» προσέθηκεν ἄλλος, «ἔχει ὅμως τὴν ματαιοφροσύνην ν' ἀφίνῃ τὰς γραίας νὰ τὸν ὀνομάζωσιν υἱὸν τοῦ Διός.»

Καὶ πολλὰ ἄλλα ἔλεγον, ἕως οὗ ὁ Περσεὺς ὀργισθεὶς εἰς βαθμὸν ὑπέρτατον ὑπ' αἰσχύνης καὶ μὴ συλλογιζόμενος τί λέγει, ἀνέκραξε· «Δῶρον! Καὶ ποῖοι εἶσθε σεῖς οἱ ὁποῖοι ὁμιλεῖτε περὶ δώρου; Θὰ ἴδητε ἂν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ κομίσω δὲν θὰ ἦναι πολὺ τιμιώτερον τῶν ἰδικῶν σας ὅλων ὁμοῦ!»

Οὕτως εἶπε καυχώμενος· ἀλλὰ καὶ ἐγκαρδίως ᾐσθάνετο ὅτι ἦτο γενναιότερος πάντων τῶν χλευαστῶν ἐκείνων καὶ ἱκανώτερος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ πρᾶξιν ἔνδοξον.

«Ἀκούσατέ τον, ἀκούσατε τὸν καυχηματίαν! Καὶ τι δὰ θὰ ἦναι τὸ δῶρόν σου;» ἀνέκραξαν πάντες γελῶντες μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως.

Τότε ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Περσέως τὸ ἐν Σάμῳ ὄνειρον καὶ μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς ἀνέκραξεν. «Ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνος θὰ ἦναι τὸ δῶρόν μου.»

Αἴσθημά τι φόβου διέδραμεν ὅλον τὸ σῶμα τοῦ Περσέως μετὰ τὰς λέξεις ταύτας· οἱ δὲ παρεστῶτες ἤρχισαν νὰ γελῶσιν ἔτι περισσότερον, ὁ δὲ Πολυδέκτης ἐκάγχαζεν.

Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν Περσέα εἶπεν. «Ὑπεσχέθης νὰ κομίσῃς τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος; Νὰ μὴ φανῇς λοιπὸν εἰς ταύτην τὴν νῆσον ἄνευ αὐτῆς. Ἄπελθε.» Εὐθὺς ὁ Περσεὺς ἐνόησεν εἰς ποίαν παγίδα ἔπεσε, καὶ ἐξ ἀγανακτήσεως ἔτριζε

Digitized by Google

τοὺς ὀδόντας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπεσχέθη, ἐξῆλθε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ἐπορεύθη δὲ σιωπῶν πρὸς τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἐστάθη ἐπὶ κρημνοῦ ἀποτόμου καὶ ἀτενίζων πρὸς τὴν γλαυκὴν καὶ μεγάλην θαλάσσαν προσηυχήθη ἐν συντριβῇ καρδίας·

«Ὦ Παλλὰς Ἀθηνᾶ, ἦτο ἆρά γε τὸ ὄνειρόν μου ἀληθές; θὰ δυνηθῶ νὰ φονεύσω τὴν Γοργόνα; Ἐὰν ἀληθῶς ἔδειξας εἰς ἐμὲ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, βοήθησόν με νὰ μὴ καταισχυνθῶ ὡς ψεύστης καὶ καυχηματίας. Ἀσκέπτως καὶ ἐν ὀργῇ ὑπεσχέθην, ἀλλὰ μετὰ σκεψεως καὶ ὑπομονῆς θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.»

Ἀλλ' οὔτε ἀπόκρισις ἐδόθη, οὔτε σημεῖον ἐφάνη· οὔτε ἐβρόντησεν οὔτε ἄλλο τι ἔγεινεν· οὐδὲ κἂν νέφος ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν.

Τρεῖς φορὰς ὁ Περσεὺς ἀνεφώνησε κλαίων· «Ἀσκέπτως καὶ ἐν ὀργῇ ὑπεσχέθην, ἀλλὰ μετὰ σκέψεως καὶ ὑπομονῆς θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.»

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος μικρὸν ἀργυρολαμπὲς νέφος κινούμενον πρὸς τὸν Περσέα. Ὅσῳ δὲ ἐπλησίαζε πρὸς αὐτόν, τοσούτῳ καὶ ἡ λάμψις αὐτοῦ ἐγίνετο μεγαλειτέρα καὶ ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Ὁ Περσεὺς ἐθαύμαζε βλέπων τὸ παράδοξον τοῦτο νέφος· διότι ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ οὐρανοῦ ἦσαν ἀνέφελα· τρόμος δὲ κατέλαβεν αὐτὸν ὅτε τὸ νέφος ἤγγισεν εἰς τὸν κρημνόν· διότι μόλις ἤγγισε καὶ διερράγη καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἐφάνη ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ ὡς εἶχεν ἰδεῖ αὐτὴν ἐν Σάμῳ, καὶ παρ' αὐτὴν νεανίας τις ἐλαφρότερος ἐλάφου, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤστραπτον ὡς πῦρ· ἐπὶ τοῦ μηροῦ αὐτοῦ ἐκρέματο ἀδαμαντίνη μάχαιρα, εἰς δὲ τοὺς πόδας ἐφόρει χρυσᾶ πέδιλα ἐκ τῆς πτέρνης τῶν ὁποίων ἐφύοντο πτέρυγες ζῶσαι.

Digitized by Google

Ἀμφότεροι ἠτένιζον πρὸς τὸν Περσέα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν δὲν ἐκινοῦντο. Ἀνέβαινον πρὸς τὰ ἄνω ταχύτεροι λάρων, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτῶν οὐδόλως ἐκινοῦντο, οὐδὲ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐσάλευον· μόναι αἱ πτέρυγες τῶν πεδίλων τοῦ νεανίου ἐκινοῦντο ἐλαφρῶς, ὡς αἱ τοῦ ἱέρακος ὅταν ἵσταται μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα ὑπεράνω τῶν κρημνῶν. Ὁ Περσεὺς νοήσας ὅτι ἦτο ἐνώπιον θεῶν προσεκύνησεν.

Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ στᾶσα πλησίον αὐτοῦ εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας· «Ἔχε θάρρος, Περσεῦ, καὶ μὴ φοβοῦ. Ὁ εὐδοκιμῶν εἰς ἕνα ἀγῶνα εἶναι ἄξιος νὰ δοκιμασθῇ καὶ εἰς ἀνώτερον. Ἐφάνης ἀνδρεῖος πρὸς τὸν Πολυδέκτην· ἀλλ' ἔχεις τὴν τόλμην νὰ φανῇς τοιοῦτος καὶ πρὸς τὴν Γοργόνα Μέδουσαν;»

«Δοκίμασόν με,» ἀπεκρίθη ὁ Περσεὺς εὐτόλμως, «διότι ἀφ' ὅτου σε εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου ἐν Σάμῳ, αἰσθάνομαι ὅτι νέα δύναμις εἰσῆλθεν εἰς τὰ στήθη μου, καὶ θὰ ἠσχυνόμην ἐὰν δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκτελέσω ἔργον τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι ὅτι δύναμαι. Δεῖξόν μοι μόνον πῶς δύναμαι νὰ ἐκτελέσω αὐτό.»

«Περσεῦ,» εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ, «σκέφθητι καλῶς πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃς αὐτό· διότι ἡ πρᾶξις αὕτη ἀπαιτεῖ ἑπτὰ ἐτῶν ὁδοιπορίαν κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε νὰ μετανοήσῃς δύνασαι, οὔτε νὰ ἐπιστρέψῃς ὀπίσω· ἀλλ' οὐδὲ τρόπος ὑπάρχει νὰ διαφύγῃς. Ἐὰν δὲ συμβῇ ν' ἀπολέσῃς τὸ θάρρος σου, τότε οὐδὲν ἄλλο σοι μένει ἢ ν' ἀποθάνῃς εἰς τὴν ἄμορφον ἐκείνην γῆν, ὅπου οὐδείς ποτε θὰ ἴδῃ τὰ ὀστᾶ σου.»

«Κάλλιον τοῦτο,» εἶπεν ὁ Περσεύς, «παρὰ νὰ ζῶ ἐνταῦθα ἄχρηστος καὶ περιπεφρονημένος· ἀλλ' εἰπέ μοι, ὦ σεβασμία θεά, εἰπέ μοι, πῶς δύναμαι νὰ κατορθώσω τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ ἔπειτα ἂς ἀποθάνω.»

Digitized by Google

Τότε ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ μειδιάματος εἶπεν·

«Ἔχε ὑπομονὴν καὶ ἄκουε· διότι ἂν λησμονήσῃς τοὺς λόγους μου, βεβαίως θέλεις ἀποθάνει. Πρέπει νὰ πορευθῇς πρὸς βορρᾶν εἰς τὴν χώραν τῶν Ὑπερβορείων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσι πέραν τοῦ πόλου, ὅπου εἶναι αἱ πηγαὶ τοῦ ψυχροῦ βορείου ἀνέμου, καὶ νὰ μὴ καθίσῃς εἰς οὐδὲν μέρος πρὶν εὕρῃς τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Φόρκου, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται Ἐνυώ, Πεφρηδὼ καὶ Δεινώ, καὶ εἶναι γραῖαι ἐκ γενετῆς, ἔχουσαι ἕνα ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἕνα ὀδόντα. Ἀφοῦ δὲ εὕρῃς αὐτάς, πρέπει νὰ τὰς ἐρωτήσῃς περὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἄγει πρὸς τὰς Νύμφας, τὰς θυγατέρας τοῦ Ἑσπέρου, αἱ ὁποῖαι χορεύουσι πέριξ χρυσοῦ δένδρου ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἄτλαντος πρὸς δυσμάς. Ἐκεῖναι θά σοι δείξωσι τὴν πρὸς τὴν Γοργόνα ὁδόν, καὶ οὕτω θὰ δυνηθῇς νὰ φονεύσῃς αὐτήν, ἥτις εἶναι ἡ μήτηρ τοσούτων τεράτων καὶ τὴν ὁποίαν μισῶ.»

«Αὕτη ἦτό ποτε καλλίμορφος κόρη, ἀλλ᾽ ἔπραξε φοβερὸν ἁμάρτημα, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἥλιος ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἔκτοτε αἱ μὲν τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτῆς μετεβλήθησαν εἰς ἐχίδνας, αἱ δὲ χεῖρες εἰς χαλκοῦς ὄνυχας ὀρνέου. Ἡ καρδία αὐτῆς ἐπληρώθη ὀργῆς καὶ αἰσχύνης καὶ τὰ χείλη της πικροῦ δηλητηρίου· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἔγειναν τοσοῦτον φοβεροί, ὥστε ἐὰν βλέψῃ τις πρὸς αὐτούς, εὐθὺς μεταβάλλεται εἰς λίθον. Ἔχει δὲ καὶ δύο ἀδελφάς, τὴν Σθενὼ καὶ τὴν Εὐρυάλην, θυγατέρας τῆς Κητοῦς, τῆς κατοικούσης εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ταύτας τὰς δύο μὴ ἐγγίσῃς, διότι εἶναι ἀθάνατοι· ἀλλὰ κόμισόν μοι τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.»

«Θὰ τὴν κομίσω,» εἶπεν ὁ Περσεύς, «ἀλλὰ πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ διαφύγω τὰ βλέμματα αὐτῆς; δὲν θά με μεταβάλῃ εἰς λίθον;»

Digitized by Google

«Θά σοι δώσω ταύτην τὴν στιλπνὴν ἀσπίδα,» εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ, «καὶ ὅταν ὑπάγῃς πλησίον αὐτῆς, μὴ βλέπε αὐτήν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ μορφὴν αὐτῆς· οὕτω δὲ θὰ δυνηθῇς νὰ τὴν κτυπήσῃς ἀσφαλῶς. Ὅταν δὲ ἀποκόψῃς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, στρέψον τὸ πρόσωπόν σου πρὸς ἄλλο μέρος καὶ θὲς αὐτὴν εἰς τὴν κίβισιν τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃς παρὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἑσπέρου. Οὕτω θὰ δυνηθῇς νὰ κομίσῃς αὐτὴν εἰς ἐμὲ καὶ θὰ ἀξιωθῇς μεγάλης φήμης γενόμενος εἷς ἐκ τῶν ἐνδόξων ἡρώων, οἵτινες συνδειπνοῦσι μετὰ τῶν ἀθανάτων θεῶν ἐντὸς τῶν χρυσῶν δωμάτων τοῦ Διὸς ἐν Ὀλύμπῳ.»

Τότε ὁ Περσεὺς εἶπε· «Θὰ ὑπάγω καὶ ἂν μέλλω ν' ἀποθάνω· ἀλλὰ πῶς θὰ περάσω τὴν θάλασσαν ἄνευ πλοίου; τίς δὲ θά μοι δείξῃ τὴν ὁδόν; Ὅταν δὲ εὕρω τὴν Γοργόνα, πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν φονεύσω, ἐὰν τὸ δέρμα αὐτῆς ἦναι ἐκ σιδηρῶν ἢ χαλκῶν λεπίδων;»

Ἐνταῦθα λαβὼν τὸν λόγον ὁ νεανίας εἶπε. «Τὰ πέδιλά μου ταῦτα θά σε φέρωσιν ὑπεράνω τῶν θαλασσῶν καὶ ὑπεράνω τῶν βουνῶν καὶ κοιλάδων ὡς πτηνόν, ὡς φέρουσι καὶ ἐμὲ πάντοτε· εἶμαι δὲ ἐγὼ ὁ Ἑρμῆς, ὁ περίφημος Ἀργειφόντης, ὁ ἄγγελος τῶν ἀθανάτων οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσιν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου.»

Ὁ Περσεὺς ἀκούσας ταῦτα προσεκύνησεν· ὁ δὲ νεανίας πάλιν εἶπε·

«Τὰ πέδιλα ταῦτα θά σε ὁδηγήσωσιν ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ ὑπάγῃς, διότι εἶναι θεῖα καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νά σε ἀποπλανήσωσι· τὸ δὲ ξίφος τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσα τὸν Ἄργον, θὰ θανατώσῃ αὐτήν, διότι εἶναι θεῖον καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κτυπήσῃς δίς. Λάβε λοιπὸν ταῦτα καὶ πορεύου.»

Ὁ Περσεὺς ὑποδέσας τὰ πέδιλα εἰς τοὺς πόδας του καὶ

Digitized by Google

κρεμάσας τὸ ξίφος εἰς τὸν μηρόν του ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τῇ ὁμιλήσῃ· ἀλλ' ἐκείνη ἀνέκραξε· «Τί περιμένεις; πήδησον ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ καὶ σπεῦσον.»

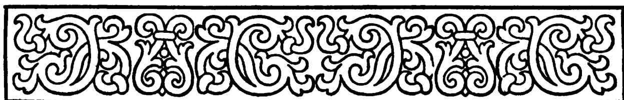
Ὁ Περσεὺς ὅμως μετὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς εἶπε· «Δὲν πρέπει ν' ἀποχαιρετίσω τὴν μητέρα μου καὶ τὸν Δίκτυν; Δὲν πρέπει νὰ προσφέρω θυσίας εἰς σὲ καὶ εἰς τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀργειφόντην καὶ εἰς τὸν πατέρα Δία τὸν Ὀλύμπιον;»

«Δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποχαιρετίσῃς τὴν μητέρα σου,» εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ, «διότι τὰ δάκρυα αὐτῆς δυνατὸν νὰ κάμψωσι τὴν καρδίαν σου. Ἐγὼ θὰ παρηγορῶ αὐτὴν καὶ τὸν Δίκτυν ἕως οὗ ἐπιστρέψῃς. Οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ προσφέρῃς θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου· διότι ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης θὰ ἦναι εἰς αὐτοὺς ἀρκοῦσα θυσία. Πήδησον λοιπὸν θαρραλέως καὶ ἔχε τὴν ἐλπίδα σου εἰς τὴν προστασίαν τῶν θεῶν.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Περσεὺς ἐβάδισε πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ κρημνοῦ καὶ βλέψας κάτω ᾐσθάνθη ῥῖγος· ἀλλ' ᾐσχύνθη νὰ δείξῃ ὅτι φοβεῖται. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην του ἡ Μέδουσα καὶ ἡ δόξα ἥτις τὸν περιέμενε, καὶ εὐθὺς ἐπήδησεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀντὶ νὰ πέσῃ κάτω ἐφέρετο μετέωρος ὡς πτηνόν. Προχωρήσας ὀλίγον ἐστράφη νὰ ἴδῃ ὀπίσω, ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲν ἐφαίνοντο πλέον. Ἤρχισε λοιπὸν τὴν πορείαν του καὶ ἐφέρετο ὑπὸ τῶν ὑποπτέρων πεδίλων πρὸς βορρᾶν, ὡς φέρεται ἡ γέρανος πρὸς τὰ ἕλη τοῦ Ἴστρου ἀκολουθοῦσα τὴν ἄνοιξιν..

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

ΠΩΣ Ο ΠΕΡΣΕΥΣ ΕΦΟΝΕΥΣΕ ΤΗΝ ΓΟΡΓΟΝΑ ΜΕΔΟΥΣΑΝ.

Ο Περσεὺς ἀεροπορῶν προεχώρει ὑπεράνω τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης ἀβρέκτοις τοῖς ποσίν. Ἡ καρδία αὐτοῦ ἦτο φαιδρὰ καὶ πλήρης τέρψεως, διότι τὰ ὑπόπτερα πέδιλα ἔφερον αὐτὸν καθ' ἑκάστην ὁδὸν ἑπτὰ ἡμερῶν. Ἐπέρασε πλησίον τῆς Κύθνου καὶ τῆς Κέω καὶ τῶν τερπνῶν Κυκλάδων καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀττικήν· ἐπέρασε καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς Θήβας καὶ τὴν Κωπαΐδα λίμνην· ἀφῆκεν ὀπίσω τὰς πεδιάδας τοῦ Κηφισσοῦ καὶ προεχώρησεν ὑπεράνω τῆς Οἴτης καὶ τῆς Πίνδου καὶ τῶν εὐφόρων πεδιάδων τῆς Θεσσαλίας ἕως οὗ τὰ εὐήλια ὄρη τῆς Ἑλλάδος ἔμειναν μακρὰν ὀπίσω, καὶ ἤρχισαν νὰ φαίνωνται αἱ ἔρημοι καὶ ἄγριαι χῶραι τοῦ βορρᾶ. Μετὰ ταῦτα ἐπέρασε τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Θρᾴκης καὶ τὰς χώρας πολλῶν βαρβάρων ἐθνῶν, τῶν Παιόνων, τῶν Δαρδάνων καὶ τῶν Τριβαλλῶν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Ἴστρον πέραν τοῦ ὁποίου ἐκτείνονται αἱ ἔρημοι πεδιάδες τῆς Σκυθίας. Περάσας καὶ τὸν Ἴστρον προεχώρει ὑπεράνω τελμάτων καὶ ἑλῶν ἡμέρας καὶ νυκτὸς πρὸς τὰς ψυχρὰς βορειοδυτικὰς χώρας, χωρὶς νὰ κλίνῃ οὔτε πρὸς τὰ

Digitized by Google

δεξιά, οὔτε πρὸς τὰ ἀριστερά, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἄμορφον γῆν καὶ τὸν τόπον ὅστις δὲν ἔχει ὄνομα.

Ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας προεχώρει διὰ τῆς χώρας ταύτης ἀκολουθῶν στενὴν ἀτραπόν, περὶ τῆς ὁποίας ὀλίγοι δύνανται νὰ εἴπωσί τι· διότι ὅσοι διῆλθον αὐτήν, οὐδὲ λέξιν θέλουσι νὰ εἴπωσι περὶ αὐτῆς· ὅσοι δὲ ἐπισκέπτονται αὐτὴν ἐν ὀνείρῳ, μεγάλην αἰσθάνονται ἀνακούφισιν ὅταν ἀφυπνισθῶσι. Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπικρατεῖ αἰωνία νύξ. Ἐνταῦθα ὁ ἀὴρ ἦτο πλήρης πτερῶν καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς σκληρὸν ἐκ πάγου· παρὰ δὲ τὴν ἀκτὴν τῆς πηγνυομένης θαλάσσης παρετήρησεν ὁ Περσεὺς ὅτι ἐκάθηντο αἱ τρεῖς Γραῖαι νεύουσαι ἐπὶ λευκοῦ κορμοῦ δένδρου ἐρριμμένου ἐκεῖ ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ὑπὸ τὸ κρυερὸν φῶς τῆς ὠχρᾶς σελήνης ψάλλουσαι χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ αἱ τρεῖς ὁμοῦ:

Ποῦ 'ν' τὰ περασμένα χρόνια,
Ποῦ 'ν' τὰ χρόνια τὰ καλά·
Τώρα ἄλλαξαν τὰ πάντα,
Ὅλα 'ναι κακά, ψυχρά.

Πέριξ αὐτῶν οὐδὲν ὑπῆρχεν ἔμψυχον· διότι οὐδὲ ἐκ τῶν ἐλαχίστων ζωϋφίων ἐφαίνετο κανέν· ἀλλ' οὐδὲ βρύον ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ πέτρας τινός. Οὔτε φώκη, οὔτε λάρος ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ εἰς ταῦτα τὰ μέρη, διότι ἐφοβοῦντο τὸν παγετόν. Τὰ κύματα διαρρηγνύμενα μετεβάλλοντο εἰς ἄχνην καὶ ἔπιπτον ὡς νιφάδες χιόνος· ὥστε αἱ κόμαι τῶν Γραιῶν ἦσαν κεκαλυμμέναι ὑπὸ πάχνης παγετώδους, ὡς καὶ τὰ ὀστᾶ τὰ ὁποῖα ἦσαν συγκεκολλημένα ἐπὶ τῶν ἐκεῖ πλησίον ὑψουμένων μεγάλων ὄγκων κρυστάλλου.

Ἔδωκεν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸν ὀφθαλμόν, ἀλλ' οὐδεμία ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τι· ἔλαβον ὅλαι μία μετὰ τὴν ἄλλην τὸν ὀδόντα, ἀλλ' οὐδεμία ἠδύνατο νὰ φάγῃ· ἐκάθισαν εἰς μέρος

Digitized by Google

καλῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ θερμανθῶσιν. Ὁ Περσεὺς ἐσπλαγχνίσθη αὐτάς, ἀλλ' ἐκεῖναι ἦσαν ἀδιάφοροι.

Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτάς· «Ὦ σεβάσμιαι μητέρες, ἡ σοφία εἶναι θυγάτηρ τοῦ γήρατος, καὶ ὡς ἐκ τούτου βεβαίως ὑμεῖς γνωρίζετε πολλὰ πράγματα. Δύνασθε νά μοι εἴπητε ποία εἶναι ἡ ὁδὸς ἡ φέρουσα εἰς τὰς Γοργόνας;»

«Τίς εἶναι οὗτος ὅστις ἔχει τὴν αὐθάδειαν νὰ μᾶς ὀνειδίζῃ διὰ τὸ γῆρας;» ἀνέκραξε μία ἐξ αὐτῶν.

«Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσα φωνὴν θνητοῦ ἀνθρώπου», ἀνεφώνησεν ἄλλη.

Ὁ δὲ Περσεὺς εἶπε· «Δὲν σᾶς ὀνειδίζω διὰ τὸ γῆρας ἀλλὰ μάλιστα τιμῶ αὐτό. Ἐγὼ δὲ ἂν καὶ εἶμαι ἐκ τῶν θνητῶν, ἀνήκω ὅμως εἰς τὴν τάξιν τῶν ἡρώων, οἵτινες εἶναι υἱοὶ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν καὶ ἐκτελοῦσι τὰ προστάγματα αὐτῶν· οὗτοι ἔπεμψαν καὶ ἐμὲ ὅπως μάθω παρ' ὑμῶν ποία εἶναι ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὰς Γοργόνας.»

Τότε μία ἐξ αὐτῶν ἀπεκρίθη· «Τώρα εἶναι νέοι ἄρχοντες εἰς τὸν Ὄλυμπον· πάντα δὲ τὰ νέα πράγματα εἶναι κακά.» Ἔπειτα ἄλλη προσέθηκεν· «Ἡμεῖς μισοῦμεν τοὺς ἄρχοντάς σας, καὶ τοὺς ἥρωας καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους· διότι εἴμεθα συγγενεῖς τῶν Τιτάνων καὶ τῶν Γιγάντων καὶ τῶν Γοργόνων καὶ πάντων τῶν παλαιῶν τεράτων τῆς βαθείας θαλάσσης.» Μετὰ τὰς δύο ὡμίλησε καὶ ἡ τελευταία μετ' ὀργῆς· «Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἀπερίσκεπτος καὶ ὑβριστικὸς ἄνθρωπος, ὅστις χωρὶς νὰ τὸν καλέσωμεν ἔρχεται καὶ χώννεται εἰς τὸν κόσμον τὸν ἰδικόν μας;» Ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον ἡ πρώτη καὶ εἶπεν ὑπερηφάνως· «Οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ ἄλλος κόσμος τόσον εὔμορφος ὅσον ὁ ἰδικός μας· ἐὰν δὲ ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ διατρίψῃ ἐδῶ, θὰ τὸν διαφθείρῃ.»

Digitized by Google

Τότε ἐξεφώνησεν ἡ μία· «Δός μοι τὸν ὀφθαλμὸν διὰ νὰ τὸν ἴδω·» καὶ ἡ ἄλλη· «Δός μοι τὸν ὀδόντα νὰ τὸν δαγκάσω.» Ὁ δὲ Περσεὺς ὅτε εἶδεν ὅτι ἦσαν ἀνόητοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ δὲν ἠγάπων τοὺς ἀνθρώπους, ἀπέβαλε τὸν οἶκτον καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Ὁ πεινῶν πρέπει νὰ σπεύδῃ· ἐὰν ἐξακολουθῶ νὰ πολυλογῶ μὲ αὐτὰς ἐνταῦθα, θ' ἀποθάνω τῆς πείνης.» Ταῦτα διαλογισθεὶς ἐπλησίασεν αὐτὰς ἡσύχως καὶ παρεφύλαττε πότε νὰ δώσῃ ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸν ὀφθαλμόν. Ἰδὼν δὲ ὅτι ἐξέτεινον πρὸς ἀλλήλας τὰς χεῖράς των καὶ ἐψηλάφων, ἐξέτεινε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδικήν του καὶ περιέμενεν, ἕως οὗ μία ἐξ αὐτῶν ἔθεσεν εἰς αὐτὴν τὸν ὀφθαλμὸν νομίσασα ὅτι ἦτο ἡ χεὶρ τῆς ἀδελφῆς της. Τότε ὁ Περσεὺς τιναχθεὶς εἰς τὰ ὀπίσω ἀνέκραξεν ἐμπαικτικῶς· «Αἴ, παληόγρηαι· ἰδοὺ ἔχω τὸν ὀφθαλμόν σας. Ἐὰν δὲ δὲν σπεύσητε νά μοι εἴπητε τὴν εἰς τὰς Γοργόνας ἄγουσαν ὁδὸν καί με βεβαιώσητε ὅτι λέγετε τὴν ἀλήθειαν, θὰ ρίψω αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.»

Ἀκούσασαι αἱ Γραῖαι τοὺς λόγους τοῦ Περσέως ἤρχισαν νὰ κλαίωσι καὶ συγχρόνως ἔλεγον πολλὰς φλυαρίας καὶ ὕβρεις· τέλος ὅμως ἠναγκάσθησαν νὰ εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν, ἂν καὶ ἀφοῦ τὴν εἶπον, ὁ Περσεὺς μετὰ πολλῆς δυσκολίας εὗρε τὴν ὁδόν.

«Πρέπει νὰ πορευθῇς», εἶπον, «ὦ ἀνόητον παιδάριον, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς τὴν ἀτερπῆ λάμψιν τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ μὴ παύσῃς προχωρῶν, ἕως οὗ φθάσῃς εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ Τιτὰν Ἄτλας κρατεῖ τοὺς κίονας τοὺς χωρίζοντας τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς τὰς Ἑσπερίδας, αἱ ὁποῖαι εἶναι νέαι καὶ ἀνόητοι ὡς εἶσαι καὶ σύ, καὶ παρ' αὐτῶν δύνασαι νὰ μάθῃς περὶ τῶν Γοργόνων. Ἄλλο τίποτε δὲν γνωρίζομεν, ὥστε μὴ βραδύνῃς νὰ μᾶς δώσῃς τὸν ὀφθαλμόν.»

Digitized by Google

Ὁ Περσεὺς ἀπέδωκεν εἰς αὐτὰς τὸν ὀφθαλμόν· ἀλλ' ἐκεῖναι ἀντὶ νὰ τὸν μεταχειρισθῶσιν, ἔκλιναν κάτω τὰς κεφαλὰς καὶ ἐβυθίσθησαν εἰς βαθὺν ὕπνον· μετ' ὀλίγον δὲ μετεβλήθησαν εἰς πάγον καὶ ἐπελθοῦσα ἡ πλημμυρὶς παρέσυρεν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν· ὥστε καὶ νῦν ἔτι φαίνονται ἐπιπλέουσαι τὰς βορείας θαλάσσας ὡς μεγάλοι ὄγκοι πάγου, καὶ χέουσι δάκρυα ὅταν ἐπιλάμπῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ θερινὸς ἥλιος καὶ ὅταν πνέωσιν οἱ θερμοὶ μεσημβρινοὶ ἄνεμοι οἱ πληροῦντες γλυκυθυμίας καὶ τέρψεως τὰς τρυφερὰς καρδίας τῶν νέων.

Ὁ Περσεὺς ἀφεὶς ὀπίσω τὴν ἄξενον ταύτην καὶ παγετώδη χώραν ἐπορεύθη πρὸς μεσημβρίαν. Ἐπέρασεν ὑπεράνω τῆς νήσου τῶν Ὑπερβορείων καὶ ἔφθασεν εἰς τὰς Κασσιτερίδας νήσους καὶ τὴν μακρὰν παραλίαν τῶν Ἰβήρων. Καθ' ὅσον δὲ προεχώρει πρὸς μεσημβρίαν, ὁ ἥλιος ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὡς ἀναβαίνων ὑψηλότερα καὶ πέμπων τὰς λαμπράς του ἀκτῖνας καθέτως εἰς τὴν στίλβουσαν θάλασσαν. Αἱ δὲ χελιδόνες τῆς θαλάσσης καὶ οἱ λευκόπτεροι λάροι περιεπέτοντο πλησίον αὐτοῦ καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ τὸν παρεκάλουν νὰ σταθῇ ὀλίγον καὶ νὰ συμπαίξῃ μετ' αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀνεπήδων οἱ δελφῖνες πρὸς αὐτὸν καὶ ἐνήχοντο χαριέντως προσκαλοῦντες τρόπον τινὰ αὐτὸν νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ῥάχιν των καὶ νὰ τὸν φέρωσιν ὅπου καὶ ἂν θέλῃ. Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα Νύμφαι θαλάσσιαι ἔψαλλον μελῳδικῶς, οἱ δὲ Τρίτωνες κρατοῦντες μεγάλας κόγχας ἐσάλπιζον χορεύοντες πέριξ τῆς βασιλίσσης αὐτῶν Γαλατείας, ἥτις καθημένη ἐπὶ κόγχης μαργαριτοφόρου διέτρεχε τὰς θαλάσσας.

Ὁ Περσεὺς ἐπορεύετο μετὰ μεγίστης ταχύτητος πλησίον τῶν κυμάτων, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτοῦ δὲν ἐβρέχοντο· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπήδα ἀπὸ κύματος εἰς κῦμα ὡς θαλάσσιος λάρος,

Digitized by Google

καὶ εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ δὲν ᾐσθάνετο κόπωσιν. Τέλος εἶδε μακρόθεν ὄρος τι μέγιστον ὅπερ ἐφαίνετο κατακόκκινον ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου. Οἱ πρόποδες αὐτοῦ ἦσαν κατάφυτοι καὶ δασώδεις, ἡ δὲ κορυφὴ αὐτοῦ ἐστεφανοῦτο ὑπὸ νεφελῶν· ὁ δὲ Περσεὺς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ὄρος τοῦ Ἄτλαντος.

Πατήσας εἰς τὴν ξηρὰν ὁ Περσεύς, εὐθὺς ἤρχισε ν' ἀναβαίνῃ πρὸς τὰ ἄνω καὶ καθ' ὁδὸν ἔβλεπε τερπνὰς κοιλάδας καὶ ὁρμητικοὺς καταρράκτας πίπτοντας μετὰ ῥόθου διὰ πετρῶν ἀποτόμων, καὶ δένδρα ὑψίκομα ἐπὶ τῶν ὁποίων πτηνὰ ποικιλόχροα καὶ ποικιλόφωνα ἐκελάδουν ἐναρμονίως· παρὰ δὲ τὰς ῥίζας τῶν δένδρων ἡ γῆ ἦτο χλοερὰ καὶ πλήρης παντοειδῶν πτερίδων καὶ εὐόσμων ἀνθέων· ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο κατοικία ἀνθρώπου, οὐδ' ἄλλο τι σημεῖον ὑπῆρχεν ὅτι κατῴκουν ἐνταῦθα ἄνθρωποι.

Ἀλλ' αἴφνης ἐνῷ προεχώρει, φωναὶ γλυκεῖαι προσέβαλον τὰ ὦτά του καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εὑρίσκετο πλησίον τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Αἱ φωναὶ αὐτῶν ἦσαν ὡς φωναὶ ἀηδόνων ἐντὸς πυκνοῦ δάσους καὶ ὁ Περσεὺς σταθεὶς ἠκροᾶτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἀπεριγράπτου θυμηδίας. Ὁ ἦχος τοῦ ᾄσματος ἦτο ἁρμονικὸς καὶ μελῳδικώτατος, ἀλλὰ τὰς λέξεις δὲν ἠδυνήθη νὰ νοήσῃ ὁ Περσεύς, ὡς οὐδ' ἄλλος τις ἐνόησεν αὐτὰς πώποτε. Προχωρήσας ὀλίγον διὰ τῶν θάμνων εἶδε τὰς θυγατέρας τοῦ Ἑσπέρου χορευούσας μετὰ ῥυθμοῦ πέριξ δένδρου ὑπερφυῶς θαυμασίου, τοῦ ὁποίου οἱ κλάδοι ἔκλινον πρὸς τὰ κάτω ἐκ τῆς πληθύος τῶν χρυσῶν μήλων· πέριξ τῆς ῥίζης αὐτοῦ ἦτο συνεσπειραμένος ὁ φοβερὸς καὶ ἀκοίμητος Λάδων, ὅστις παρατηρῶν τὰς παρθένους μὲ ὀξὺ καὶ ἄγρυπνον ὄμμα, ἠκροᾶτο ἡδέως τὰ ᾄσματα αὐτῶν.

Digitized by Google

Ὁ Περσεὺς κυριευθεὶς ὑπὸ αἰσθήματος αἰδοῦς, δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ καὶ ἐφαίνετο διστάζων. Ὅτε δὲ εἶδον αὐτὸν αἱ Ἑσπερίδες ἐξεπλάγησαν καὶ διαλύσασαι τὸν χορὸν ἵσταντο ἀκίνητοι· ἀλλὰ μία ἐξ αὐτῶν μετὰ φωνῆς τρεμούσης εἶπε πρὸς αὐτόν· «Τίς εἶσαι, ὦ ξένε; Μήπως σὺ εἶσαι Ἡρακλῆς ὁ ἰσχυρός, ὅστις μέλλει ποτὲ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἁρπάσῃ τὰ χρυσᾶ ἡμῶν μῆλα;» Ὁ δὲ Περσεὺς ἀπεκρίθη· «Δὲν εἶμαι ἐγὼ Ἡρακλῆς ὁ ἰσχυρὸς καὶ δὲν ἦλθον ν' ἁρπάσω τὰ χρυσᾶ ὑμῶν μῆλα· τοῦτο μόνον θέλω νὰ μάθω παρ' ὑμῶν, πῶς δύναμαι νὰ εὕρω τὴν εἰς τὰς Γοργόνας ἄγουσαν ὁδόν, ὅπως φονεύσω τὴν Μέδουσαν.» Ταῦτα ἀκούσασαι αἱ Νύμφαι ἀνέκραξαν· «Ὄχι δά, μὴ σπεῦδε ν' ἀπέλθῃς τόσον ταχέως, ὦ καλὲ νέε· ἀλλ' ἐλθὲ νὰ χορεύσῃς μεθ' ἡμῶν πέριξ τούτου τοῦ δένδρου· ἔπειτα θὰ δράμωμεν καὶ θὰ παίξωμεν ἐντὸς τοῦ τερπνοῦ τούτου κήπου, ὅπου βασιλεύει αἰώνιον θέρος καὶ ὅπου πνέουσιν οἱ εὐώδεις καὶ εὐκραεῖς ἄνεμοι τῆς μεσημβρίας· ὁ οὐρανὸς ἐνταῦθα εἶναι αἴθριος καὶ ὁ ἥλιος πέμπει εἰς ἡμᾶς διαρκῶς τὰς ζωηφόρους ἀκτῖνάς του. Χιλιάδας ἔτη χορεύομεν ἐνταῦθα μόναι, καὶ αἱ καρδίαι ἡμῶν σφοδρῶς ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔλθῃ τις ὅστις νὰ συγχορεύῃ καὶ νὰ συμπαίζῃ μεθ' ἡμῶν. Ἐλθὲ λοιπὸν καὶ μὴ φύγῃς· ἐλθέ!»

Ὁ δὲ Περσεὺς εἶπε πάλιν· «Δὲν δύναμαι νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν, ὦ καλαὶ κόραι, διότι πρέπει νὰ ἐκτελέσω τὸ πρόσταγμα τῶν θεῶν· ὅθεν σᾶς παρακαλῶ, εἴπατέ μοι τὴν πρὸς τὴν Γοργόνα ὁδόν, ἵνα μὴ ἀποπλανηθῶ καὶ ἀπολεσθῶ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.»

Ἐκεῖναι δὲ ἀπεκρίθησαν μετὰ στεναγμῶν καὶ δακρύων· «Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν πρὸς τὴν Μέδουσαν ὁδόν; ἀλλ' ἐκείνη θά σε μεταβάλῃ εἰς λίθον.»

«Κάλλιον ν' ἀποθάνω ὡς ἥρως, παρὰ νὰ ζῶ ὡς βοῦς ἐν

Digitized by Google

τῇ φάτνῃ», ἀπεκρίθη ὁ Περσεύς. «Οἱ ἀθάνατοι θεοὶ μοὶ ἐδάνεισαν ὅπλα· θά μοι δώσωσι δὲ καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ μεταχειρισθῶ αὐτά.»

Ταῦτα ἀκούσασαι αἱ Νύμφαι εἶπον στενάζουσαι· «Ἀφοῦ σὺ αὐτὸς θέλεις τὴν καταστροφήν σου, ἂς γείνῃ τὸ θέλημά σου· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν τὴν πρὸς τὰς Γοργόνας ὁδόν, καὶ πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Τιτᾶνα Ἄτλαντα, τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς ἡμῶν, τοῦ λάμποντος Ἑσπέρου. Αὐτὸς κάθηται ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ φθάνει μέχρι τῆς Ἀμόρφου γῆς, ἥτις εἶναι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ.»

Μετὰ ταῦτα παραλαβοῦσαι τὸν Περσέα ἀνέβησαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τοῦ ὄρους, ὅπου εὗρον τὸν κρατερὸν Ἄτλαντα γονυκλινῆ καὶ κρατοῦντα διὰ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ χειρῶν τοὺς δύο μακροὺς κίονας τοὺς χωρίζοντας τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς. Ἐρωτηθεὶς ὁ Τιτὰν ἀπεκρίθη εὐμενῶς καὶ στρέψας τὸ ὄμμα πρὸς τὸν Ὠκεανὸν εἶπε· «Βλέπω ἐπὶ νήσου τινὸς κειμένης πέραν τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Ὠκεανοῦ τὰς τρεῖς Γοργόνας κοιμωμένας· ἀλλ' ὁ νεανίας οὗτος οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ πλησιάσῃ αὐτάς, ἐκτὸς ἐὰν φορῇ τὸν πῖλον τοῦ σκότους, ὅστις καθιστᾷ τὸν φοροῦντα αὐτὸν ἀφανῆ.»

Ὁ Περσεὺς ἀκούσας ταῦτα ἀνέκραξε· «Ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω τὸν πῖλον τοῦτον;»

Ὁ δὲ γηραιὸς Τιτὰν μειδιάσας εἶπεν· «Οὐδεὶς θνητός, τέκνον μου, δύναται νὰ εὕρῃ τὸν πῖλον τοῦτον, διότι εὑρίσκεται εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἅδου, τὴν χώραν τῶν νεκρῶν· αἱ ἀνεψιαί μου ὅμως εἶναι ἀθάνατοι καὶ θά σοι τὸν κομίσωσιν, ἐάν μοι ὑποσχεθῇς τι καὶ ὁρκισθῇς ὅτι θὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου.»

Ὁ Περσεὺς ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου· ὁ δὲ Τιτὰν ἀναπνεύσας βαθέως εἶπεν·

Digitized by Google

«Ὅταν ἐπανακάμπτῃς ἔχων τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, νὰ διέλθῃς ἐντεῦθεν καὶ νά μοι δείξῃς τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας, ὅπως ἀπολέσω διὰ παντὸς τὰς αἰσθήσεις μου καὶ μεταβληθῶ εἰς πέτραν· διότι ἐβαρύνθην νὰ κρατῶ πλέον τοὺς δύο μακροὺς τούτους κίονας.»

Ὁ Περσεὺς ἐπανέλαβε τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ πρεσβυτέρα τῶν Νυμφῶν κατέβη εἰς μέρος τι κρημνῶδες καὶ εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον σκοτεινότατον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο καπνὸς καὶ ἠκούοντο βρονταί, διότι ἦτο ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Ἅδου.

Ὁ Περσεὺς καὶ αἱ Νύμφαι ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ἐκάθηντο πλησίον τοῦ σπηλαίου καὶ περιέμενον· τὴν δὲ ὀγδόην λίαν πρωῒ ἀνέβη ἡ Νύμφη κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα πήραν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο ὁ πῖλος τοῦ σκότους Ἡ Νύμφη ἐξερχομένη ἐκ τοῦ σπηλαίου εἶχε τὴν ὄψιν ὠχράν· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἠμαυροῦντο ἐκ τοῦ φωτός, διότι πολλὰς ἡμέρας ἔμεινεν ἐντὸς τοῦ ζοφεροῦ Ἅδου· ἐγχειρίζουσα δὲ τὴν πήραν καὶ τὸν πῖλον εἰς τὸν Περσέα εἶπεν· «Ἡ πήρα αὕτη παρ' ἡμῖν καλεῖται κίβισις καὶ εἶναι ἀδιάβροχος καὶ ἄφθαρτος καὶ θά σοι χρησιμεύσῃ νὰ θέσῃς ἐν αὐτῇ τὴν αἱμοσταγῆ κεφαλὴν τῆς Μεδούσης· ὁ δὲ πῖλος οὗτος ὀνομάζεται κυνῆ καὶ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καθιστᾷ ἀφανῆ τὸν φοροῦντα αὐτόν.» Ὁ Περσεὺς ἐφίλησε τὴν χεῖρα τῆς Νύμφης καὶ ἐκείνη ἐφίλησεν αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον. Τότε δραμοῦσαι καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι Νύμφαι κατεφίλησαν αὐτὸν καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔχεον δάκρυα· ἀλλ' ὁ Περσεὺς θέσας τὴν κυνῆν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔγεινεν ἄφαντος.

Μακρὰ καὶ ἐπίπονος ὑπῆρξεν ἡ πορεία τοῦ Περσέως, διότι διῆλθε μέρη φοβερὰ ἔνθα ὁ ἀὴρ ἦτο πυκνός, ῥυπαρὸς καὶ καπνώδης καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ πρὸ ποδῶν.

Digitized by Google

Τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν Ἄμορφον γῆν, πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὰς νήσους ὅπου οὐδέποτε ἔπλευσε πλοῖον, καὶ ὅπου οὔτε νύξ, οὔτε ἡμέρα ὑπάρχει καὶ οὐδὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν του και τὰ πάντα εἶναι ἀνώνυμα. Ἐνταῦθα προβαίνων ὁ Περσεὺς βραδέως, ἤκουσεν ἦχον ὁμοιάζοντα μὲ εἰρεσίαν πτερῶν καὶ εἶδε τὴν λάμψιν χαλκῶν ὀνύχων καὶ εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι ἦτο πλησίον τῶν Γοργόνων.

Διακόψας τὴν πορείαν ἐσκέπτετο πῶς νὰ ἐκτελέσῃ τὸ μέγα ἔργον· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ταχέως τοὺς λόγους τῆς Ἀθηνᾶς μετηωρίσθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκράτησεν ὑψηλὰ τὸ κάτοπτρον τῆς ἀσπίδος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εἶδε τὰς τρεῖς Γοργόνας κοιμωμένας· εἶχον δὲ μέγεθος ἐλέφαντος. Φορῶν δὲ τὸν μαγικὸν πῖλον δὲν ἐφοβεῖτο νὰ ὁραθῇ παρ' αὐτῶν· καὶ ἐν τούτοις ᾐσθάνθη τρόμον ὅτε ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ πρὸς αὐτὰς ἐκ τοῦ ὕψους, διότι ἐφαίνοντο φοβερώταται.

Αἱ δύο ἐκ τῶν Γοργόνων, αἱ ἀθάνατοι, ἦσαν βδελυραὶ καὶ ῥυπαραὶ ὡς χοῖροι, καὶ ἐκοιμῶντο ἐντὸς βορβόρου ῥέγκουσαι ἠχηρῶς· εἶχον δὲ μεγάλας ὑμενώδεις πτέρυγας, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ σώματος αὐτῶν· οὐδόλως δὲ ἐκινοῦντο· ἡ Μέδουσα ὅμως ἦτο σφόδρα ἀνήσυχος καὶ συνεχῶς ἐστρέφετο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς συνταρασσομένη ὑπὸ ἀπαισίων ὀνείρων· ἐφαίνετο δὲ καθ' ὑπερβολὴν κατηφής, καὶ ὡς ἐκ τούτου αἴσθημα οἴκτου κατέλαβε τὸν Περσέα. Τὰ πτερὰ αὐτῆς ἦσαν ποικιλόχροα ὡς ἡ ἶρις, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς κανονικὸν ὡς πρόσωπον νύμφης· ἦτο ὅμως σύνοφρυς καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐδάγκανε τὰ χείλη της ἐκ πόνου ἢ λύπης· ὁ μακρὸς αὐτῆς λαιμὸς ἔστιλβεν ἐντὸς τοῦ κατόπτρου καὶ ἐφαίνετο τοσοῦτον θελκτικός, ὥστε ὁ Περσεὺς ἐδίσταζε νὰ κτυπήσῃ καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν, «Ὦ, ἂς ἦτο νὰ κτυπήσω μίαν ἀπὸ τὰς ἀδελφάς της!»

Digitized by Google

Ἀλλὰ παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, διέκρινε τὰς ἐν τῇ κόμῃ αὐτῆς ἐχίδνας αἵτινες ἤρχισαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ σαλεύωσι καὶ περιβλέπουσαι διὰ τῶν φλογερῶν αὐτῶν ὀμμάτων νὰ συρίττωσιν· ἰδὼν δὲ καὶ τοὺς χαλκοῦς αὐτῆς ὄνυχας, ἐνόησεν ὅτι ἂν καὶ ὡραία, ἦτο ὅμως ἐπίσης βδελυρὰ ὡς καὶ αἱ ἄλλαι.

Τότε καταβὰς εἰς τὴν γῆν, ἐβάδισε πρὸς αὐτὴν θαρραλέως, καὶ βλέπων σταθερῶς εἰς τὸ κάτοπτρον, ἀπέκοψεν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν δι' ἑνὸς κτυπήματος καὶ εὐθὺς ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὴν κίβισιν. Ἐνῷ δὲ ἡτοιμάζετο νὰ μετεωρισθῇ εἰς τὸν ἀέρα, εἶδε παράδοξον θέαμα. Ἐκ τοῦ αἱματοσταγοῦς λαιμοῦ τῆς Μεδούσης ἐτινάχθη ἔξω ὁ ὑπόπτερος ἵππος Πήγασος καὶ ὁ χρυσοῦν εἰς τὴν χεῖρα κρατῶν ξίφος Χρυσάωρ.

Ὁ Περσεὺς ὑψωθεὶς εἰς τὸν ἀέρα ἐπορεύετο μετὰ πολλῆς ταχύτητος πρὸς μεσημβρίαν· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀφυπνισθεῖσαι αἱ δύο ἄλλαι Γοργόνες καὶ ἰδοῦσαι τὴν Μέδουσαν νεκρὰν καὶ αἱματόφυρτον, ἐξέπεμψαν φωνὰς ἀγρίας καὶ ἤρχισαν νὰ ζητῶσι τὸν φονέα. Δὶς περιέδραμον τὴν πέριξ χώραν ῥινηλατοῦσαι ὡς κύνες θηρευτικαί, καὶ τρὶς τὸν ἀέρα πετόμεναι μεθ' ὁρμῆς ἀκατασχέτου ὡς ὅταν ἱέρακες ἁρπακτικοὶ διώκωσι πέρδικας, ἀλλὰ ματαίως, διότι ὁ φονεύσας τὴν Μέδουσαν δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἔπειτα ἐστάθησαν ὀλίγον χρόνον μετέωροι εἰς τὸν ἀέρα ὡς νὰ ὠσφραίνοντό τι, καὶ αἴφνης ἐκβαλοῦσαι φοβεροὺς ὀλολυγμούς, ὥρμησαν πρὸς μεσημβριαν καὶ ὁ ἀὴρ ἀντήχει ἐκ τῆς εἰρεσίας καὶ τοῦ κτύπου τῶν πτερῶν αὐτῶν.

Ἐφέροντο μετὰ πολλοῦ ῥοίζου κατόπισθεν τοῦ Περσέως κινοῦσαι ἰσχυρῶς τὰς πτέρυγάς των ὡς ἀετοὶ ὅταν διώκωσι λαγόν· ὁ δὲ Περσεὺς ὅτε ᾐσθάνθη ὅτι παρηκολούθουν τὰ

Digitized by Google

ἴχνη του, καίπερ ἀνδρεῖος καὶ ἄφοβος, ἐνόμισεν ὅτι ἐπάγωσε τὸ αἷμά του καὶ ἀνέκραξε· «Φέρετέ με δρομαίως, θεῖα πέδιλα, διότι αἱμοβόροι κύνες καταδιώκουσί με κατὰ πόδας.»

Καὶ τὰ θεῖα πέδιλα, ὡς νὰ ἐνόησαν τὴν φωνήν του, ἔφερον αὐτὸν διὰ τῶν νεφελῶν μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος· ἀλλὰ τὰ θανατηφόρα θηρία δὲν ἀπέκαμνον διώκοντα, ἂν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠμβλύνετο ὁ κτύπος τῆς εἰρεσίας τῶν πτερῶν αὐτῶν, ἕως οὗ δὲν ἠκούετο πλέον· περὶ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα διεκρίνοντο ὡς δύο μελανὰ σημεῖα, ἅπερ ἐξηφανίσθησαν νυκτὸς ἐπελθούσης.

Ὁ Περσεὺς μὴ λησμονήσας τὴν ὑπόσχεσίν του ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πολύπονον Ἄτλαντα. Ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὸν καὶ στενάξας βαθέως εἶπεν· «Ὥρα νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.» Ὁ δὲ Περσεὺς δείξας εἰς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης εὐθὺς κατέστησεν αὐτὸν ἀναίσθητον, μεταβαλὼν αὐτὸν εἰς μέγα ὄρος, ὅπερ αἰωνίως κοιμᾶται ἐστεφανωμένον ὑπὸ νεφελῶν.

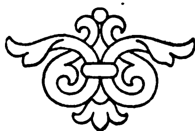
Μετὰ ταῦτα κατέβη εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων ὅπως ἀποχαιρετίσῃ αὐτὰς καὶ λάβῃ παρ' αὐτῶν πληροφορίας περὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ὁδοῦ· ἀλλ' ἐκεῖναι μετὰ δακρύων ἔλεγον· «Ὦ καλὲ νεανία, μὴ ἐπανέλθῃς πλέον εἰς την πατρίδα σου, ἀλλὰ μεῖνε ἐνταῦθα ὅπως συμπαίζῃς καὶ συγχορεύῃς μεθ' ἡμῶν. Ὡς βλέπεις εἴμεθα μόναι καὶ κατοικοῦμεν μακράν, πολὺ μακρὰν τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.»

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐφάνη ἄκαμπτος λέγων ὅτι, ὅταν ἔχῃ τις νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι δὲν πρέπει νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς διασκεδάσεις καὶ χορούς. Αἱ Νύμφαι ἰδοῦσαι ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν πείσωσιν, ἔδωκαν αὐτῷ καρπόν τινα θαυμασίας φύσεως καὶ εἶπον· «Ἐὰν φάγῃς μικρὸν μέρος ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου

Digitized by Google

ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας δὲν θὰ πεινάσῃς. Διὰ νὰ ἐπανέλθῃς δὲ εἰς τὴν πατρίδα σου προχώρει πάντοτε πρὸς ἀνατολὰς μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς Λιβυκῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ποσειδῶν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα Δία ὅτε ἀνέῳξε τὸν Βόσπορον καὶ τὸν Ἑλλήσποντον· ἔλαβε δὲ ὁ Ζεὺς τὴν ἐκτεταμένην μέν, ἀλλ' ἄγονον ταύτην χώραν ὡς ἀντάλλαγμα ἄλλης χώρας, μικρᾶς μέν, ἀλλ' εὐφόρου· δι' ὃ καὶ μέχρι τοῦ νῦν τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς μένει μεμονωμένον καὶ ἔρημον, πλῆρες χαλίκων, πετρῶν καὶ ἄμμου.»

Εἰποῦσαι δὲ ταῦτα κατεφίλησαν αὐτὸν δακρυχέουσαι καὶ τὸν παρέπεμψαν μέχρι τῆς ἀποτόμου ἀκτῆς τῆς θαλάσσης· ὁ δὲ Περσεὺς ἐκφράσας εἰς αὐτὰς πολλὰς εὐχαριστίας ἀπέπτη εἰς τὸν ἀέρα ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΠΩΣ Ο ΠΕΡΣΕΥΣ ΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΙΟΠΑΣ.

ΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΑΣ *τὰς* Ἑσπερίδας ὁ Περσεύς, *ἐπί τινα χρόνον ἠεροδρόμει ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὰς ἀξένους ἀκτὰς τῆς* Λιβύης. Ἔπειτα *δὲ ἐπορεύθη διὰ τῆς ἀμμώδους καὶ ἀγρίας ἐρήμου, ἥτις ἦτο πλήρης πετρῶν καὶ ὀστράκων καὶ σκελετῶν μεγάλων θαλασσίων τεράτων καὶ ἀρχαίων γιγάντων· διότι τοῦτο τὸ μέρος πάλαι ποτὲ ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης.* Ἐνταῦθα *ὑπῆρχε μέγα πλῆθος θηρίων τερατώδους φύσεως, ἅπερ ὑψοῦντα τοὺς μακροὺς αὐτῶν λαιμοὺς πρὸς τὸν* Περσέα *παρηκολούθουν αὐτόν· ὁ δὲ ὅπως ἀπαλλαχθῇ τῶν ὀχληρῶν τούτων ὀπαδῶν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς κιβίσιος τὴν κεφαλὴν τῆς* Μεδούσης *καὶ ἀπελίθωσεν αὐτά· ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ἔπεσον κάτω εἰς τὴν γῆν σταγόνες τινὲς αἵματος ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν δηλητηριώδεις ἔχιδναι καὶ ἀσπίδες, τῶν ὁποίων ἡ γενεὰ μένει μέχρι τῆς σήμερον.*

Ὁ Περσεὺς *ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του ὑπεράνω τῶν κινουμένων ἄμμων τῆς ἐρήμου ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· ὅτε δὲ ἐπείνα, ἔτρωγεν ὀλίγον μέρος ἐκ τοῦ καρποῦ ὃν ἔδωκαν αὐτῷ αἱ* Ἑσπερίδες· *πορευόμενος δὲ ἔφθασεν εἰς τὰ ὄρη τῶν*

Digitized by Google

Ψύλλων καὶ τῶν Πυγμαίων, οἵτινες εὑρίσκοντο εἰς πόλεμον κατὰ τῶν γεράνων. Οἱ Πυγμαῖοι ἦσαν τοσοῦτον μικροί, ὥστε κατῴκουν ἐντὸς τῶν ᾠῶν τῶν γεράνων· ὡς λόγχας δὲ μετεχειρίζοντο μικρὰς καλάμας. Ὁ Περσεὺς ἰδὼν τοὺς ἀνθρωπίσκους τούτους ἐγέλασε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του πρὸς τὰ βορειανατολικά, ἐλπίζων νὰ ἴδῃ τὴν Μεσόγειον στίλβουσαν ἐμπρός του καὶ νὰ πορευθῇ ὑπεράνω αὐτῆς εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἀλλ᾽ ἄνεμος σφοδρὸς ἐγερθεὶς ὤθει αὐτὸν πρὸς μεσημβρίαν εἰς τὴν ἔρημον. Ὁλόκληρον ἡμέραν ἀνθίστατο εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνέμου, ἀλλ᾽ οὐδὲν ὄφελος, διότι οὐδὲ τὰ ὑπόπτερα πέδιλα ἠδύναντο νὰ ὑπερισχύσωσιν· ὅθεν ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου ἐφέρετο ὅλην τὴν νύκτα ὑπ᾽ αὐτοῦ πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς ἐρήμου, καὶ ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο, εἰμὴ ἡ αὐτὴ μισητὴ ἔρημος καὶ ἡ ἀπέραντος ἄμμος· ὁ δὲ ἄνεμος ἐγίνετο σφοδρότερος, καὶ θύελλαι ἄμμου ὡς φλογεροὶ στῦλοι κατέβαινον μετὰ μεγάλης ὁρμῆς ἐκ τῶν βορείων μερῶν κατακαλύπτουσαι τὸν ἥλιον· ὁ δὲ Περσεὺς φοβούμενος μήπως καταπνιγῇ ὑπὸ τῆς καυστηρᾶς κόνεως ὑπεχώρει δρομαίως πρὸς μεσημβρίαν. Μετ᾽ ὀλίγον ὁ ἄνεμος ἐφάνη κοπάζων καὶ ὁ Περσεὺς ἐδοκίμασε νὰ προχωρήσῃ πρὸς βορρᾶν· ἀλλὰ πάλιν ἐπῆλθεν ἡ θύελλα καὶ ὤθησεν αὐτὸν εἰς χώρας ἀβάτους. Ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ὁ Περσεὺς ἐμάχετο κατὰ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν θυελλῶν προσπαθῶν νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀλλ᾽ ἑπτάκις ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἔρημον, ἕως οὗ ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ὑπὸ δίψης καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐκολλήθη εἰς τὸν οὐρανίσκον του. Ἐνίοτε ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε λίμνην, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλαμπύριζεν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· ἀλλ᾽ ὅτε ἐπλησίαζεν εἰς τὸ μέρος, δὲν ἐφαίνετο λίμνη, ἀλλὰ

Digitized by Google

μόνον καίουσα ἄμμος. Ἡ ταλαιπωρία ἦτο φοβερὰ καὶ οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ὑπομείνῃ, ἀλλ' εἰς τὰς φλέβας τοῦ Περσέως ἔρρεε θεῖον αἷμα καὶ τὸ πῦρ τῆς ζωῆς ἦτο ἰσχυρὸν ἐν αὐτῷ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντεῖχε.

Βλέπων ὁ Περσεὺς ὅτι αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ ἀπέβαινον μάταιαι, ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσηυχήθη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν λέγων·

«Ὦ σεβασμία καὶ ἁγνὴ θεά, ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου καὶ μή με ἐγκαταλίπῃς νὰ καταστραφῶ ἐντὸς ταύτης τῆς καιομένης ἐρήμου. Κατὰ διαταγήν σου κομίζω τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργοῦς καὶ μέχρι τοῦδε ἐξετέλεσα μεγάλα ἔργα τῇ σῇ ἀρωγῇ· καταλείπεις με νῦν εἰς τὸ τέλος; ἄλλως τὰ ἀθάνατα ταῦτα πέδιλα θὰ κατίσχυον τῶν θυελλῶν τῆς ἐρήμου. Δὲν θὰ ἀξιωθῶ λοιπὸν νὰ ἴδω πλέον τὴν μητέρα μου καὶ τὸ περὶ τὴν Σέριφον τερπνὸν γέλασμα τῆς θαλάσσης καὶ τὰ εὐήλια ὄρη τῆς Ἑλλάδος;»

Ταῦτα εἶπε προσευχόμενος· μετὰ δὲ τὴν προσευχὴν ἐπεκράτησεν ἄκρα σιγή. Ἤρεμος ἦτο ὁ οὐρανὸς ἄνω, ἤρεμος δὲ καὶ ἡ ἀπέραντος τῆς ἐρήμου πεδιὰς κάτω· οἱ ἄνεμοι ἐκοιμῶντο καὶ τὰ πάντα ἡσύχαζον· ὁ δὲ Περσεὺς εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Βεβαίως ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐνταῦθα ἄνευ τῆς θελήσεως τῶν ἀθανάτων· διότι εἶναι ἀδύνατον ἡ Ἀθηνᾶ νὰ ψευσθῇ. Ἐὰν ἡ ὁδὸς ἣν θέλω ἐγὼ νὰ πορευθῶ ἦτο ἡ ἀληθής, τὰ πέδιλα ταῦτα ἤθελόν με ὁδηγήσῃ ἐναντίον παντὸς κωλύματος· ἀλλ' ὡς φαίνεται ἐγὼ σφάλλομαι.»

Ἐνῷ δὲ διελογίζετο ταῦτα ἤκουσεν ἦχον ῥέοντος ὕδατος καὶ ᾐσθάνθη μεγάλην χαράν· ἀλλ' ἐν τούτοις ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἦχος ἦτο ἀπατηλός· καίτοι δὲ καταβεβλημένος ἐκ τῆς κοπώσεως, ἐκινήθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν εὗρεν ὄασιν κεκαλυμμένην ὑπὸ δροσερᾶς χλόης

Digitized by Google

καὶ κατάφυτον ἐκ φοινίκων. Ἐκ πέτρας ὑψηλῆς ἔπιπτε κελαρύζον ἀγλαὸν ὕδωρ καὶ ἀπετέλει ῥυάκιον, ὅπερ ῥέον χαριέντως διὰ τῆς χλόης καὶ τῶν δένδρων ἐξηφανίζετο εἰς τὴν διψῶσαν ἄμμον. Ὁ Περσεὺς κορέσας τὴν δίψαν του καὶ φαγὼν ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων, ἐκοιμήθη καὶ ἀνεπαύθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τῆς χλόης. Ὅτε ἠγέρθη ἦτο εὔθυμος καὶ ζωηρὸς καὶ ᾐσθάνετο ὅτι εἶχε τὰς ἀπαιτουμένας δυνάμεις πρὸς μακρὰν πορείαν. Σκεφθεὶς ὅτι τὸ θέλημα τῆς Ἀθηνᾶς δὲν ἦτο νὰ πορευθῇ πρὸς βορρᾶν, ἐπορεύθη πρὸς ἀνατολὰς καὶ καθ' ὁδὸν ἔβλεπε νέας ὀάσεις ἐπιρρύτους, χλοερὰς καὶ συνδένδρους· τέλος ἔφθασεν εἰς ὄρος ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον ὑπερέβη πετόμενος ὑπεράνω αὐτοῦ ὁλόκληρον νύκτα. Ὅτε δὲ ἐφάνη ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς προμηνύουσα τὴν ἔλευσιν τῆς ἡμέρας, εἶδε πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ὁ Περσεὺς ἐκτεινομένην τὴν εὔφορον καὶ εὐδαίμονα γῆν τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἐφαίνετο ὡς μέγας κῆπος ἀρδευόμενος ὑπὸ τῶν ζωογόνων ὑδάτων τοῦ Νείλου.

Εἶδε πόλεις τῶν ὁποίων τὰ τείχη καὶ οἱ πύργοι ὑψοῦντο ἄνω εἰς τὰ νέφη· εἶδεν ὀβελίσκους καὶ πυραμίδας καὶ θεοὺς γιγαντώδεις ἐκ μαρμάρου· κατέβη εἰς τοὺς ἀγροὺς τοῦ λίνου καὶ τῆς κέγχρου, καὶ εἶδε τοὺς ἀνθρώπους ἐρχομένους ἐκ τῆς πόλεως καὶ τῶν χωρίων εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν. Ἐθαύμασε δὲ μετὰ πόσης σοφίας καὶ τέχνης οἱ γεωργοὶ ἤρδευον τὰς φυτείας αὐτῶν εὐθύνοντες τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος.

Ἰδόντες αὐτὸν οἱ Αἰγύπτιοι κατέλιπον τὰς ἐργασίας των καὶ δραμόντες πρὸς αὐτὸν ἀνέκραζον·

«Ὦ καλὲ νεανίσκε, τίς εἶσαι; καὶ τί εἶναι τοῦτο τὸ ὁποῖον ἔχεις ἐντὸς τῆς πήρας; Βεβαίως εἶσαι ἐκ τῶν ἀθανάτων, διότι ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ σώματός σου δὲν ἔχει χρῶμα πηλοῦ

Digitized by Google

ὡς ἡ ἡμετέρα, ἀλλ' εἶναι λευκὴ ὡς νὰ ἦτο ἐλεφαντίνη· αἱ τρίχες τῆς κόμης σου εἶναι ὡς χρυσαῖ κλωσταί, ἐνῷ αἱ ἡμέτεραι εἶναι μελαναὶ καὶ οὖλαι. Βεβαιότατα λοιπὸν εἶσαι ἐκ τῶν ἀθανάτων·» καὶ ταῦτα λέγοντες ἡτοιμάζοντο νὰ προσκυνήσωσιν αὐτὸν ὡς θεόν.

Ἀλλ' ὁ Περσεὺς κωλύσας αὐτοὺς εἶπε· «Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἀθανάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἡρώων τῆς Ἑλλάδος· φονεύσας δὲ τὴν Γοργόνα Μέδουσαν κομίζω τὴν κεφαλὴν αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δότε μοι λοιπὸν ὀλίγην τροφὴν καὶ χαίρετε.»

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Αἰγύπτιοι ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἄρτον, καρποὺς καὶ οἶνον· παρεκάλουν δὲ αὐτὸν νὰ μείνῃ παρ' αὐτοῖς. Ὅτε δὲ ἔγεινε γνωστὸν εἰς τὴν πόλιν ὅτι ἐφονεύθη ἡ Γοργώ, οἱ ἱερεῖς ἐξῆλθον εἰς συνάντησιν αὐτοῦ συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν ἐκλεκτοτέρων παρθένων τῆς πόλεως, αἵτινες ἐχόρευον καὶ ἔψαλλον ἐν ῥυθμῷ κρούουσαι συγχρόνως τύμπανα μετὰ κυμβάλων. Διενοοῦντο δὲ νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν καὶ εἰς τὸν βασιλέα, ἀλλ' ὁ Περσεὺς θεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὴν κυνῆν ἔγεινεν ἀφανής.

Ἀλλ' οἱ Αἰγύπτιοι ἐπὶ πολλὰ ἔτη περιέμενον αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ, καὶ ἐν τῇ πόλει Χέμμιϊ ἀνήγειραν εἰς αὐτὸν ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον ἔμενεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Ἐπίστευον ὅμως ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς φορῶν πέδιλα ἔχοντα μῆκος πήχεως, καὶ ὅτι ὁσάκις ἐφαίνετο ἐγίνετο μεγάλη εὐφορία ἐφ' ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, διότι τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου ἤρδευον αὐτὴν καλῶς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο.

Ὁ Περσεὺς ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του πρὸς ἀνατολὰς ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· ἐντεῦθεν ὅμως στραφεὶς ἐπορεύετο πρὸς βορρᾶν ἄνευ οὐδενὸς κωλύματος. Ἐπέρασε τὸν ἰσθμὸν καὶ τὸ ὄρος Κάσιον· ἐπέρασε καὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην καὶ ἔκαμψε πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Πα-

Digitized by Google

λαιστίνης ὅπου κατῴκουν οἱ Αἰθίοπες. Προβαίνων δὲ ὑπεράνω βουνῶν καὶ κοιλάδων μετ' ἀπορίας ἔβλεπε τὴν κατάστασιν τοῦ τόπου· διότι τὰ μὲν χαμηλὰ μέρη ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ τῶν ὑδάτων, τὰ δὲ ὑψηλὰ κατεκαίοντο ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ ἐκ τῆς θερμότητος μετηωρίζοντο ὡς φυσαλίδες βράζοντος ὕδατος· ταῦτα δὲ συνέβαινον ἕνεκα τῆς ὀργῆς τοῦ ἄνακτος Ποσειδῶνος τοῦ σείοντος τὴν γῆν.

Ὁ Περσεὺς ὅπως ἀποφύγῃ τὸν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας, ἔκλινε πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἠεροπόρει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλ' οὐχὶ μακρὰν τῆς ἀκτῆς. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο ἀμαυρὸς ἐκ τοῦ καπνοῦ, τὴν δὲ νύκτα ὁλοκόκκινος ἐκ τῶν φλογῶν.

Πρωΐαν τινὰ πορευόμενος πλησίον ἄκρας τινὸς κρημνώδους, εἶδε παρὰ τὴν κυματωγὴν λευκόν τι σῶμα ὅλως ἀκίνητον. «Τοῦτο», εἶπε καθ' ἑαυτόν, «πρέπει νὰ ἦναι ἄγαλμα θαλασσίου τινὸς θεοῦ· ἂς πλησιάσω νὰ ἴδω τίνας θεοὺς οἱ βάρβαροι οὗτοι λατρεύουσιν.»

Ὅτε ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος μεγάλως ἐξεπλάγη, διότι ἀντὶ νὰ εὕρῃ ἐκεῖ μαρμάρινον εἴδωλον, ἔβλεπε παρθένον ζῶσαν, ἔχουσαν σάρκα καὶ αἷμα. Ὁ ἀὴρ ἔσειεν ἐλαφρῶς τὴν μακρὰν αὐτῆς κόμην καὶ τὸ κῦμα διαρρηγνύμενον περιέβρεχε τὸ σῶμά της· αὐτὴ δὲ συνεστέλλετο καὶ ὑπέτρεμεν· ἐκρέματο δὲ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς αἵτινες ἦσαν προσηλωμέναι δι' ἁλύσεων ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ· τὴν δὲ κεφαλήν, ἐκ θλίψεως ἢ πόνου, εἶχε κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους· ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἤγειρεν αὐτὴν καὶ ἐθρήνει καλοῦσα τὴν μητέρα της· τὸν Περσέα ὅμως ὡς φοροῦντα τὴν κυνῆν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ.

Πλήρης ἀγανακτήσεως καὶ οἴκτου ἐπλησίασεν ὁ Περσεὺς εἰς τὴν κόρην καὶ παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς. Τὸ

Digitized by Google

πρόσωπον αὐτῆς δὲν ἦτο οὕτω λευκὸν ὡς τὸ ἰδικόν του· ἡ δὲ κόμη αὐτῆς εἶχε χρῶμα βαθὺ ὡς τὸ τοῦ ὑακίνθου· ἡ κανονικότης ὅμως τοῦ προσώπου αὐτῆς ἦτο τελεία καὶ ἡ καλλονὴ ὑπερβάλλουσα. Καταγοητευθεὶς ὁ Περσεὺς εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν μου εἶδον κόρην τοσοῦτον ὡραίαν· οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ. Βεβαιότατα πρέπει νὰ ἦναι θυγάτηρ βασιλέως. Ἀλλ' οὕτω οἱ βάρβαροι μεταχειρίζονται τὰς θυγατέρας τῶν βασιλέων αὐτῶν; Εἶναι τόσον καλή, ὥστε δὲν πιστεύω νὰ ἔπραξεν ἁμάρτημα ἄξιον τοιαύτης τιμωρίας. Ἀλλὰ θὰ τῇ ὁμιλήσω.»

Καὶ ἐκβαλὼν τὸν πῖλον ἐκ τῆς κεφαλῆς του ἔλαμψεν ὡς ἀστραπὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· ἐκείνη δὲ φοβηθεῖσα ἐξέπεμψε φωνὴν τρόμου καὶ προσεπάθει νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπόν της διὰ τῆς κυματιζούσης κόμης της, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο διὰ τῶν χειρῶν. Ὁ Περσεὺς θέλων νὰ καθησυχάσῃ αὐτὴν εἶπε· «Μὴ φοβοῦ, καλὴ κόρη, διότι ἐγὼ εἶμαι Ἕλλην καὶ οὐχὶ βάρβαρος· ἀλλ' εἰπέ μοι ποία σκληρὰ χεὶρ σὲ ἔδεσεν ἐνταῦθα; Ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νά σε ἀπαλλάξω τῶν δεσμῶν.»

Ἡ δὲ κόρη ἀνέκραξε· «Μὴ πρὸς θεῶν, μή με ἐγγίσῃς, διότι εἶμαι ὑπὸ κατάραν καὶ ὡρισμένη ὡς θῦμα εἰς τοὺς θαλασσίους θεούς. Ἐὰν τολμήσῃς νά με ἐλευθερώσῃς θά σε φονεύσωσιν.»

«Ἂς δοκιμάσωσιν», εἶπεν ὁ Περσεύς, καὶ ἑλκύσας τὴν ἅρπην παρὰ τοῦ παχέος αὐτοῦ μηροῦ διέκοψε τὰς ἁλύσεις ὡς ἐὰν ἦσαν κλωσταί· ἀπαλλάξας δὲ οὕτω τὴν κόρην ἐκ τῶν δεσμῶν εἶπε πρὸς αὐτήν· «Τώρα πλέον ἀνήκεις εἰς ἐμὲ καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς θαλασσίους θεούς· ἀδιάφορον δὲ τίνες εἶναι οὗτοι.» Ἀλλ' ἡ κόρη κλαίουσα ἐκάλει τὴν μητέρα της.

Digitized by Google

«Διατί καλεῖς τὴν μητέρα σου;» εἶπεν ὁ Περσεύς· «ἐὰν ἦτο ἀληθὴς μήτηρ δὲν θὰ ἐπέτρεπε νά σε δέσωσιν ἐδῶ. Ἐὰν ρίψῃ τις εἰς τὴν ὁδὸν λίθον πολυτελῆ, οὗτος δὲν ἀνήκει πλέον εἰς αὐτόν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τὸν εὕρῃ. Οὕτω καὶ ἐγώ σε εὗρον καὶ θά σε ἔχω ὡς κόσμημα. Τώρα καταλαμβάνω διατί ἡ Ἀθηνᾶ μὲ ὡδήγησεν εἰς ταῦτα τὰ μέρη. Μὲ ὡδήγησε νὰ κερδήσω ἀριστεῖον ἀντάξιον πάντων τῶν ἀγώνων μου.»

Καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἀνέκραξε· «Ποῦ εἶναι οὗτοι οἱ θαλάσσιοι θεοί, οἱ σκληροὶ καὶ ἄδικοι, οἵτινες ἀπαιτοῦσιν ὡς θύματα καλλιμόρφους καὶ τρυφερὰς παρθένους; ἂν τολμῶσιν, ἂς ἔλθωσιν ἐνταῦθα καὶ θὰ ἴδωσι τίς εἶναι ἰσχυρότερος! Ἀλλ' ἐν τούτοις εἰπέ μοι, ὦ ἐρασμία κόρη, τίς εἶσαι, καὶ ποία σκληρὰ τύχη σὲ ἔθεσεν ἐνταῦθα;»

Ἡ δὲ κόρη ἀπεκρίθη μετὰ λυγμῶν·

«Εἶμαι θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰόππης Κηφέως, καὶ τῆς καλλικόμου Κασσιόπης· ὀνομάζομαι δὲ Ἀνδρομέδα. Ἐδέθην δὲ ἐνταῦθα ὅπως χρησιμεύσω ὡς τροφὴ εἴς τι θαλάσσιον τέρας καὶ οὕτως ἐξιλεώσω τὴν θεὰν τῶν ἁλμυρῶν ὑδάτων ἕνεκα ἁμαρτήματος τῆς μητρός μου· διότι εἶπέ ποτε λόγον μέγαν καυχωμένη περὶ ἐμοῦ, ὅτι εἶμαι ὡραιοτέρα τῆς Ἀταργάτιδος τῆς βασιλίσσης τῶν ἰχθύων· ἡ δὲ θεὰ ὀργισθεῖσα σφόδρα ἔπεμψεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν καταστρεπτικὰς πλημμύρας· τῇ προτροπῇ δὲ αὐτῆς ἔπεμψε καὶ ὁ ἄδελφός της, ὁ τοῦ πυρὸς βασιλεύς, φοβεροὺς σεισμοὺς καὶ ἐπήνεγκε μεγάλην καταστροφὴν εἰς τὸν τόπον. Μετὰ τὰς πλημμύρας ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἰλύος ἀδηφάγον κῆτος, ὅπερ καταβιβρώσκει πᾶν ἔμψυχον. Νῦν πρέπει νὰ καταφάγῃ καὶ ἐμέ, ἂν καὶ οὐδὲν κακὸν οὐδέποτε ἔπραξα· οὐδέποτε ἐκακοποίησα ζῷον·

Digitized by Google

καὶ ἂν ποτε συνέβη νὰ ἴδω ἰχθὺν ἐν τῇ ξηρᾷ ἔτι ζῶντα, ἔρριψα αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα μὴ ἀποθάνῃ· διότι ἡμεῖς δὲν τρώγομεν ἰχθῦς φοβούμενοι τὴν Ἀταργάτιν *τὴν βασίλισσαν αὐτῶν.* Ἐν *τούτοις οἱ ἱερεῖς λέγουσιν ὅτι μόνον τὸ ἐμὸν αἷμα δύναται νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν θεὰν προσφερόμενον ὡς ἱλασμὸς ἁμαρτίας ἣν οὐδέποτε ἔπραξα.»*

Ὁ Περσεὺς *ἀκούσας ταῦτα ἀνεφώνησεν·*

*«*Ἔχε *θάρρος καὶ μὴ φοβοῦ· διότι ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ κῆτος τὸ ὁποῖον θὰ τολμήσῃ νά σε φάγῃ;* Ἐγὼ *ἠγωνίσθην ἐναντίον φοβερωτέρων θηρίων καὶ κατενίκησα αὐτά, καὶ θὰ ἀφήσω τὸ γέννημα τοῦτο τῆς ἰλύος νὰ κατατρώγῃ τὸν κόσμον;* Ὑπὲρ *σοῦ καὶ κατὰ τῶν ἀθανάτων ἀκόμη εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀντισταθῶ.»* Ἡ Ἀνδρομέδα *ἀκούσασα ταῦτα ἐκύτταξεν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ γοητευτικοῦ βλέμματος καὶ νέα ἐλπὶς ἐθέρμανε τὰ στήθη αὐτῆς, διότι ὁ* Περσεὺς *ἐφαίνετο εὔμορφος καὶ γενναῖος, διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἔχων αὐτὴν ἔτι εἰς τὴν ἀγκάλην του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατῶν γυμνην τὴν ἀδαμαντίνην ἅρπην.* Καταβιβάσασα *ὅμως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤρχισε πάλιν νὰ δακρύῃ καὶ εἶπε στενάζουσα·*

«Διατὶ ν' ἀποθάνῃς χάριν ἐμοῦ τόσον νέος; ἐὰν δὲν ἀπέλθῃς ἐντεῦθεν ταχέως, τὸ φοβερὸν τέρας θὰ συγκαταφάγῃ καὶ σέ. Δι' ἐμὲ ὁ θάνατος εἶναι ἐκτέλεσις καθήκοντος, διότι πρόκειται νὰ σώσω τὴν ζωὴν λαοῦ ὁλοκλήρου· ἀλλὰ διατί νὰ γείνω αἰτία θανάτου εἰς σέ, ὅστις εἶσαι πολὺ καλλίτερος ἐκείνων; Πορεύου *λοιπὸν τὴν ὁδόν σου καὶ ἄφες με νὰ ὑποστῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι πεπρωμένον εἰς ἐμέ.»*

*«*Τοῦτο *εἶναι ἀδύνατον», ἀπεκρίθη ὁ* Περσεὺς *μετ' ἀποφάσεως· «εἶναι παντελῶς ἀδύνατον.* Ἐγὼ *δὲν θ' ἀπέλθω ἐντεῦθεν πρὶν φονεύσω τὸ κῆτος· διότι οἱ θεοὶ τοῦ* Ὀλύμπου, *τῶν*

Digitized by Google

ὁποίων εἶμαι ὑπηρέτης, εἶναι φίλοι τῶν ἡρώων καὶ βοηθοῦσιν αὐτοὺς εἰς ἐκτέλεσιν γενναίων ἔργων. Ὁδηγηθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἐφόνευσα τὴν Μέδουσαν, καὶ τῇ βουλήσει αὐτῶν ἦλθον ἐνταῦθα ὅπως φονεύσω τὸ παμφάγον τοῦτο τέρας διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ἣν ἔχω ἐντὸς ταύτης τῆς πήρας.»

Ἡ κόρη ἐσιώπα καὶ ἐφαίνετο ὡς μὴ πιστεύουσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ Περσέως· ἀλλ' αἴφνης ἀνέκραξε δεικνύουσα τὴν θάλασσαν· «Ἔρχεται, ἔρχεται! ἄπελθε ταχέως, ὦ νέε, καὶ ἄφες με ν' ἀποθάνω μόνη. Μήπως δὲν εἶναι ἀρκούντως φοβερὸν ὅτι θὰ κατασπαραχθῶ ὑπὸ τοῦ θηρίου, καὶ θέλεις νὰ μείνῃς νὰ βλέπῃς καὶ σύ;» Καὶ ταῦτα εἰποῦσα προσεπάθησε ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς χειρός του.

Ἀλλ' ὁ Περσεὺς εἶπε· «Πολὺ καλά, ἀπέρχομαι· ἀλλὰ πρὶν ἀπέλθω, μοὶ δίδεις ὑπόσχεσιν νὰ γείνῃς σύζυγός μου, ἐὰν φονεύσω τὸ κῆτος, καὶ νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν πατρίδα μου; Ἐάν με φιλήσῃς θὰ θεωρήσω τοῦτο ὡς ὑπόσχεσιν.»

Καὶ ἡ κόρη ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐφίλησεν αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον. Ὁ Περσεὺς φαιδρὸς καὶ χαίρων μετηωρίσθη πρὸς τὰ ἄνω τοῦ κρημνοῦ, ἐνῷ ἡ Ἀνδρομέδα μετὰ καρδίας παλλούσης περιέμενε τὸ ἀποβησόμενον.

Τὸ κῆτος παραπλέον τὴν ξηρὰν ἤρχετο πρὸς τὸ θῦμα αὐτοῦ ὡς μέγα πλοῖον ἡσύχως διασχίζον τὴν θάλασσαν· ὅτε δὲ ἐπλησίαζεν εἰς κόλπον ἢ ἀκρωτήριον ἵστατο καὶ ἠκροᾶτο τοὺς γέλωτας τῶν λευκαινόντων κορασίων καὶ παρετήρει τοὺς κολυμβῶντας παῖδας. Ἐπὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πλευρῶν ἦσαν κεκολλημένα πλῆθος ὀστράκων καὶ φυκίων, ἅπερ ἐκρέμαντο ὡς κροσσοὶ πέριξ αὐτοῦ· ἐνῷ δὲ ἐνήχετο, τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἰσέρρεεν εἰς τὸ χαῖνον αὐτοῦ στόμα, καὶ ἐξέρρεε πάλιν μετὰ πολλοῦ κελαρυσμοῦ· τὸ δέρμα αὐτοῦ ἐφαίνετο κάθυγρον καὶ ἔστιλβεν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου.

Digitized by Google

Τέλος εἶδε τὸ θῦμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ καταβροχθίσῃ, καὶ ἤρχισε νὰ νήχηται πρὸς αὐτὸ μετ' ἀκατασχέτου ὁρμῆς· λευκὸς δὲ ἀφρὸς ἐπὶ μακρᾶς ηὐλακισμένης γραμμῆς ὄπισθεν αὐτοῦ ἐδείκνυε τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς του· οἱ δὲ ἰχθύες ἔντρομοι ἔφευγον πηδῶντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πρὸ αὐτοῦ.

Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Περσεὺς ὥρμησε μετὰ βοῆς κάτω πρὸς τὰς κύματα τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ Ἀνδρομέδα ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ ἑαυτῆς πρόσωπον. Ἐπί τινας στιγμὰς ἐπεκράτησεν ἄκρα σιγή· ὅτε δὲ ἡ Ἀνδρομέδα ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπόν της, εἶδε τὸν Περσέα ἐρχόμενον πρὸς αὐτήν· τὸ δὲ θαλάσσιον τέρας μετεβλήθη εἰς μελανὴν καὶ ἐπιμήκη πέτραν τυπτομένην πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ἔπρεπε νὰ ἦτό τις ἐκεῖ τότε ὅπως ἴδῃ πῶς ὁ Περσεὺς πλησιάσας ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ μετ' αὐτῆς ἀπέπτη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρημνοῦ ὡς ἱέραξ φέρων περιστεράν. Τίς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐδικαιοῦτο νὰ ὑπερηφανευθῇ περισσότερον τοῦ Περσέως; τίς ἠδύνατο νὰ χαρῇ περισσότερον τῶν Αἰθιόπων; διότι οὗτοι ἦσαν συνηθροισμένοι ἐπὶ τῶν κρημνῶν θρηνολογοῦντες τὴν τύχην τῆς κόρης. Εὐθὺς ἐστάλη μηνυτὴς εἰς τὸν Κηφέα καὶ τὴν Κασσιόπην, οἵτινες κλεισθέντες εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἀνακτόρων ἔκειντο χαμαί, τέφραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντες καὶ περιβεβλημένοι σάκκον· οὕτω δὲ περιέμενον νὰ ἀκούσωσι τὸν θλιβερὸν θάνατον τοῦ τέκνου των. Χαρᾶς ἔμπλεοι ἐξῆλθον ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα καὶ πλῆθος λαοῦ μετὰ κυμβάλων καὶ ψαλτηρίων ὅπως ἴδωσι τὸ γενόμενον θαῦμα.

Ὁ Κηφεὺς παραλαμβάνων τὴν ἑαυτοῦ κόρην ζῶσαν παρὰ τοῦ Περσέως εἶπεν αὐτῷ μετὰ συγκινήσεως: «Ἀνδρεῖε ξένε, ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω διὰ λέξεων τὴν πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνην

Digitized by Google

μου· ἀλλὰ μένε παρ' ἐμοὶ καὶ γενοῦ γαμβρός μου καὶ θά σοι δώσω τὸ ἥμισυ τῆς βασιλείας μου.»

«Γαμβρός σου θὰ γείνω», εἶπεν ὁ Περσεύς, «ἀλλ' ἐκ τῆς βασιλείας σου οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος θὰ λάβω· διότι ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ ἴδω τὴν καλήν μου Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀγαπητὴν μητέρα μου, ἥτις με περιμένει ἀνυπομόνως.»

«Εἶσαι λοιπὸν ἐξ Ἑλλάδος;» εἶπεν ὁ Κηφεὺς μετ' ἐνθουσιασμοῦ· «ἐκ τῆς θαυμασίας ἐκείνης χώρας ἣν ἀγαπῶσι καὶ προστατεύουσιν οἱ θεοί; ὤ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἴδω! πολλὰ καὶ θαυμάσια ἤκουσα περὶ αὐτῆς ὑπὸ Φοινίκων ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς ἐπισκέπτονται αὐτήν. Ἡ Ἑλλάς, λέγουσιν οὗτοι, εἶναι ἡ γῆ τῶν ἡρώων καὶ τῆς εὐδαιμονίας. Λάβε λοιπὸν μετὰ σοῦ τὴν κόρην μου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου βεβαίως θὰ ζήσῃ εὐδαιμόνως· ἀλλὰ παρακαλῶ σε νὰ μείνῃς ἓν ἔτος παρ' ἡμῖν ὅπως σὲ πέμψω μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν πατρίδα σου.»

Ὁ Περσεὺς συγκατένευσεν· ἔπειτα εἶπεν εἰς τὸν Κηφέα· «Πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς τὴν πόλιν πρέπει νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς θεοὺς εὐχαριστηρίους θυσίας.» Καὶ εὐθὺς κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως ὁ λαὸς ἐκόμισε λίθους καὶ ξύλα καὶ τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ Περσέως ἀνηγέρθησαν τρεῖς βωμοὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐσφάγησαν πολλὰ πρόβατα καὶ βόες. Τοὺς βωμοὺς τούτους ἀφιέρωσεν ὁ Περσεὺς εἰς τὸν πατέρα Δία, τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἑρμῆν.

Οἱ Αἰθίοπες βλέποντες τὴν εὐσέβειαν τοῦ Περσέως ἔλεγον· «Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι φιλόθεος·» ἀλλ' οἱ ἱερεῖς ἐπέμενον λέγοντες· «Ἡ βασίλισσα τῆς θαλάσσης θὰ γείνῃ ἀγριωτέρα καθ' ἡμῶν, διότι ἀπελίθωσεν ὁ ξένος οὗτος τὸ κῆτος αὐτῆς.» Ταῦτα ἔλεγον ἐν τῷ κρυπτῷ· ἐν δὲ τῷ φανερῷ ἐσιώπων, διότι ἐφοβοῦντο τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

Digitized by Google

Ἡ συνοδία εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μεγάλης πομπῆς· ἀλλ' ὅτε ὁ Κηφεὺς μετὰ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας εἰσήρχετο εἰς τὰ ἀνάκτορα βλέπει τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Φινέα ἱστάμενον παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ κατεχόμενον ὑπὸ λυσσώδους ὀργῆς· ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ ἵσταντο οἱ δύο υἱοί του καὶ μέγα πλῆθος θεραπόντων ὡπλισμένων. Βράζων ἐκ θυμοῦ ἀνέκραξεν ὁ Φινεὺς πρὸς τὸν Κηφέα·

«Δὲν πρέπει νὰ δώσῃς τὴν θυγατέρα σου εἰς τὸν ξένον τοῦτον, τοῦ ὁποίου οὐδὲ τὸ ὄνομα γνωρίζει τις. Δὲν ἦτο ἡ Ἀνδρομέδα ἠρραβωνισμένη εἰς τὸν υἱόν μου; ὁ υἱός μου λοιπὸν θὰ τὴν λάβῃ· ὁ δὲ ξένος ἂς ὑπάγῃ ἐκεῖ ὁπόθεν ἦλθε.»

Πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ὁ Κηφεὺς ν' ἀπαντήσῃ, προχωρήσας ὁ Περσεὺς εἶπε γελῶν· «Ἐὰν ὁ υἱός σου θέλῃ γυναῖκα, ἂς ἐλευθερώσῃ καὶ αὐτὸς κόρην τινὰ ἐκ βεβαίου θανάτου· πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν φαίνεται ἄξιος νὰ γείνῃ γαμβρός· διότι τὴν νέαν ταύτην, κινδυνεύουσαν τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἀφῆκεν ἀπροστάτευτον, καὶ δι' αὐτὸν εἶναι πλέον νεκρά. Ἐγὼ ἔσωσα τὴν ζωήν της, καὶ τώρα ζῇ δι' ἐμὲ καὶ οὐχὶ δι' ἄλλον. Ἀχάριστοι ἄνθρωποι! Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ σώσας τὴν χώραν ὑμῶν καὶ τὴν ζωὴν τῶν υἱῶν ὑμῶν καὶ θυγατέρων; Οὕτω με ἀνταμείβετε; Ἀπέλθετε, ἵνα μὴ πάθητε τὰ χείριστα.» Ἀλλ' ἅπαντες ἀποσπάσαντες τὰ ξίφη ὥρμησαν κατὰ τοῦ Περσέως ὡς λύκοι αἱμοβόροι.

Ὁ δὲ Περσεὺς ἐξαγαγὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργοῦς καὶ στρέψας αὐτὴν πρὸς αὐτοὺς ἀνέκραξεν·

«Αὕτη ἔσωσε τὴν ἀγαπητήν μου ἐκ τῆς φάρυγγος τοῦ κήτους, ἡ αὐτὴ θὰ σώσῃ αὐτὴν καὶ ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν λύκων τούτων.»

Digitized by Google

Καὶ ἐν ἀκαρεῖ πάντες ἔμειναν ἀναίσθητοι καὶ μετεβλήθησαν εἰς λίθους, τοὺς ὁποίους οἱ ὑπηρέται τῶν ἀνακτόρων ἐκκομίσαντες διὰ σιδηρῶν μοχλῶν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μετὰ ταῦτα ἐτελέσθη ὁ γάμος καὶ αἱ γαμήλιοι ἑορταὶ διήρκεσαν ἑπτὰ ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας τίς ἠδύνατο νὰ ἦναι εὐδαιμονέστερος τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας;

Τὴν ὀγδόην ἡμέραν ὁ Περσεὺς εἶδε καθ' ὕπνον τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν, ἥτις εἶπεν αὐτῷ· «Περσεῦ, ἐφάνης ἀνδρεῖος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντεμείφθης· διότι οἱ θεοὶ εἶναι δίκαιοι καὶ πάντοτε βοηθοῦσι τοὺς ἀξίους βοηθείας. Ἡ ἅρπη, τὰ πέδιλα καὶ ἡ κυνῆ δέν σοι χρειάζονται πλέον, διὰ τοῦτο θὰ τὰ λάβω· τὴν κεφαλὴν ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἔχῃς ὀλίγον ἔτι χρόνον, διότι θὰ χρειασθῇς αὐτὴν ὅταν ὑπάγῃς εἰς τὴν Σέριφον· ἐκεῖ δὲ ἀφιερώνεις αὐτὴν εἰς τὸν ναόν μου καὶ ἐγὼ θὰ θέσω αὐτὴν εἰς τὴν ἀσπίδα μου ὡς φόβητρον τῶν πολεμίων. Λαμβάνω προσέτι καὶ τὴν ἀσπίδα μου τῆς ὁποίας δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην.»

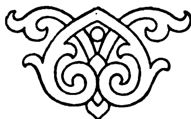
«Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ δὲν θὰ γείνωσι πλέον οὔτε πλήμμυραι, οὔτε σεισμοί, διότι κατεπράϋνα τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πῦρ· ἀλλ' ὁ λαὸς ἂς ἀνεγείρῃ ἱερὰ εἰς τὸν πατέρα Δία τὸν Ὀλύμπιον καὶ εἰς ἐμέ, καὶ ἂς λατρεύῃ τοὺς ἀθανάτους θεούς, τοὺς κυρίους τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.»

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ θεὰ ἀπέπτη εἰς τοὺς οὐρανούς· ὁ δὲ Περσεὺς ἀφυπνισθεὶς εἶδεν ὅτι ἡ ἀσπίς, τὸ ξίφος, ἡ κυνῆ καὶ τὰ πέδιλα ἔλειπον· μόνη δὲ ἔμενεν ἡ κίβισις μετὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος.

Ὁ Περσεὺς καταληφθεὶς ὑπὸ θείου σεβασμοῦ, λίαν πρωῒ κατέβη εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ διηγήθη εἰς τὸν λαὸν τὸ ὄνειρόν του καὶ προέτρεψεν αὐτοὺς νὰ ἀνεγείρωσι ναοὺς εἰς τὸν Δία τὸν πατέρα θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν,

Digitized by Google

ἥτις δίδει σύνεσιν εἰς τοὺς ἥρωας· εἶπε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ φοβῶνται ὅτι θὰ πάθωσι πλέον σεισμοὺς ἢ πλημμύρας, διότι ἡ Ἀθηνᾶ κατεπράϋνε τοὺς προξενοῦντας ταῦτα τὰ δεινὰ θεούς· προέτρεψε δὲ αὐτοὺς νὰ σπείρωσι τὴν γῆν καὶ νὰ οἰκοδομῶσιν οἰκίας. Πάντες μετὰ χαρᾶς ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Περσέως καὶ ἐποίουν ὅσα συνεβούλευσεν αὐτοῖς· μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅμως τοῦ Περσέως ἐλησμόνησαν τὸν Δία καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ λατρεύωσι τὴν Ἀτεργάτιν καὶ τοὺς ἀθανάτους ἰχθῦς τῆς ἱερᾶς λίμνης ἥτις κατέπιε τὰ ὕδατα τὰ κατακλύσαντα τὴν γῆν ἐπὶ Δευκαλίωνος, καὶ νὰ καίωσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὸν βασιλέα τοῦ πυρός, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς ὠργίσθη ἐναντίον τοῦ μωροῦ τούτου λαοῦ καὶ ἤγειρε κατ' αὐτοῦ ἔθνος ἀλλόφυλον τὸ ὁποῖον καθυπέταξεν αὐτὸν καὶ ἐξώλεσεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΩΣ Ο ΠΕΡΣΕΥΣ ΕΠΑΝΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ.

ΜΕΤΑ *παρέλευσιν έτους εμίσθωσεν ο* Περσεὺς *ναυπηγοὺς εκ* Φοινίκης *οἵτινες κόψαντες ξύλα ἐκ τοῦ* Λιβάνου *εναυπήγησαν δι' αὐτὸν πλοῖον στερεὸν καὶ κομψόν· ἐπίσσωσαν δὲ αὐτὸ καλῶς καὶ ἐχρωμάτισαν τὴν πρῶραν αὐτοῦ μὲ μίλτον.* Ὅτε *δὲ τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ ὁ* Περσεὺς *μετὰ τῆς* Ἀνδρομέδας, *καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ βασιλέως εἰσεκόμισαν εἰς τὸ πλοῖον τὴν προῖκα τῆς* Ἀνδρομέδας *συνισταμένην ἐξ ἐνδυμάτων βαρυτίμων καὶ πολυτελῶν λίθων καὶ παντοίων σκευῶν καὶ ἀρωμάτων.*

Ὁ Περσεὺς *ποιήσας σπονδὰς εἰς τοὺς θεοὺς τῆς θαλάσσης καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν* Κηφέα *καὶ τὴν* Κασσιόπην *ἀπέπλευσεν ἐξ* Ἰόππης, *ὅπου ἡ ἐνθύμησις τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτοῦ δὲν ἐλησμονήθη ἐπὶ αἰῶνας, διότι ναῦται* Φοίνικες *παραπλέοντες τὰς ἀκτὰς ἐδείκνυον τὸν κρημνὸν καὶ τὴν πέτραν ὅπου ἐδέθη ἡ* Ἀνδρομέδα, *καὶ τὴν ἐπιμήκη νῆσον, ἥτις ἦτό ποτε κῆτος, καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν ἡ φήμη τοῦ* Περσέως *ἔμεινεν ἀθάνατος μέχρι τῆς σήμερον.*

Οἱ *θεοὶ ἔπεμψαν οὔριον ἄνεμον εἰς τὸν* Περσέα *καὶ ταχέως τὸ πλοῖον αὐτοῦ πλεῦσαν τὸ* Κρητικὸν *πέλαγος ἔφθασεν*

Digitized by Google

εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σερίφου.

Ὁ Περσεὺς καταλιπὼν τὸ πλοῖον ἐν τῷ λιμένι ἀνέβη εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεφίλησε τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγαθὸν τροφέα του Δίκτυν καὶ ἔχεον δάκρυα χαρᾶς ἐπὶ πολλὴν ὥραν, διότι πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἀφ' ὅτου εἶχον ἀποχωρισθῆ.

Μετὰ ταῦτα πνέων ἐκδίκησιν ἐπορεύθη εἰς τὰ ἀνάκτορα ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης· εἰσελθὼν δὲ εὗρε τὸν Πολυδέκτην συμποσιάζοντα μετὰ τῶν εὐγενῶν καὶ μεγιστάνων τῆς νήσου. Ἐκάθηντο δὲ πάντες, ἕκαστος κατὰ τὸν βαθμὸν αὐτοῦ καὶ ἐνετρύφων ἐσθίοντες παντοειδῆ ἐδέσματα καὶ πίνοντες γλυκὺν οἶνον. Ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ ἑστιατηρίου αὐλητρίδες νεαραὶ ηὔλουν, καὶ κιθαρισταὶ ἐκιθάριζον, καὶ κωμασταὶ ἐκώμαζον· οἱ δὲ συμποσιάζοντες εὐθύμως συνέκρουον τὰ πλήρη ἡδέος οἴνου κύπελλα καὶ ἡ φαιδρότης ἦτο γενική.

Ὁ Περσεὺς σταθεὶς ἐπὶ τοῦ δρυΐνου κατωφλίου τῆς θύρας ἐφώνησε μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς· «Εἶναι ἐνταῦθα ὁ Πολυδέκτης;»

Πάντες ἐστράφησαν ἔκπληκτοι πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινεν, οὐδὲ τίς ἦτο ὁ φωνήσας, διότι οὐδεὶς ἐγνώρισε τὸν Περσέα. Ἑπτὰ ἔτη ἔγειναν ἀφ' ὅτου ἀπῆλθεν· ἀνεχώρησε δὲ παιδίον καὶ ἐπανῆλθεν ἀνήρ. Οἱ δύο αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἤστραπτον ὡς ὀφθαλμοὶ ἀετοῦ, καὶ τὸ γένειον αὐτοῦ ἐφαίνετο ὡς γένειον λέοντος ὀρεσιβίου· ἵστατο δὲ ὑπερήφανος ὡς ταῦρος ἄγριος.

Ὁ Πολυδέκτης παρατηρήσας αὐτὸν καλῶς δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ τίς ἦτο· ἀλλ' ἡ καρδία αὐτοῦ ἔγεινε σκληροτέρα ἢ πρότερον καὶ ἀνεφώνησεν ἐμπαικτικῶς· «Ἆ, ἀγυιόπαιδον! βλέπω πάλιν μᾶς ἦλθες μὲ χεῖρας κενάς. Βέβαια εἶναι

Digitized by Google

εὔκολον νὰ κομπάζῃ τις καὶ νὰ ὑπισχνῆται μεγάλα· ὅταν ὅμως ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου, τότε λησμονεῖ ὅσα ὑπεσχέθη.»

Ὁ δὲ Περσεὺς ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως·

«Οἱ ὑπὸ τῶν θεῶν προστατευόμενοι ἐκτελοῦσι τὰς ὑποσχέσεις αὐτῶν, ἀλλ' οἱ περιφρονοῦντες αὐτοὺς θερίζουσιν ὅ,τι ἔσπειραν. Θέλεις τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος; ἰδὲ αὐτήν.»

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐξήγαγεν ἐκ τῆς κιβίσιος τὴν κεφαλὴν καὶ ὕψωσεν αὐτὴν ἄνω. Ὅτε δὲ ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ σύνδειπνοι αὐτοῦ εἶδον τὸ φοβερὸν τῆς Μεδούσης πρόσωπον ὠχρίασαν ἐκ τρόμου καὶ προσεπάθησαν νὰ ἐγερθῶσιν ἐκ τῶν ἑδρῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν, διότι ταχέως ἀπώλεσαν τὰς αἰσθήσεις αὐτῶν καὶ μετεβλήθησαν εἰς λίθους.

Ὁ δὲ Περσεὺς καταλιπὼν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν κίβισιν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν ἀγαθὸν Δίκτυν, τὸν ὁποῖον κατέστησε βασιλέα τῆς νήσου, ἔλαβε τὴν μητέρα του καὶ ἐμβὰς μετ' αὐτῆς εἰς τὸ πλοῖον ἀπέπλευσεν.

Ἀλλ' ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ σύνδειπνοι αὐτοῦ ἔμενον ἀκίνητοι, καὶ τὰ ποτήρια τοῦ οἴνου πρὸ αὐτῶν, ἕως οὗ αἱ δοκοὶ τῆς στέγης ἔπεσον ἐπ' αὐτῶν καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ ἑστιατηρίου ἐκρημνίσθησαν ἐπὶ τῶν ῥάχεων αὐτῶν, καὶ ἡ τράπεζα ἐσάπη καὶ χόρτα ἀνεφύησαν μεταξὺ τῶν ποδῶν των καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ὡς μέγας σωρὸς λίθων ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας.

Καταπλεύσας ὁ Περσεὺς εἰς Ἄργος ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀνέβη εἰς τὴν πόλιν· ἐκεῖ δὲ ἔμαθεν ὅτι ὁ πάππος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πελασγῶν, διότι ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προίτου. Συγκαλέσας λοιπὸν τοὺς Ἀργείους ὁ Περσεὺς εἶπεν αὐτοῖς τίς ἦτο καὶ ὁποῖα ἀνδραγαθήματα ἐξετέλεσε τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν· ἐκεῖνοι δέ, πάντες ὁμοφώνως, ἐκήρυξαν αὐτὸν βασιλέα.

Digitized by Google

Ο Περσεὺς ἐκδιώξας καὶ τιμωρήσας τὸν Προῖτον, διέταξε τοὺς Κύκλωπας καὶ περιετείχισαν καλῶς τὸ Ἄργος καὶ κατέστησαν αὐτὸ ὀχυρόν· ὁ δὲ λαὸς ἦτο πλήρης χαρᾶς, διότι ἠξιώθη νὰ ἔχῃ βασιλέα καταγόμενον ἐκ τοῦ Διός.

Ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ Περσέως ἐπόθει νὰ ἴδῃ τὸν πάππον του καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· «Βεβαίως σὰρξ καὶ αἷμά μου εἶναι, καὶ τώρα ὅτε ἦλθον εἰς τὴν πατρίδα μου μετὰ δόξης ἐξ ἅπαντος θά με ἀγαπήσῃ. Θὰ ὑπάγω λοιπὸν νὰ εὕρω αὐτὸν καὶ θὰ τὸν πείσω νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα νὰ συμβασιλεύωμεν ὁμοῦ.»

Ἐμβὰς λοιπὸν εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν ἐκ Φοινίκης ναυτῶν καὶ περάσας τὴν Ὕδραν καὶ τὸ Σούνιον, παρέπλευσε τὸν Μαραθῶνα καὶ τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς καὶ διελθὼν τὸν Εὔριπον καὶ τὴν θάλασσαν τῆς Εὐβοίας εἰσῆλθεν εἰς τὸν Παγασαῖον κόλπον. Ἔπειτα ἀπολιπὼν τὸ πλοῖον ἐν Ἰωλκῷ μετέβη διὰ ξηρᾶς εἰς Λάρισσαν.

Ἔξω τῆς πόλεως ἦτο συνηθροισμένον μέγα πλῆθος πολιτῶν, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτελοῦντο γυμνικοὶ ἀγῶνες, εἰς τοὺς ὁποίους παρῆσαν πάντες οἱ προὔχοντες τῆς πόλεως· ἐτέλει δὲ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τοῦ τόπου Τευταμίας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀκρισίου, τὸν ὁποῖον ἔχων πλησίον αὐτοῦ ἐθεώρει τοὺς ἀγωνιζομένους.

Ὁ Περσεὺς εἰς οὐδένα εἰπὼν τίς ἦτο, παρεκάλεσε νὰ τῷ δοθῇ ἄδεια ν' ἀγωνισθῇ καὶ αὐτός. Γενομένης δεκτῆς τῆς αἰτήσεώς του, ἀπεδύθη καὶ ἐστάθη μεταξὺ τῶν νέων τῆς Λαρίσσης· πάντες δὲ ἔβλεπον αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἔλεγον· «Τίς ἄρα εἶναι ὁ ξένος οὗτος ὅστις ἵσταται ὑπερήφανος ὡς ταῦρος; Θὰ ἦναι βεβαίως τις ἐκ τῶν ἡρώων, οἵτινες εἶναι υἱοὶ τῶν ἀθανάτων τῶν κατοικούντων ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου.»

Digitized by Google

Ὁ Περσεὺς λαβὼν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας ἀνεδείχθη ὁ ἄριστος πάντων· διότι ἐνίκησεν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ἅλμα, εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὸ ἀκόντιον καὶ ἐστεφανώθη τετράκις. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτόν· «Τώρα μένει νὰ λάβω καὶ τὸν πέμπτον στέφανον· θὰ προσπαθήσω δὲ νὰ κερδήσω καὶ τοῦτον καὶ τότε θὰ ὑπάγω νὰ θέσω καὶ τοὺς πέντε ὁμοῦ εἰς τὰ γόνατα τοῦ πάππου μου.»

Ἐνῷ δὲ ἔλεγε ταῦτα καθ' ἑαυτόν, εἶδε μακρόθεν τὸν Ἀκρίσιον καθήμενον πλησίον τοῦ βασιλέως Τευταμίου· ἐκ τῆς λευκῆς δὲ γενειάδος ἥτις κατέβαινε μέχρι τῶν γονάτων αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ σκήπτρου ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, ἐνόησεν ὅτι ἦτο ὁ πάππος του· βλέπων δὲ αὐτὸν ἐδάκρυε, διότι ἡ ψυχή του ἐπόθει αὐτὸν καὶ εἶπε· «Φαίνεται γέρων εὐμενής· δὲν ἔχει δὲ λόγον νὰ ἐντραπῇ διὰ τὸν ἔγγονόν του.»

Μετὰ ταῦτα λαβὼν δίσκους ἔρριψεν αὐτοὺς πέντε ὀργυιὰς πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ εἶχον φθάσῃ οἱ δίσκοι τῶν ἄλλων.

«Εὖγε, Εὖγε!» ἐπευφήμησαν πάντες, «ῥῖψον ἄλλον ἕνα.» Ὁ Περσεὺς ἔρριψε καὶ ἄλλον ἕνα μετὰ πλειοτέρας δυνάμεως· ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄνεμος σφοδρὸς πνεύσας ἐκ τῆς θαλάσσης, παρέσυρε πρὸς τὰ πλάγια τὸν δίσκον, ὥστε οὗτος ἦλθε καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ Ἀκρισίου, ὅστις εὐθὺς ἐλιποθύμησεν ἐκ τοῦ πόνου.

Ὁ Περσεὺς ἰδὼν τοῦτο ἐξέβαλε φωνὴν γοερὰν καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ· ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο νεκρός, διότι ἐκ τοῦ γήρατος αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ἦσαν ὀλίγαι.

Ἐναγκαλισθεὶς λοιπὸν αὐτὸν ἔκλαιεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν χέων πικρὰ δάκρυα· ἔπειτα δὲ ἐγερθεὶς καὶ βλέψας πρὸς τὸν βασιλέα Τευταμίαν, εἶπεν· «Οἱ θεοὶ εἶνε ἀληθεῖς, καὶ πᾶν ὅ,τι προώρισαν, ταχέως ἢ βραδέως, γίνεται· οὐδεὶς δὲ θνητὸς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ διεκφύγῃ αὐτούς. Εἶμαι δὲ ἐγὼ

Digitized by Google

ὁ τὴν Γοργόνα Μέδουσαν ἀποκτείνας Περσεύς, υἱὸς τῆς Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου, ὃν νῦν ἀκουσίως ἐφόνευσα. Πρὶν ἔτι ἐγὼ γεννηθῶ καὶ ἴδω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, οἱ θεοὶ ἔπεμψαν εἰς αὐτὸν προφήτην, ὅστις προεῖπεν αὐτῷ ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὑπ' ἐμοῦ· πᾶσαι δὲ αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ ὅπως ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένον ἀπέβησαν μάταιαι, καὶ νῦν, ὡς βλέπεις, ἐτελέσθη τὸ κλωσθὲν ὑπὸ τῆς μοίρας.»

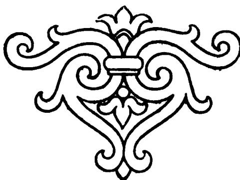
Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἤρχισε πάλιν νὰ χέῃ δάκρυα. Ὁ δὲ Τευταμίας παρηγορῶν αὐτὸν εἶπε· «Μὴ κλαῖε, τέκνον· διότι διὰ τῶν δακρύων δὲν δύνασαι νὰ ἐπαναγάγῃς αὐτὸν εἰς τὸν βίον· ἔγεινε δὲ τὸ πρὸ πολλοῦ προωρισμένον ὑπὸ τῶν θεῶν. Σὺ δὲν εἶσαι ὁ ἀληθὴς αἴτιος τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἄφυκτος μοῖρα ἡ ὠθήσασα τὸν δίσκον κατὰ τοῦ πάππου σου.» Τοὺς λόγους τούτους εἶπε μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ὁ Τευταμίας· ἔπειτα δὲ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ ἡ ταφὴ τοῦ Ἀκρισίου ἔγεινε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐτηρήθη τὸ ἁρμόζον εἰς βασιλέα πένθος· ὁ δὲ Περσεὺς μεταβὰς εἰς τὸν ναὸν ἐκαθάρθη διὰ τὸν φόνον, διότι ἦτο ἀκούσιος.

Μετὰ ταῦτα ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ Ἄργος ἐβασίλευσεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐτυχὴς καὶ εὐδαίμων καὶ ἔσχεν ἐκ τῆς Ἀνδρομέδας τέκνα πολλὰ καὶ ἔνδοξα καὶ ἐτελεύτησεν ἐν βαθυτάτῳ γήρατι.

Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας ἡ Ἀθηνᾶ ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ τοῦ Κηφέως καὶ τῆς Κασσιόπης. Τὴν δὲ νύκτα, ὅταν φέγγωσιν οἱ ἀστέρες, δύναται νὰ διακρίνῃ τις αὐτοὺς ἔτι λάμποντας, τὸν μὲν Κηφέα κρατοῦντα τὸ βασιλικὸν αὐτοῦ σκῆπτρον, τὴν δὲ Κασσιόπην καθημένην ἐπὶ θρόνου ἐλεφαντίνου καὶ πλέκουσαν τὴν ἀστρόστικτον αὐτῆς κόμην· τὸν δὲ Περσέα κρατοῦντα τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης,

Digitized by Google

καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν πλησίον αὐτοῦ ἔχουσαν τεταμένους τοὺς ἑαυτῆς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς ἵστατο ὅτε ἦν δεδεμένη δι' ἁλύσεων ἐπὶ τῶν κρημνῶν. Ὅλην τὴν νύκτα λάμπουσιν ὡς φανοὶ διὰ τοὺς πλανωμένους ναύτας· ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν συνεντρυφῶσι μετὰ τῶν θεῶν εἰς τὰς σαπφειροχρόους κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου.

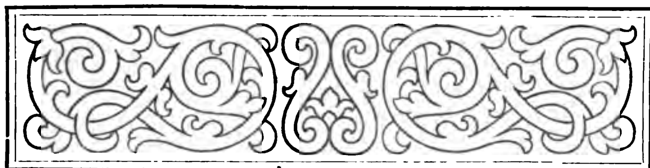

Digitized by Google

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α′.

ΠΩΣ Ο ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ ΕΞΕΠΑΙΔΕΥΣΕ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ.

Το πρῶτόν μου διήγημα ἦτο περὶ ἑνὸς μόνου ἥρωος, ὅστις καταπολεμήσας καὶ καταστρέψας φοβερὰ τέρατα καὶ φαύλους ἀνθρώπους, κατέστη ἔνδοξος· νῦν δὲ προτίθεμαι νὰ διηγηθῶ εἰς ὑμᾶς τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα πολλῶν ἡρώων, οἵτινες διαπλεύσαντες θαλάσσας ἀγνώστους ἐκόμισαν ἐκ χώρας μεμακρυσμένης εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Τί δὲ ἦτο τοῦτο καὶ ποῦ εὑρίσκετο, θέλετε μάθει ἐκ τῶν ἑξῆς.

Ἐβασίλευέ ποτε ἐν Βοιωτίᾳ ὁ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης υἱὸς Ἀθάμας, ὅστις τῇ προτροπῇ τῆς Ἥρας ἐνυμφεύθη τὴν καλλίμορφον Νεφέλην, ἐξ ἧς ἔσχε δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην. Ἐπειδὴ δὲ ἐφέρετο σκληρῶς καὶ ἀπανθρώπως

Digitized by Google

πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον, ἐκείνη μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ πλέον τὸν τρόπον αὐτοῦ, ἡμέραν τινὰ καταλιποῦσα τὴν οἰκίαν ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Ἀθάμας μετ' οὐ πολὺ ἐνυμφεύθη ἄλλην γυναῖκα, τὴν Ἰνώ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθησαν εἰς αὐτὸν δύο υἱοί, ὁ Λέαρχος καὶ ὁ Μελικέρτης. Ἐπιβουλεύουσα ἡ Ἰνὼ τὰ τέκνα τῆς Νεφέλης ἔπεισε τὰς γυναῖκας νὰ φρύγωσι τὸν πρὸς σπορὰν σῖτον· ἐκεῖναι δὲ πειθόμεναι εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς ἐποίουν τοῦτο κρυφίως· ὥστε ἡ γῆ σπειρομένη δὲν ἀνέδιδε καρπόν. Ἐπειδὴ δὲ ἕνεκα τῆς ἀφορίας ταύτης ἤρχισεν ὁ λαὸς νὰ ὑποφέρῃ ἐκ πείνης, ὁ Ἀθάμας ἠναγκάσθη νὰ πέμψῃ εἰς Δελφοὺς καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον πῶς ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἀφορίας. Ἀλλ' ἡ Ἰνὼ ἀνέπεισε τοὺς πεμφθέντας νὰ εἴπωσιν ὅταν ἐπανέλθωσιν, ὅτι τότε θὰ παύσῃ ἡ ἀκαρπία, ὅταν σφαγῶσιν ὡς θύματα εἰς τὸν Δία ὁ Φρίξος καὶ ἡ Ἕλλη. Ὅτε ὁ χρησμὸς ἔγεινε γνωστὸς εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν χώραν, πάντες οἱ κάτοικοι ἠνάγκαζον τὸν Ἀθάμαντα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ μαντείου· ὁ δὲ διέταξε νὰ ὁδηγήσωσι τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διός, ὅστις ἦτο ἱδρυμένος ἐν τῷ μέσῳ ἱεροῦ τινος ἄλσους ἔξω τῆς πόλεως, καὶ νὰ θυσιάσωσιν αὐτοὺς ἐκεῖ. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν ἕτοιμοι ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν θυσίαν καὶ ἔψαλλον ὕμνους εἰς τὸν Δία περιμένοντες τὰ θύματα· οἱ δὲ παῖδες ὁδηγούμενοι εἰς τὸ ἄλσος παρετήρησαν πλησίον ὑψηλῆς δρυὸς μέγαν καὶ εὔμορφον κριόν, ὅστις ἔλαμπεν ὡς χρυσὸς καὶ ἔστρεφεν ἥμερον βλέμμα πρὸς αὐτούς. Ἀφέντες τὸν ὁδηγὸν ἔδραμον πρὸς τὸν κριὸν καὶ ἐθώπευον αὐτόν· ὁ δὲ ἐφαίνετο λίαν προσηνὴς καὶ ἔκλινε τὰ γόνατα πρὸ τῶν παίδων. «Θὰ ἀναβῶ νὰ καθίσω εἰς τὴν ῥάχιν του», εἶπεν ὁ Φρίξος, καὶ εὐθὺς ἀνέβη, καὶ κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὰ ἐπικαμπῆ κέρατα τοῦ κριοῦ προέτρεπε καὶ τὴν Ἕλλην ν' ἀναβῇ ὄπισθεν·

Digitized by Google

ἐκείνη δὲ προθύμως ἀνέβη καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν μέσην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς· ὁ δὲ κριὸς ἐφαίνετο εὐχαριστούμενος καὶ ἐγερθεὶς ἤρχισε νὰ περιπατῇ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ ὁδηγός· ἀλλ' αἴφνης ἤρχισε νὰ μετεωρίζηται πρὸς τὰ ἄνω καὶ εὐθὺς νεφέλη πυκνὴ ἐκάλυψε τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τί ἀπέγειναν ὁ κριὸς καὶ οἱ παῖδες.

Ὁ Ἀθάμας μαθὼν παρὰ τοῦ ὁδηγοῦ τὰ γενόμενα ἐξεμάνη, καὶ λαβὼν τόξον ἐξετόξευσε τὸν ἐκ τῆς Ἰνοῦς υἱόν του Λέαρχον· ἐζήτει δὲ νὰ φονεύσῃ καὶ τὸν ἄλλον του υἱόν· ἀλλ' ἡ Ἰνὼ προλαβοῦσα ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου· ἐλθοῦσα δὲ ἐνταῦθα ἔρριψεν ἑαυτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῆς Μολουρίδος λεγομένης πέτρας εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ ὁ μὲν παῖς ἐπνίγη· Νηρηΐδες δὲ ἐν χορῷ ἐπιφανεῖσαι, εἶπον εἰς τὸν Σίσυφον, ὅστις ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Ἀθάμαντος, νὰ τελῇ εἰς τιμὴν τοῦ παιδὸς ἀγῶνας· αὕτη δὲ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν Ἰσθμίων. Ἡ δὲ Ἰνὼ μεταβληθεῖσα εἰς δελφῖνα περιτρέχει στενάζουσα τὰς θαλάσσας καὶ ζητεῖ τὰ τέκνα αὐτῆς.

Ὁ Ἀθάμας ἐκδιωχθεὶς ἐκ Βοιωτίας ἠρώτησε τὸ μαντεῖον ποῦ νὰ κατοικήσῃ· λαβὼν δὲ ἀπόκρισιν ὅτι πρέπει νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε φιλοξενηθῆ ὑπὸ ζῴων ἀγρίων, καὶ πολλὴν χώραν διελθών, συνήντησε λύκους διασπαράσσοντας πρόβατον. Ὅτε εἶδον αὐτὸν τὰ θηρία ἀπέλιπον τὸ πρόβατον καὶ ἔφυγον· ὁ δὲ Ἀθάμας θεωρήσας τὸν χρησμὸν πεπληρωμένον ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ ἔκτισε πόλιν ἣν ὠνόμασεν Ἀθαμαντίαν.

Ὁ δὲ κριὸς φέρων ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, ἀφοῦ ἀνέβη ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐστράφη ὀλίγον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἔπειτα ἐπορεύετο διὰ τοῦ ἀέρος πρὸς ἀνατολάς, τὰ δὲ παιδία ἐσιώπων ἐκ τοῦ τρόμου· ἀλλ' ὅτε

Digitized by Google

εὑρίσκοντο ὑπεράνω τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, πλησίον τοῦ στενοῦ πορθμοῦ τοῦ ἑνοῦντος τὸ Αἰγαῖον πέλαγος μετὰ τῆς Προποντίδος, ἡ Ἕλλη εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς μετὰ φωνῆς τρεμούσης· «Φριξε, αἰσθάνομαι ζάλην, καὶ δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις νὰ κρατηθῶ. Ὦ θεέ μου· ὦ ἀδελφέ μου, πίπτω!» Ὁ Φρίξος κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κέρας τοῦ κριοῦ, προσεπάθει διὰ τῆς δεξιᾶς νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφήν του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, καὶ ἡ δυστυχὴς Ἕλλη ἔπεσεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ πορθμοῦ, ὅστις ἔκτοτε ὠνομάσθη Ἑλλήσποντος.

Ὁ κριὸς ἐξακολουθήσας τὴν πορείαν του ἔφθασε μετὰ τοῦ Φρίξου εἰς τὴν γῆν τῶν Κόλχων, ἐν ᾗ ἐβασίλευε τότε ὁ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος υἱὸς Αἰήτης. Οὗτος ὑπεδέχθη αὐτὸν εὐμενῶς καὶ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Χαλκιόπην· τὸν δὲ κριὸν ἔθυσεν ὁ Φρίξος εἰς τὸν Δία τὸν Φύξιον καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν Αἰήτην· ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸ ἐκρέμασε περί τινα δρῦν ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἄρεως καὶ δράκων ἀκοίμητος ἐφύλαττεν αὐτό.

Παρῆλθον ἔτη τινὰ καὶ ὁ Φρίξος ἀπέθανε καὶ ἐτάφη· ἀλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δὲν εὕρισκεν ἀνάπαυσιν, διότι ἦτο τεθαμμένος μακρὰν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος καὶ τῶν τερπνῶν ὀρέων τῆς Ἑλλάδος. Ἐφαίνετο λοιπὸν καθ' ὕπνον εἰς τοὺς ἥρωας τῶν Μινυῶν καὶ ἔλεγε θλιβερῶς· «Ἔλθετε νὰ ἐλευθερώσητε τὴν ψυχήν μου, ὅπως δυνηθῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων μου.» Οἱ δὲ ἠρώτων· «Ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν ψυχήν σου;»

Τὸ δὲ φάσμα ἀπεκρίνετο· «Διαπλεύσατε τὰς θαλάσσας καὶ κομίσατε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ χρυσόμαλλον δέρας, καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἡ ψυχή μου, καὶ τότε θὰ εὕρω ἀνάπαυσιν ἐν τῇ γῇ τῶν πατέρων μου.»

Digitized by Google

Τὸ φάσμα συνεχῶς ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἥρωας καὶ ἐπανελάμβανε τοὺς αὐτοὺς λόγους· οἱ δὲ ἥρωες ἔβλεπον ἀλλήλους ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἔλεγον· «Τίς ἔχει τοιαύτην τόλμην, ὥστε νὰ διαπλεύσῃ ἀγνώστους καὶ φοβερὰς θαλάσσας, ὅπως κομίσῃ ἐνταῦθα τὸ χρυσόμαλλον δέρας;» καὶ οὐδεὶς ἐπεχείρει τὴν ἐκστρατείαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐβασίλευεν ἐν Ἰωλκῷ, τῇ πρωτευούσῃ πόλει τῶν Μινυῶν, ὁ τοῦ Κρηθέως υἱὸς Αἴσων, πρεσβύτερος ὢν ἀδελφὸς τοῦ Ἀθάμαντος, πατρὸς τοῦ Φρίξου. Οὗτος εἶχεν ἀδελφὸν οὐχὶ ὁμοπάτριον, Πελίαν καλούμενον, περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο παράδοξα. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ Τυρώ, ἥτις ἦτο καὶ τοῦ Αἴσονος μήτηρ, γεννήσασα αὐτὸν ἐξέθηκεν εἰς ὄρος δασῶδες· ἐνῷ δὲ ἔκειτο τὸ βρέφος, πατήσασα αὐτὸ ἐλαφρῶς ἵππος θήλεια εἰς τὸ πρόσωπον κατέστησεν αὐτὸ πελιόν, δι' ὃ καὶ ὁ σώσας αὐτὸ ἱπποφορβὸς ὠνόμασεν αὐτὸ Πελίαν. Φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν ὁ Πελίας ἔγεινε πολὺ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν· μαθὼν δὲ ὅτι ὁ Αἴσων ἦτο ὁμομήτριος αὐτοῦ ἀδελφός, κατώρθωσε καὶ ἥρπασε παρ' αὐτοῦ τὴν βασιλείαν καὶ ἔγεινε τύραννος τῶν Μινυῶν· δὲν παρῆλθον δὲ πολλαὶ ἡμέραι καὶ ἤρχισε νὰ συλλαμβάνῃ πάντας τοὺς ἐκ τοῦ Αἰόλου καταγομένους καὶ νὰ φονεύῃ αὐτούς. Ὁ Αἴσων βλέπων ταῦτα ἔλαβε τὸ ἑαυτοῦ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἔτι ἦτο μικρόν, καὶ ἔφυγε διὰ νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως· φοβούμενος δὲ μήπως συλληφθῇ ὑπὸ τῶν φυλάκων τοῦ τυράννου, ἐπορεύθη διὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν ἐλαιώνων, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πηλίου, οὐχὶ μακρὰν τῆς χαράδρας δι' ἧς ἔρρεεν ὁ Ἄναυρος ποταμός. Ἐνταῦθα ἀνεπαύθη ὀλίγον, καθίσας μετὰ τοῦ τέκνου αὐτοῦ πλησίον ἀειθαλοῦς θάμνου, καὶ ἔπειτα ἤρχισε τὴν ἀνάβασιν ὑποφωσκούσης τῆς ἡμέρας.

Digitized by Google

Κρατῶν ὁ Αἴσων ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸ τέκνον του ἀνέβαινε διὰ μερῶν ἀβάτων καὶ ἀποκρήμνων καὶ διὰ πυκνοτάτων δρυμῶν καὶ φαράγγων, ἕως οὗ ὁ παῖς ἀποκαμὼν δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ, καὶ ἠναγκάσθη ὁ Αἴσων νὰ φέρῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς μικράν τινα κοιλάδα δροσερὰν καὶ κατάφυτον, ὅπου παρὰ τὴν ῥίζαν μεγάλης δρυὸς ἀνέβλυζε πηγὴ διαυγοῦς ὕδατος. Ἐνταῦθα καθίσαντες ἔφαγον ἄρτον καὶ ἔπιον ὕδωρ καὶ ἀνεπαύθησαν μέχρι μεσημβρίας. Μετὰ ταῦτα ἐπορεύθησαν διὰ συνδένδρου τινὸς φάραγγος, ἥτις ἦτο κατάσκιος ἐκ τῶν κλάδων καὶ τῶν φυλλωμάτων τῆς ὀξύας καὶ τῆς ἐλάτης, τῆς σφενδάμνου καὶ τῆς φιλύρας καὶ πολλῶν ἄλλων ὑψικόμων δένδρων. Διαβάντες τὴν φάραγγα ἤρχισαν ν' ἀναβαίνωσι στενὴν πάροδον καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν κρημνοῦ ἀποτόμου. Ἐνταῦθα σταθεὶς ὁ Αἴσων καὶ δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς μέρος τι δρυμῶδες ὑπό τινα ὀφρὺν τοῦ ὄρους εἶπεν εἰς τὸν υἱόν του·

«Βλέπεις, τέκνον μου, τὸ κατάσκιον ἐκεῖνο μέρος; ἐκεῖ εἶναι τὸ περίφημον σπήλαιον τοῦ σοφοῦ Κενταύρου περὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις μὲ ἤκουσας νὰ ὁμιλῶ. Ἂς προχωρήσωμεν λοιπὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ.» Καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πλησίον τοῦ σπηλαίου καὶ σταθέντες παρὰ τὸ στόμιον αὐτοῦ ἔβλεπον τὰ πέριξ μετὰ θαυμασμοῦ μεγάλου. Τὸ μέρος ἦτο χλοερὸν καὶ κατάφυτον ἐκ δένδρων ὑψικόμων καὶ καλλιφύλλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἷρπε χαριέντως ὁ κισσὸς καὶ ἡ τρυφερὰ οἰνάνθη. Ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου ὑψοῦντο μεγαλοπρεπεῖς αἴγειροι καὶ εὐώδεις κυπάρισσοι ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχον τὰς φωλεὰς αὐτῶν πλῆθος πτηνῶν· ἐκ δὲ τῶν πετρῶν, τῶν ὑπεράνω τοῦ στομίου, ἐκρέμαντο χαριέντως πρὸς τὰ κάτω βλαστοὶ ἀμπέλου ἀκμάζοντες καὶ πλήρεις σταφυλῶν· ἐκ δύο δὲ κρηνῶν ἀειρύτων ἔρρεε κρυσταλλῶδες ὕδωρ ὅπερ διαχεό-

Digitized by Google

μενον εἰς τοὺς μαλακοὺς λειμῶνας τοῦ ἴου καὶ τῶν λειρίων ἤρδευεν αὐτοὺς θαυμασίως. Ἔνδοθεν δὲ τοῦ σπηλαίου ἠκούετο ἦχος μουσικῆς καὶ φωνὴ ἀνδρὸς ᾄδοντος πρὸς λύραν.

Ὁ Αἴσων στραφεὶς πρὸς τὸ τέκνον του εἶπεν αὐτῷ χαμηλῇ τῇ φωνῇ· «Εἴσελθε, υἱέ μου, διὰ τοῦ στομίου τούτου εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐκεῖ θὰ εὕρῃς παράδοξόν τινα ἄνθρωπον. Ὅταν τὸν ἴδῃς, μὴ φοβηθῇς, ἀλλὰ πλησιάσας αὐτὸν βάλε τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ εἰπέ· «Πρὸς Διός, τοῦ πατρὸς θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς σήμερον τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν σου.»

Ὁ παῖς προθύμως ὑπήκουσεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ μετὰ θάρρους καὶ ἀφοβίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ προεχώρησεν εἰς τὰ ἐντὸς ἕως οὗ εἶδε τὸν Κένταυρον Χείρωνα κατακεκλιμένον ἐπὶ κλάδων μυρσίνης καὶ δάφνης. Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ὀσφύος ἦτο ἀνήρ, καθ᾽ ὅλον δὲ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος γενναῖος ἵππος· ἡ λευκὴ αὐτοῦ κόμη ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν εὐρέων ὤμων του, ἡ δὲ χιονόλευκος καὶ μακρὰ γενειὰς αὐτοῦ ἔπιπτε μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῶν λιπαρῶν στέρνων του· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν θελκτικοὶ καὶ ἥμεροι, τὸ δὲ μέτωπόν του ὑψοῦτο ὡς πύργος.

Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκράτει λύραν χρυσῆν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἔκρουε τὰς χορδὰς ἐναρμονίως· ἔψαλλε δὲ ἐνρύθμως πρὸς τὴν λύραν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐσπινθήριζον καὶ τὸ σπήλαιον ἐφαίνετο καταλαμπόμενον ὑπ᾽ αὐτῶν. Ἔνθεος δὲ γιγνόμενος ᾖδε μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, πῶς ἐν ἀρχῇ ἔγεινε τὸ Χάος καὶ ἡ εὐρύστερνος Γῆ καὶ τὰ σκοτεινὰ Τάρταρα καὶ ὁ ἀστερόεις Οὐρανὸς καὶ τὰ ἁλμυρὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης καὶ οἱ τὸ σύμπαν πληροῦντες αἰώνιοι θεοί. Ἔψαλλε περὶ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ ἐντὸς τῶν κευθμώνων τῆς γῆς, περὶ τῶν μετάλλων καὶ τῶν πολυτίμων λίθων, περὶ

Digitized by Google

τῶν ἐπὶ τῆς γῆς βοτανῶν καὶ τῆς ἰαματικῆς δυνάμεως αὐτῶν, περὶ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν καὶ περὶ τῆς προγνώσεως τοῦ μέλλοντος.

Μετὰ ταῦτα τὸ ᾆσμα αὐτοῦ ἦτο περὶ ὑγείας καὶ ῥώμης σώματος, περὶ ἀνδρίας καὶ γενναιότητος, περὶ μουσικῆς καὶ ὕμνων, περὶ κυνηγεσίας καὶ γυμνικῶν ἀγώνων, διὰ τῶν ὁποίων τὰ σώματα τῶν ἡρώων διατηροῦνται ἐν ἀκμῇ, περὶ πολέμου καὶ ἐνδόξου θανάτου, περὶ εἰρήνης καὶ ἰσονομίας, καὶ περὶ δικαιοσύνης ἥτις εἶναι ἡ βάσις τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ παῖς κυριευθεὶς ὑπὸ μεγάλου θαυμασμοῦ ἔβλεπεν ἐν ἐκστάσει τὸν σεβάσμιον Κένταυρον καὶ ἠκροᾶτο μετὰ προσοχῆς τὰ ᾄσματα αὐτοῦ· ἐλησμόνησε δὲ ἐντελῶς τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρός του.

Ὁ δὲ γηραιὸς Χείρων τελειώσας τὸ ᾆσμα προσεκάλεσε τὸ παιδίον νὰ ἔλθῃ πλησίον του. Ὁ μικρὸς δραμὼν πρὸς τὸν Κένταυρον μετὰ θάρρους ἐξέτεινε τὰς χεῖράς του ὅπως θέσῃ αὐτὰς ἐπὶ τῶν γονάτων του· ἀλλ' ἐκεῖνος κωλύσας αὐτὸν εἶπε μειδιῶν· «Ὕπαγε νὰ προσκαλέσῃς τὸν πατέρα σου, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσπέσῃς εἰς ἐμέ. Ἐγὼ γνωρίζω ὑμᾶς καλῶς.» Ὁ παῖς ἔσπευσε, καὶ ἐντὸς ὀλίγου εἰσῆλθεν ὁ Αἴσων φαινόμενος λίαν κατηφής· ὁ δὲ Χείρων εἶπε πρὸς αὐτόν· «Υἱὲ τοῦ Κρηθέως, διὰ τί δὲν συνεισῆλθες εἰς τὴν κατοικίαν μου μετὰ τοῦ υἱοῦ σου, ἀλλ' ἔπεμψας αὐτὸν μόνον;»

«Ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω αὐτόν,» ἀπεκρίθη ὁ Αἴσων, «ἂν εἶναι τολμηρὸς καὶ ἄφοβος ὡς ἁρμόζει εἰς υἱὸν ἥρωος· ἀλλὰ παρακαλῶ σε πρὸς Διὸς νὰ λάβῃς τὸν υἱόν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν σου καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃς αὐτὸν μετὰ τῶν υἱῶν τῶν ἄλλων ἡρώων· ὅταν δὲ ἀνδρωθῇ καὶ ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, τότε ἂς καταβῇ εἰς τὴν Ἰωλκὸν καὶ ἂς ἀπαιτήσῃ τὸ δίκαιόν του.

Digitized by Google

Ὁ Χείρων ἤκουσεν εὐμενῶς τοὺς λόγους τοῦ Αἴσονος, καὶ ἑλκύσας πρὸς ἑαυτὸν τὸν παῖδα ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτοῦ κόμης καὶ εἶπεν· «Ἤκουσας τί εἶπεν ὁ πατήρ σου; Θέλεις νὰ μείνῃς παρ' ἐμοί; ἀλλὰ δὲν φοβεῖσαι τὰς ὁπλάς μου;» — «Εὐχαρίστως θὰ μείνω παρὰ σοί», εἶπεν ὁ παῖς μετὰ θάῤῥους, «διότι οὕτω θέλει ὁ πατήρ μου· τὰς δὲ ὁπλάς σου δὲν τὰς φοβοῦμαι, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω τοιαύτας, ἂν ἠδυνάμην νὰ ἔχω συγχρόνως καὶ τὸ χάρισμα νὰ ᾄδω ὡς σύ.»

Ὁ δὲ Χείρων εἶπε μειδιῶν· «Κάθου λοιπὸν πλησίον μου μέχρι δύσεως ἡλίου, ἕως οὗ ἐπανέλθωσιν οἱ συμμαθηταί σου.» Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν Αἴσονα εἶπε· «Σὺ δέ, υἱὲ τοῦ Κρηθέως, ἄπελθε ἐν εἰρήνῃ καὶ ὑποχώρει φρονίμως πρὸ τῆς ὁρμῆς τῶν θυελλῶν· τὸ δὲ παιδίον τοῦτο δὲν θὰ καταβῇ εἰς τὴν Ἰωλκὸν πρὶν γείνῃ ἀνὴρ ἄξιος νὰ δοξάσῃ καὶ σὲ καὶ τὸν οἶκον τοῦ Αἰόλου.»

Ὁ Αἴσων ἀποχαιρετίσας τὸν Κένταυρον καὶ καταφιλήσας ἔνδακρυς τὸν υἱόν του ἀπῆλθεν· ὁ δὲ παῖς δὲν ἔκλαυσε, διότι ἡ θέα τοῦ παραδόξου ἐκείνου σπηλαίου καὶ τὰ θαυμάσια ᾄσματα τοῦ Χείρωνος, προσέτι δὲ καὶ ἡ ἐλπὶς ὅτι θὰ ἴδῃ τοὺς συμμαθητάς του, ἐπλήρουν τὴν φαντασίαν του.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν φωναί, καὶ ταχέως ἐφάνησαν οἱ παῖδες τῶν ἡρώων τρέχοντες πρὸς τὸν Κένταυρον· πρῶτοι δὲ ἦλθον ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ Ἡρακλῆς· ἔκραζον δὲ πάντες· «Ἐλθὲ ἔξω τοῦ σπηλαίου, ἐλθὲ νὰ ἴδῃς τὴν σημερινὴν ἄγραν.» Ὁ δὲ Χείρων πηδήσας ἐλαφρῶς ἠγέρθη καὶ συνεξῆλθε μετ' αὐτῶν ἐκ τοῦ σπηλαίου, πρὸ τοῦ στομίου τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ θήρα. «Ἐγὼ ἐτόξευσα ταύτας τὰς δύο ἐλάφους», ἀνέκραξεν εἷς ἐξ αὐτῶν· «Ἐγὼ δὲ συνέλαβον ταύτην τὴν ἀγρίαν γαλῆν ἐντὸς τῶν δρυμῶν,» ἀνέκραξεν ἄλλος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐδείκνυε

Digitized by Google

διὰ τῆς χειρὸς αἴγαγρον, ὃν συνέλαβε ζῶντα ἐντὸς βαθείας φάραγγος· ὁ δὲ Καινεὺς *εἶχεν ὑπὸ μάλης δύο ἀρκτύλους, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ τὸν δαγκάσωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐγέλα, διότι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦτο ἄτρωτον.*

Ὁ δὲ Χείρων *θωπεύων αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν ἔλεγεν εἰς ἕκαστον λόγον τινὰ ἐπαίνου.*

Ἐνῷ δὲ οὕτω πάντες ἦσαν ἠσχολημένοι βλέποντες τὴν ἄγραν, ἐφάνη καὶ ἕτερος παῖς ἀναβαίνων πρὸς τὸ σπήλαιον· ἦτο δὲ σύννους καὶ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας δέσμας βοτανῶν ποικίλων καὶ εὐόσμων. Οὗτος *ἐλθὼν πλησίον τοῦ* Κενταύρου *ἐδείκνυεν εἰς αὐτὸν βοτάνην, ἥτις εἶχεν ὀσμὴν ἀνθοῦντος θύμου. «*Αὕτη*», εἶπεν, «ἰατρεύει δήγματα ὄφεων· διότι εἶδον αἶγα δηχθεῖσαν ὑπὸ ὄφεως καὶ ἔπειτα ἰαθεῖσαν ὑπὸ τούτου.* Παρηκολούθησα *αὐτὴν μέχρι βαθείας τινὸς χαράδρας καὶ παρετήρησα ὅτι ἐμφαγοῦσα φύλλα τινὰ ἐκ τῆς βοτάνης ταύτης ἰάθη.»*

«Διὰ ταύτης δὲ τῆς βοτάνης», δείξας δέσμην τινά, «ἰάτρευσα», εἶπε, «παιδίον τῆς ἡλικίας μου πάσχον ἐκ χρονίου πυρετοῦ.»

*Ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ νεαροῦ ἰατροῦ, «*Εὖγε*, εὖγε,» ἀνέκραξεν ὁ σοφὸς* Κένταυρος*, «εὖγε,* Ἀσκληπιέ*.* Ἡ Ἀθηνᾶ *καὶ ὁ* Ἀπόλλων *εἰς ἕκαστον ἔδωκαν δῶρόν τι καὶ ἕκαστος εἶναι ἄξιος τῆς ἑαυτοῦ θέσεως· εἰς σὲ ὅμως ἔδωκαν τιμὴν ὑπερτέραν πασῶν τῶν ἐπὶ γῆς τιμῶν· διότι ἐνῷ οἱ ἄλλοι γυμνάζονται καὶ καταγίνονται πῶς νὰ φονεύωσιν ἀλλήλους, σὺ ζητεῖς φάρμακα πρὸς θεραπείαν τῶν πασχόντων.»*

Μετὰ *ταῦτα οἱ ἥρωες ἔσχισαν ξύλα καὶ ἀνῆψαν πῦρ, καὶ ἐκδείραντες τὰς ἐλάφους ὤπτησαν τὰ κρέατα ἐπιμελῶς· λουθέντες δὲ διὰ ψυχροῦ ὕδατος ἐκάθισαν καὶ ἔφαγον μετ' ὀρέξεως καὶ ἔπιον ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς· διότι ὁ* Χείρων *δὲν*

Digitized by Google

ἐπέτρεπεν εἰς αὐτοὺς νὰ πίνωσιν οἶνον, ὡς ὄντα βλαβερὸν εἰς τοὺς νέους.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνεπαύθησαν χρόνον τινὰ καὶ ἔτερπον ἑαυτοὺς ᾄδοντες καὶ κρούοντες τὴν λύραν καὶ ὁμιλοῦντες πρὸς ἀλλήλους. Ἔπειτα ἐγερθεὶς ὁ Κένταυρος προεχώρησεν εἰς τὴν ἄκραν ὑψηλῆς πέτρας ἐκ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ θάλασσα, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φωτιζομένη ὑπὸ τῆς σελήνης ἐλαμπύριζεν ὡς ἄργυρος· ἐκεῖ δὲ ἱστάμενος καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὸν οὐρανὸν ἤρχισε νὰ κρούῃ τὴν λύραν ἐναρμονίως καὶ μετὰ φωνῆς γλυκείας ἔμελψεν ὕμνον εἰς τὴν μητέρα τῶν μελανοπτερύγων ὀνείρων νύκτα καὶ εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ εἰς τὴν δῖαν σελήνην τὴν νυκτιδρόμον. Οἱ δὲ παῖδες ἵσταντο ἀκίνητοι καὶ ἠκροῶντο μετ' εὐλαβείας. Ὅτε δὲ κατέβη ὁ Χείρων, πάντες ἔδραμον καὶ ἐφίλησαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὴν κλίνην του· ὁ Κένταυρος ὅμως δὲν μετέβη εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἔμεινε πολὺν χρόνον ἄγρυπνος παρατηρῶν τὴν πορείαν τῆς σελήνης ἕως οὗ αὕτη ἔδυσεν· ἔπειτα παρετήρει τὰς θέσεις τῶν πλανωμένων καὶ ἀπλανῶν ἀστέρων καὶ ἐχάραττεν ἐπὶ ὀστράκου τὰς θέσεις τῶν ἀστερισμῶν· περὶ δὲ μέσας νύκτας εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ἥτις ἦτο στιβὰς ἐκ φύλλων μυρσίνης καὶ σμίλακος καὶ ἐπ' αὐτῆς ἦσαν ἐστρωμένα δασύμαλλα δέρματα ἄρκτων.

Οὐχὶ μακρὰν τοῦ Κενταύρου ἐκοιμᾶτο ἡδέως ὁ Ἰάσων καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφαίνετο φαιδρόν· ἆρα ὄνειρον εὐάρεστον ἔτερπεν αὐτόν; ναί, διότι παρελάλει καλῶν τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ νὰ ἴδωσι τὴν ἔλαφον ἣν ἐφόνευσε, καὶ τὸν ἄγριον λύκον, τὸν ὁποῖον ἔκοψεν εἰς δύο διὰ τοῦ ξίφους του. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ὄνειρα ἅπερ ἔτερπον τὸν νέον μαθητὴν τοῦ Χείρωνος.

Digitized by Google

Ὅτε δὲ ἐφάνη ἀπ' ἀνατολῆς ἡ τερψίμβροτος ἠὼς φέρουσα ἡδὺ φῶς εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ τοὺς ἀθανάτους καὶ αἱ δροσεραὶ κλιτύες τοῦ Πηλίου κατελάμποντο ὑπὸ φαεινῆς αἴγλης, ἠγέρθη ἀπὸ τῆς κλίνης ὁ ἀγαθὸς Χείρων, πρῶτος τὸν ἄλλων ἀποσείσας τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων. Ἡσύχως ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἄντρου καὶ καταβὰς διὰ στενῆς ἀτραποῦ εἰς μικρόν τινα λειμῶνα ἐπίρρυτον ἐλούθη εἰς τὰ δροσερὰ νάματα διαυγοῦς πηγῆς καὶ προσηυχήθη εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς δοτῆρας παντὸς ἀγαθοῦ. Ἔπειτα ἀναβὰς εἰς τὸ σπήλαιον ἔλαβε κερατίνην σάλπιγγα καὶ ἐσάλπισε τρίς· πάντες δὲ οἱ παῖδες εὐθὺς ἠγέρθησαν καὶ ἔδραμον εἰς τὴν πηγὴν καὶ ἐλούθησαν· ἐπανελθόντες δὲ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐνδυθέντες, ἐξῆλθον πάντες εἰς μακρὸν περίπατον, προπορευομένου τοῦ Κενταύρου καὶ διδάσκοντος· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰάσων ἦτο ἔτι μικρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παρακουλουθῇ τοὺς ἄλλους, ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Χείρων εἰς τὴν ῥάχιν του, καὶ τοῦτο μεγάλως ἔτερπεν αὐτόν.

Αἱ χρυσαῖ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἤρχισαν νὰ καταυγάζωσι τὰς ἀκρωρείας, ὅτε ὁ συνετὸς Κένταυρος ἐπανῆλθε μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ καθίσαντες πάντες ἠρίστησαν· ἡ δὲ τροφὴ ἦτο ἄρτος, μέλι, βούτυρον καὶ γάλα. Ἀφοῦ δὲ ἔφαγον πάντες καλῶς καὶ ἐχορτάσθησαν, ἔλαβον τὰς λύρας καὶ ἠσκοῦντο εἰς τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς ἐπὶ πολλὴν ὥραν· ὁ δὲ Χείρων ὅτε ἤκουε παράχορδόν τι πλημμέλημα ἐλάμβανε τὸ πλῆκτρον ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ παραχορδίσαντος καὶ μετὰ μειδιάματος εὐμενοῦς ἐδίδασκεν αὐτὸν πῶς νὰ κρούῃ τὸν ἁρμόζοντα τόνον.

Μετὰ τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς ἠγέρθησαν πάντες καὶ ἐκάθισαν εἰς ἕδρας λιθίνας, αἵτινες ἦσαν τεθειμέναι παρὰ τὰς ῥίζας τῶν κυπαρίσσων, καὶ ἠκροῶντο ἐπὶ πολλὴν ὥραν

Digitized by Google

τὸ περὶ θεοῦ καὶ περὶ δικαιοσύνης μάθημα· μετὰ δὲ μικρὰν ἀνάπαυλαν ἐδίδαξεν εἰς αὐτοὺς τὸ περὶ καθηκόντων τῶν βασιλέων μάθημα. «Οἱ σκηπτοῦχοι βασιλεῖς,» εἶπε μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς καὶ ἐντόνου, «οἱ ὑπὸ τοῦ Διὸς διορισθέντες νὰ κυβερνῶσι τοὺς λαούς, ἔχουσι πολλὰ καὶ μεγάλα καθήκοντα. Βασιλεὺς ἀγαπῶν τὰς τρυφὰς καὶ τὰς ἀναπαύσεις καὶ θέλων νὰ ζῇ ἀμερίμνως, εἶναι ἀνάξιος τῆς βασιλείας. Βασιλεὺς μὴ φροντίζων ἡμέρας καὶ νυκτὸς πῶς νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν βασιλείαν κραταιὰν καὶ εὐδαίμονα δὲν εἶναι ἄξιος τῆς θέσεώς του. Ὁ λαὸς ἐργάζεται καὶ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ ἱδρῶτος τρέφει αὐτόν· οὗτος δὲ ἔχει καθῆκον νὰ προσπαθῇ παντὶ τρόπῳ νὰ καθιστᾷ τοὺς οἰκείᾳ θελήσει ὑπακούοντας αὐτῷ εὐδαίμονας καὶ εὐημεροῦντας.» Ταῦτα καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς νεαροὺς ἥρωας, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἦσαν ἐπίδοξοι διάδοχοι κραταιῶν βασιλέων.

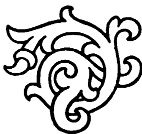
Μετὰ ταῦτα πάντες ἐπορεύθησαν εἰς μέρος τι χλοερὸν καὶ ἐπίπεδον ὅπου ἐκβαλόντες τὰ ἐνδύματα αὐτῶν ἐδόθησαν εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις· οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐπυγμάχουν, οἱ δὲ ἔτρεχον, ἄλλοι ἐπήδων καὶ ἄλλοι ἐπάλαιον καὶ ἐκ τῶν φωνῶν καὶ γελώτων αὐτῶν ἀντήχουν αἱ πέριξ κοιλάδες καὶ αἱ φάραγγες.

Ἔπειτα ὁ Χείρων ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὴν λύραν, οἱ δὲ νεανίσκοι ἐσχημάτισαν χορόν· καὶ ὁ μὲν γέρων ἔκρουε τὰς χορδὰς ἐναρμονίως, οἱ δὲ ἐχόρευον ἐν ῥυθμῷ, κινούμενοι ὁτὲ μὲν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁτὲ δὲ πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐποίουν πολλὰς κυκλικὰς κινήσεις. Ἐχόρευον δὲ ἕως οὗ ἐπῆλθε νὺξ καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἐφαίνοντο κινούμενα εἰς τὸ σκότος ὡς λευκὰ φάσματα. Συνεχόρευσε δὲ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Ἰάσων καὶ ἐφαίνετο λίαν φαιδρὸς καὶ εὔθυμος καὶ οὐδόλως ἐσκέπ-

Digitized by Google

τετο περὶ τῆς Ἰωλκοῦ καὶ τῶν ἐκεῖ φίλων του. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν συνδιδασκόμενος καὶ συγγυμναζόμενος μετὰ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ ἀνεπτύσσετο κατά τε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ μετὰ παρέλευσιν χρόνου ἔγεινε μέγας καὶ ἰσχυρὸς νεανίας.

Ὁ Χείρων ἐδίδαξεν εἰς αὐτὸν πάντα ὅσα ἐθεώρει ἀναγκαῖα ὅπως καταστήσῃ αὐτὸν ἄξιον μαχητὴν καὶ εὔτολμον ἥρωα· προσέτι λαμβάνων αὐτὸν συνεχῶς ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του, κατέστησεν αὐτὸν ἄξιον ἱππέα. Ἐνταῦθα παρὰ τῷ Χείρωνι ἐδιδάχθη ὁ Ἰάσων οὐχὶ μόνον τὴν μουσικὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ πολλὰ μυστήρια τῆς ἰατρικῆς, καὶ κατέστη ἔμπειρος εἰς τὸ διακρίνειν τὰς δυνάμεις τῶν ἰαματικῶν βοτανῶν καὶ εἰς τὸ ἰατρεύειν πᾶσαν πληγήν· τούτου δὲ ἕνεκα ὁ Χείρων ὠνόμασεν αὐτὸν Ἰάσονα.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΠΩΣ Ο ΙΑΣΩΝ ΑΠΩΛΕΣΕ ΤΟ ΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΔΙΛΩΝ ΤΟΥ.

ΑΡΕΡΧΟΜΕΝΟΥ *τοῦ χρόνου ἡλικιοῦντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Χείρωνος καὶ ἀπήρχοντο ἐκ τοῦ Πηλίου· καὶ ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς μεταβὰς εἰς Πελοπόννησον περιήρχετο πόλεις καὶ χωρία καὶ ἐθεράπευε τοὺς πάσχοντας· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Θήβας παρεσκευάζετο πρὸς ἐκτέλεσιν μεγάλων ἄθλων· ὁ δὲ Πηλεὺς καταβὰς εἰς Φθίαν, κατώρθωσε μετ' οὐ πολὺ νὰ νυμφευθῇ τὴν θαλασσίαν θεὰν Θέτιν καὶ εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ παρευρέθησαν πάντες οἱ θεοί. Οὕτω πολλοὶ ἀπῆλθον καὶ ἕκαστος ἐτράπη εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ.*

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰάσων ἀναβὰς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Πηλίου ἵστατο ἐπὶ πολλὴν ὥραν σύννους· ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος ἀλληλοδιαδόχως, ἐφαίνετο θαυμάζων τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως. Πᾶσα ἡ Θεσσαλικὴ πεδιὰς ἐξετείνετο ἐνώπιόν του διαρρεομένη ὑπὸ ποταμῶν ἀειρύτων καὶ πολλῶν ῥυάκων· ἄνω δὲ ὑψοῦτο μεγαλοπρεπῶς ἡ Ὄσσα καὶ πέραν αὐτῆς ὁ νεφελώδης Ὄλυμπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον τὰς κατοικίας αὐτῶν οἱ ἀθάνατοι. Πρὸς ἀνατολὰς ἐφαίνετο ἡ στιλπνὴ καὶ κυαναυγὴς θάλασσα, τῆς ὁποίας τὰ ἀπέραντα ὕδατα ἐξετείνοντο μακρὰν πρὸς τὸ

Digitized by Google

μέρος ὅπου γεννᾶται ἡ αὐγή. Ὅτε ἐστράφη πρὸς μεσημβρίαν, ἡ καρδία αὐτοῦ ἤρχισε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς, διότι ἔβλεπε πρὸ τῶν ποδῶν του τὸν θαυμάσιον λιμένα τῶν Παγασῶν, τὰς εὐφόρους πεδιάδας τῆς Αἱμονίας καὶ τὴν καλὴν Ἰωλκόν, ἐν ᾗ πρῶτον εἶδε τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνέβη καὶ ὁ Χείρων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους καὶ ἐλθὼν πλησίον εἰς τὸν Ἰάσονα εἶπε· «Σὲ βλέπω συγκεκινημένον, τέκνον μου· τί συμβαίνει;» — «Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω», ἀπεκρίθη ὁ Ἰάσων, «ἂν εἶναι ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πολλάκις ἤκουσα παρὰ τῶν συμμαθητῶν μου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ κληρονόμος τῆς εὐδαίμονος ταύτης χώρας.»

«Ναί, τέκνον μου,» εἶπεν ὁ γέρων σείων τὴν κεφαλήν, «σὺ εἶσαι ὁ κληρονόμος τῆς χώρας ταύτης· ἀλλ' ἐν αὐτῇ βασιλεύει ἀνὴρ ἰσχυρός, ὅστις οὐδόλως φροντίζων περὶ δικαιοσύνης, δὲν θά σοι δώσῃ ἐκεῖνο ὅπερ σοι ἀνήκει· ὥστε μόνος ὁ Ζεὺς γνωρίζει ἂν θὰ δυνηθῇς νὰ γείνῃς κύριος τῆς Ἰωλκοῦ, ἢ οὐχί· προβλέπω ὅμως ὅτι ὁ βίος σου θὰ ἦναι πλήρης ἀγώνων καὶ δοκιμασιῶν· ἀλλὰ θὰ κατορθώσῃς μεγάλα ἀνδραγαθήματα, ὥστε τὸ ὄνομά σου θὰ γείνῃ ἔνδοξον καὶ θὰ ἀκούηται πανταχοῦ, ἐν ὅσῳ ὑπάρχουσι κάτοικοι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης.»

«Ἀφόβως θὰ ἐπιχειρήσω πάντα ἀγῶνα,» εἶπεν ὁ Ἰάσων, «ἀρκεῖ μόνον τὸ ὄνομά μου νὰ γείνῃ ἔνδοξον.»

«Τότε λοιπὸν εἶσαι ἄξιος ν' ἀπέλθῃς ἐντεῦθεν καὶ νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν πολύπονον ἀγῶνα τοῦ βίου· πρὶν ὅμως ἀναχωρήσῃς ἐπιθυμῶ νά μοι ὑποσχεθῇς δύο πράγματα· πρῶτον, ἐὰν ἀπαντήσῃς τινὰ καθ' ὁδὸν νὰ μὴ ὁμιλήσῃς εἰς αὐτὸν τραχέως· δεύτερον, ἐὰν ὑποσχεθῇς τι, πάντοτε νὰ φυλάττῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.»

Digitized by Google

Ὁ Ἰάσων προθύμως ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀγαθοῦ διδασκάλου του, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο προφήτης καὶ προέβλεπε τὰ μέλλοντα· ὡς ἐκ τούτου δὲ πᾶσα συμβουλὴ αὐτοῦ εἶχε σκοπόν τινα ὅπως προληφθῇ ἀπευκταῖόν τι.

Ἀποχωρισθεὶς μετὰ δακρύων ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος ἤρχισεν ὁ Ἰάσων νὰ καταβαίνῃ τὸ ὄρος. Διελθὼν φάραγγας καὶ χαράδρας καὶ τραχείας ἀτραποὺς ἔφθασεν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἀμπελῶνας τῆς πόλεως καὶ ἐπορεύετο ἤδη διὰ μεγάλου ἐλαιῶνος πρὸς τὴν πόλιν· ἀλλ' αἴφνης ἤκουσε μεγάλην βοὴν ὑδάτων ῥεόντων μεθ' ὁρμῆς ἐκεῖ πλησίον καὶ προχωρήσας ὀλίγον παρετήρησεν ὅτι ἦτο ὁ ποταμὸς Ἄναυρος τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ηὐξήθησαν ἐκ μεγάλης βροχῆς ἥτις ἔπεσε τὴν νύκτα.

Παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἐκάθητο γυνὴ γραῖα ῥυτιδώδης καὶ λευκότριχος, ἔχουσα τὴν τρέμουσαν αὐτῆς κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους.

Αὕτη ἰδοῦσα τὸν Ἰάσονα, ἔσεισεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν αὐτῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ εἶπε τραυλίζουσα·

«Ἀκούεις σύ, καὶ ἀδιάφορον ποῖος εἶσαι, πρέπει νά με περάσῃς εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ.»

Ὁ Ἰάσων ἦτο τολμηρὸς καὶ ἄφοβος, ἀλλ' ὅτε παρετήρησε μετὰ πόσης ὁρμῆς κατέβαινον τὰ ὕδατα κυλίοντα μεγάλας πέτρας, αἵτινες ἐφέροντο πρὸς τὰ κάτω μετὰ πολλοῦ κρότου, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διάβασιν· ἀλλ' ἡ γραῖα ἐξηκολούθει γογγύζουσα καὶ προσκαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν περάσῃ.

«Μήπως εἶσαι κωφὸς καὶ δὲν ἀκούεις;» ἔλεγε γογγύζουσα· «Κάμε γρήγορα καὶ πάρε με εἰς τὴν ῥάχιν σου νά με περάσῃς· εἰ δὲ μὴ θὰ θυμώσῃ ἡ Ἥρα, ἡ προστάτις τῶν γυναικῶν.»

Digitized by Google

Ὁ τρόπος τῆς γραίας δυσηρέστησε τὸν Ἰάσονα, ἀλλ' ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλὴν τοῦ Κενταύρου καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν εὐμενῶς· «Μὴ ἀνησύχει, καὶ θὰ προσπαθήσω νά σε περάσω, ἀφοῦ μάλιστα ἀνέφερες τὸ ὄνομα τῆς σεβασμίας Ἥρας, τῆς βασιλίσσης τῶν ἀθανάτων.»

Ἡ γραῖα ἀκούσασα ταῦτα εὐθὺς ἠγέρθη, καὶ ὡς ἀγρία αἲξ ἐπήδησεν ἐλαφρῶς εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ μετὰ προσοχῆς κατέβη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μόλις προεχώρησεν ἓν βῆμα καὶ ἐβράχη μέχρι γονάτων· προεχώρησε καὶ ἄλλο ἓν καὶ ἐβράχη μέχρι ὀσφύος. Ἐπάτει μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῶν λίθων, ἀλλ' ἦσαν ὀλισθηροὶ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῶν· ἄλλοι δὲ λίθοι κυλιόμενοι ὑπὸ τῶν ὁρμητικῶν ὑδάτων τοῦ χειμάρρου προσέκρουον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ καθίστων πᾶν βῆμα ἐπικίνδυνον. Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ῥεύματος, ἡ ὁρμὴ αὐτοῦ ἐφαίνετο ἀκατάσχετος καὶ ὁ Ἰάσων εἶχεν εἰς ἐνέργειαν πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ὅπως μὴ παρασυρθῇ ὑπ' αὐτοῦ· προβαίνων δὲ ἐκλονεῖτο καὶ μετηωρίζετο ὑπὸ τοῦ ὕδατος, διότι ἤδη ἐβρέχετο μέχρι τοῦ στήθους, ἡ δὲ γραῖα ἐξέπεμπε φωνὰς ὀξείας καὶ ἐπιπλήττουσα τὸν Ἰάσονα ἔλεγε·

«Τί παλῃόπαιδον ὅπου εἶσαι· νά, ἔβρεξες τὸ καινούργιόν μου φόρεμα! χαρᾶς τον ἐκεῖ! τί, παιχνίδια θέλεις νὰ παίζῃς μὲ μένα τὴν κακομοίρα! πέρασέ με γλήγορα, εἰδεμὴ θὰ δαγκάσω τὸ αὐτί σου.»

Ὁ Ἰάσων ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων του ἀκούων τὰς λοιδορίας καὶ τὰς ἀπειλὰς τῆς γραίας, ὠργίσθη καὶ ἐσκέφθη νὰ τὴν ῥίψῃ εἰς τὸ ὕδωρ· ἀλλ' ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην του ἡ πρὸς τὸν Χείρωνα ὑπόσχεσις καὶ ἐκρατήθη· εἶπε δέ· «Ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, καλὸν μαννάριον, καὶ ταχέως θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην,» καὶ ὥρμησε μετὰ δυνάμεως πρὸς τὰ

Digitized by Google

ἔξω καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ· τὴν δὲ γραῖαν ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ὄχθης.

Ἀναπαυθεὶς ὀλίγην ὥραν ἐπὶ τῆς χλόης ἠγέρθη ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδόν του· ἀπερχόμενος δὲ εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Τί ἀχάριστον γραΐδιον! οὐδ' ἓν εὐχαριστῶ δέν μοι εἶπε,» καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτήν· εἶδε δὲ παράδοξον θέαμα.

Τὸ ῥικνὸν ἐκεῖνο γραΐδιον ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ὑπερφυσικήν τινα μεταμόρφωσιν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ ἐγίνετο ὑψηλότερον καὶ ἡ μορφὴ ὡραιοτέρα καὶ πάντα τὰ μέλη αὐτοῦ ἠλλοιοῦντο· ὁ δὲ Ἰάσων ἔκθαμβος ἔβλεπε τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην. Ἀντὶ τῆς μὴ φαινομένης πλέον γραός, ἔβλεπεν ἐνώπιόν του γυναῖκα μεγαλοπρεπῆ κάλλους θαυμασίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἔλαμπον ὡς δύο ἀστέρες φωταυγεῖς καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔπιπτε χαριέντως ἐκ τῆς κεφαλῆς νεφελῶδες κάλυμμα· πέπλος δὲ λεπτοϋφής, λευκότερος χιόνος, ἐκάλυπτε τὸ εὐτραφὲς καὶ ῥοδόλευκον αὐτῆς σῶμα· ἀλλ' ὁ δεξιὸς αὐτῆς βραχίων ἦτο γυμνὸς καὶ ὑψοῦτο πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ θαυμασία αὕτη γυνὴ ῥίψασα ἥμερον καὶ γλυκὺ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἰάσονος εἶπε· «Μὴ ἐκπλήττου· εἶμαι ἡ τοῦ Διὸς σύζυγος Ἥρα, ἡ μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύουσα ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου· ἦλθον δὲ νά σε δοκιμάσω, καὶ εὗρόν σε ἄξιον τῆς προστασίας μου. Ἄν ποτε ἔλθῃς εἰς κίνδυνον, θὰ σπεύσω πρὸς βοήθειάν σου.»

Ὁ Ἰάσων γονυκλινὴς καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην πρὸς τὴν γῆν ἠκροᾶτο τοὺς λόγους τῆς βασιλίσσης τοῦ Ὀλύμπου· σιγῆς δὲ γενομένης ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδῃ τὴν θεάν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο πλέον, διότι μετεωρισθεῖσα ὡς νεφέλη ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ὄλυμπον.

Χαίρων ὁ Ἰάσων ὅτι ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὴν θείαν μορφὴν τῆς σεβασμίας Ἥρας καὶ νὰ ἀκούσῃ ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς

Digitized by Google

ὅτι ἐλάμβανεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν κραταιὰν προστασίαν αὐτῆς, πλήρης ἐλπίδων καὶ τόλμης ἐπορεύετο πρὸς τὴν πόλιν· ἐκ δὲ τῆς μεγάλης αὐτοῦ συγκινήσεως δὲν παρετήρησεν, οὐδ' ᾐσθάνθη ὅτι ἓν ἐκ τῶν πεδίλων του λυθὲν ἐκ τοῦ ποδός του ἀπωλέσθη ἐν τῷ ποταμῷ.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ διήρχετο τὰς ὁδούς, πάντες ἔβλεπον αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ, διότι ἕνεκα τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς καλλονῆς τοῦ προσώπου του διεκρίνετο πάντων τῶν ἄλλων· τινὲς δὲ ἐκ τῶν γερόντων ἐψιθύριζον πρὸς ἀλλήλους δεικνύοντες τὸν Ἰάσονα· εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν πλησιάσας εἶπε·

«Καλέ μου νεανίσκε, τίς εἶσαι, καὶ πόθεν ἔρχεσαι, καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ἦλθες εἰς τὴν πόλιν ταύτην;» Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· «Ὀνομάζομαι Ἰάσων καὶ ἔρχομαι ἐκ τοῦ Πηλίου· ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ἴδω τὸν βασιλέα ὑμῶν Πελίαν. Ποῦ εἶναι, παρακαλῶ, ἡ κατοικία του;»

Ἀλλ' ὁ γέρων ἐκπλαγεὶς καὶ ὠχριάσας εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ· «Δὲν γνωρίζεις, τέκνον μου, τὸν χρησμὸν καὶ τολμᾷς νὰ περιπατῇς οὕτω μονοπέδιλος ἐν τῇ πόλει;»

Ὁ Ἰάσων βλέψας πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πόδα εἶπε μειδιῶν· «Ἆ, ὡς φαίνεται ἀπωλέσθη τὸ πέδιλον ἐκ τοῦ ποδός μου ὅτε διέβαινα τὸν ποταμὸν Ἄναυρον· ἀλλὰ τί πειράζει ἂν εἶμαι μονοπέδιλος, διότι εἶμαι ξένος καὶ οὐδεὶς με γνωρίζει· περὶ δὲ χρησμοῦ οὐδὲν ἤκουσα πρότερον, ὥστε δέν μοι μέλει.»

Ὁ γέρων ἀκούσας ταῦτα ἔβλεψε πρὸς τοὺς ἄλλους γέροντας, τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἔσειε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων τι, ὁ δὲ ἐμειδία βλέπων τὸν ἕνα πόδα τοῦ Ἰάσονος γυμνόν· ἔπειτα δὲ εἶπε πάλιν· «Συμβουλεύω σε, ξένε. νὰ μὴ ὑπάγῃς εἰς τὸν Πελίαν, διότι εἶναι ἄνθρωπος ὑπόπτης καὶ τυραννικός· τὸ

Digitized by Google

δὲ μαντεῖον ἔδωκεν αὐτῷ χρησμὸν νὰ προφυλάττηται τὸν μονοπέδιλον.»

Ἀλλ' ὁ Ἰάσων, μὴ δοὺς προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέροντος, ἐπορεύθη πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τέλος εὗρε τὴν κατοικίαν τοῦ Πελίου. Εἰσελθὼν θαρραλέως διὰ πλαγίας τινὸς θύρας τῆς αὐλῆς, προεχώρησε διὰ τοῦ κήπου καὶ ἐλθὼν ἐστάθη πρὸ τῆς πύλης τοῦ μεγάρου καὶ ἔκραξε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς· «Πελία, ἂν εἶσαι ἀνδρεῖος, ἔξελθε νὰ πολεμήσῃς ὑπὲρ τῆς βασιλείας σου.»

Ὁ Πελίας ἀκούσας τὴν φωνὴν ἦλθεν εἰς τὴν πύλην· ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἰάσονα φοροῦντα μόνον εἰς τὸν ἕνα πόδα πέδιλον, ἐταράχθη σφόδρα· προσποιηθεὶς ὅμως ἀταραξίαν ἠρώτησε προσηνῶς· «τίς εἶσαι, ὦ νέε;»

«Εἶμαι ὁ τοῦ Αἴσονος υἱὸς Ἰάσων, ὁ νόμιμος κληρονόμος πάσης ταύτης τῆς χώρας,» ἀπεκρίθη εὐτόλμως ὁ ἥρως.

Ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Ἰάσονος ὁ Πελίας προσεποιήθη ὅτι μεγάλως ἐχάρη καὶ ὑψώσας τὰ ὄμματα καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔπεμψεν εὐχαριστίας εἰς τοὺς θεοὺς ὅτι ὡδήγησαν εἰς αὐτὸν ἄξιον κληρονόμον τῆς βασιλείας. Ἔπειτα πλησιάσας καὶ ἐναγκαλισθεὶς πατρικῶς τὸν Ἰάσονα εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης· «Ὡς βλέπεις, τέκνον μου, εἶμαι γέρων, καὶ παῖδα ἄρρενα δὲν ἔχω ὅστις νά με κληρονομήσῃ· ἀλλ' ἔχω τρεῖς θυγατέρας καὶ σὲ ἀφίνω νὰ ἐκλέξῃς μίαν ἐξ αὐτῶν σύζυγον· οὕτω δὲ θὰ γείνῃς γαμβρὸς καὶ κληρονόμος μου. Ἀλλ' εἴσελθε, εἴσελθε νὰ ἀναπαυθῇς ὀλίγον, διότι φαίνεσαι κεκμηκὼς ἐκ μακρᾶς πορείας.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐκάθισεν αὐτὸν πλησίον του· εὐθὺς δὲ διέταξε νὰ παραθέσωσι γεῦμα καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον ὁμοῦ

Digitized by Google

εὐθύμως. Μετὰ ταῦτα προσεκάλεσε τὰς θυγατέρας του εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ μετὰ φαιδρότητος εἶπε πρὸς αὐτάς· «Ὁ νεανίας οὗτος εἶναι ὑμέτερος ἐξάδελφος καὶ ἐλπίζω νὰ τὸν ἔχωμεν διὰ παντὸς ἐνταῦθα.» Τὰ κοράσια ἔκλιναν τὰς κεφαλὰς χαριέντως καὶ ἔδειξαν ὅτι μεγάλως ἐχάρησαν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἐξαδέλφου των· ὁ δὲ Ἰάσων κυττάξας αὐτὰς κατὰ σειρὰν εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Δὲν εἶναι ἄσχημα κοράσια, καὶ δὲν θά με ἐπείραζε νὰ λάβω μίαν ἐξ αὐτῶν σύζυγον.»

Μετὰ ταῦτα παρατηρήσας ὁ Ἰάσων ὅτι ὁ Πελίας ἔγεινε σύννους καὶ κατηφής, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ στενάξας βαθέως εἶπε πρὸς αὐτόν·

«Ἐπὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη οὐδεμίαν νύκτα ἐκοιμήθην ἥσυχος καὶ ὡς φοβοῦμαι οὐδ' ὁ διάδοχός μου θὰ εὕρῃ ποτὲ ἀνάπαυσιν, ἂν δὲν κομισθῇ ἐνταῦθα τὸ χρυσόμαλλον δέρας.»

Ἔπειτα διηγήθη εἰς τὸν Ἰάσονα τὰ περὶ Φρίξου καὶ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος, καὶ πῶς τὸ φάσμα τοῦ Φρίξου ἐβασάνιζεν αὐτὸν καθ' ὕπνον καὶ πολλὰ ἄλλα ψεύδη· νεύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἦλθον πλησίον καὶ αἱ κόραι του, αἵτινες δακρυρροοῦσαι ἔλεγον· «Ὦ, νὰ ἦτο τις νὰ κομίσῃ ἐδῶ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὅπως δυνηθῇ νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν ἡ ψυχὴ τοῦ θείου ἡμῶν, ἀναπαυθῶμεν δὲ καὶ ἡμεῖς, διότι οὐδέποτε μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθῶμεν ἡσύχως.»

Ὁ Ἰάσων ἀκούσας ταῦτα ἔμεινεν ἐπί τινα ὥραν κατηφὴς καὶ σιωπηλός, διότι πολλάκις εἶχεν ἀκούσῃ περὶ τοῦ χρυσομάλλου τούτου δέρατος, ὅτι ἦτο πρᾶγμα ἀκατόρθωτον νὰ κομίσῃ τις αὐτό. Ὁ δὲ Πελίας ἰδὼν αὐτὸν σιωπῶντα, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ ἄλλων πραγμάτων καὶ ἐζήτει τὴν γνώμην τοῦ Ἰάσονος περὶ τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα ὑποθέσεως καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ἀληθῆ καὶ βέβαιον διάδοχον καὶ κληρονόμον τῆς βασιλείας, ὥστε ὁ Ἰάσων, ὅστις ἦτο νέος ἔτι καὶ

Digitized by Google

ἀφελής, ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Πελίου ἦσαν εἰλικρινεῖς· ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν· «Βλέπω ὅτι ὅσα ἤκουσα περὶ τοῦ Πελίου δὲν εἶναι ἀληθῆ, διότι φέρεται λίαν εὐμενῶς πρὸς ἐμέ· ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσω αὐτὸν ἓν πρᾶγμα·» καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Πελίαν εἶπεν· «Ὁ πρὸς ἐμὲ τρόπος σου ἑλκύει τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀλλ' ἓν πρᾶγμα ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, διατί ἐδίωξας τὸν πατέρα μου ἐκ τοῦ θρόνου;»

Ὁ Πελίας στενάξας εἶπε μετὰ πικροῦ μειδιάματος· «Ὁ κόσμος μὲ διαβάλλει, τέκνον μου, ἀδίκως εἰς τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τόσα ἄλλα· διότι ἐγὼ δὲν ἐδίωξα τὸν πατέρα σου, ἀλλ' ἐκεῖνος οἰκείᾳ θελήσει παρῃτήθη ἕνεκα γήρατος· αὔριον ἐλπίζω νὰ ἴδῃς αὐτὸν καὶ τότε θὰ μάθῃς ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.»

Ὅτε ἤκουσεν ὁ Ἰάσων ὅτι θὰ ἴδῃ τὸν πατέρα του, μεγάλως ἐχάρη καὶ ἔπαλλεν ἡ καρδία του ἐκ τῆς τέρψεως· ἐπίστευε δὲ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πελίου.

Μετ' ὀλίγον ὁ Πελίας προσέθηκεν· «Ὑπάρχει ἓν πρᾶγμα ἀκόμη περὶ οὗ ἔχω ἀνάγκην τῆς γνώμης σου· διότι ἂν καὶ εἶσαι νέος, βλέπω ὅμως ὅτι ἔχεις φρόνησιν ὑπερτέραν τῆς ἡλικίας σου. Ἔχω γείτονα τινὰ τὸν ὁποῖον φοβοῦμαι περισσότερον παντὸς ἄλλου. Πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι ἰσχυρότερος ἐκείνου καὶ δύναμαι νὰ ἔχω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἀλλ' ἂν ἀφήσω αὐτὸν νὰ μένῃ πλησίον μου πολὺν χρόνον, ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι θά με καταστρέψῃ. Δύνασαι λοιπὸν νά με συμβουλεύσῃς πῶς ν' ἀπαλλαχθῶ τοῦ ἐπικινδύνου τούτου ἀνθρώπου;»

«Ἐὰν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου», ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Ἰάσων, «θὰ ἔπεμπον αὐτὸν νὰ κομίσῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, διότι ἐὰν ἅπαξ ἀπέλθῃ εἰς εὕρεσιν αὐτοῦ, δὲν θὰ ἔχῃς πλέον νὰ φοβῆσαι αὐτόν.»

Digitized by Google

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἰάσονος, μειδίαμα πικρὸν διέδραμε διὰ τῶν χειλέων τοῦ Πελίου, καὶ λάμψις καταχθονίας χαρᾶς ἤστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Ὁ Ἰάσων παρατηρήσας ταῦτα ἐταράχθη καὶ εὐθὺς ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην του ἡ συμβουλὴ τοῦ γέροντος, ὅστις ὡμίλησεν αὐτῷ καθ' ὁδόν. Ἀλλ' ὁ Πελίας εἶπε μειλιχίως· «μὴ ταράττου, τέκνον μου, διότι θὰ τὸν πέμψω ταχέως.»

«Ποῖον θὰ πέμψῃς ταχέως;» ἀνεφώνησεν ὁ Ἰάσων, τιναχθεὶς ἐπάνω· «μήπως ἐννοεῖς ἐμὲ τὸν μονοπέδιλον;» καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ αὐτόν· ἀλλὰ καὶ ὁ Πελίας ἐγερθεὶς ἔλαβε θέσιν ἀμυντικὴν καὶ ἔτριζε τοὺς ὀδόντας ὡς λύκος. Ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ δύο φοβεροὶ καὶ ἄγριοι, καὶ ἂν συνήπτετο μάχη, τίς οἶδε ποῖος θὰ ἦτο ὁ νικητής.

Μετ' ὀλίγον ὁ Πελίας εἶπεν ἡσύχως· «Διατί, τέκνον μου, εἶσαι τόσον ὀξύθυμος; σὺ εἶπες τὸν λόγον, οὐχὶ ἐγώ· πρὸς τί δὲ μὲ αἰτιᾶσαι εἰς πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἔπραξα; Ἐὰν μοι ἔλεγες ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγαπήσω τὸν ἄνδρα περὶ τοῦ ὁποίου σε ἠρώτησα καὶ δοὺς εἰς αὐτὸν μίαν τῶν θυγατέρων μου νὰ καταστήσω αὐτὸν κληρονόμον τῆς βασιλείας, προθύμως θὰ ἐποίουν τοῦτο· ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ μὲ συμβουλεύεις νὰ πέμψω αὐτὸν ὅπως κομίσῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, παραδέχομαι εὐχαρίστως τὴν συμβουλήν σου καὶ θὰ σπεύσω νὰ τὸν στείλω ὅπως γείνῃ ἔνδοξος καὶ περίφημος· εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι προθύμως θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγήν μου, διότι εἶναι φιλότιμος καὶ ἡρωϊκός, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ γείνῃ ἔνδοξος.»

Ὁ Ἰάσων νοήσας ὅτι συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα, ἠπόρει τί νὰ εἴπῃ· διότι ἡ συμβουλή, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν Πελίαν ἦτο ὡς ὑπόσχεσις καὶ ἔπρεπε νὰ φυλάξῃ αὐτήν· ἦλθον δὲ εἰς τὴν μνήμην του καὶ οἱ λόγοι τοῦ Χείρωνος καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Βλέπω ὅτι ὁ γηραιὸς Κένταυρος προέβλεπε καλῶς τὰ

Digitized by Google

μέλλοντα· τίς οἶδε ποία δόξα με περιμένει, ἐὰν ἐπιχειρήσω νὰ κομίσω τὸ περίφημον τοῦτο δέρας.»

Ταῦτα διανοηθεὶς ἐστράφη πρὸς τὸν Πελίαν καὶ εἶπεν· «Ὀρθῶς ὡμίλησας, πανοῦργε θεῖε· εἶμαι φιλόδοξος καὶ θὰ φυλάξω τὸν λόγον μου· σὺ δὲ δός μοι ὑπόσχεσιν ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου δὲν θὰ κακοποιήσῃς τὸν πατέρα μου, καὶ ὅτι ἂν κομίσω τὸ χρυσόμαλλον δέρας θά μοι παραδώσῃς τὴν βασιλείαν.»

Ὁ Πελίας, ἂν καὶ ἐμίσει τὸν Ἰάσονα, ὅτε ὅμως ἤκουσε τοὺς λόγους του, ᾐσθάνθη αἴσθημα συμπαθείας πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε· «Σοὶ δίδω ὑπόσχεσιν, καὶ θὰ φυλάξω αὐτήν· διότι δὲν θὰ ἦναι αἰσχύνη νὰ παραδώσω τὴν βασιλείαν εἰς ἄνδρα ὅστις θὰ δυνηθῇ νὰ κομίσῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας.»

Μετὰ ταῦτα ὀμόσαντες ἀμφότεροι ὅρκον μέγαν ὅτι θὰ φυλάξωσι τὴν ὑπόσχεσίν των καὶ δόντες χεῖρας πρὸς ἀλλήλους, ἀπῆλθον νὰ κοιμηθῶσιν.

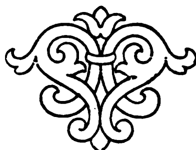
Ἀλλ' ὁ Ἰάσων δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκοιμηθῇ διαλογιζόμενος πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ μόνος μίαν τοιαύτην ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν. Αἱ ἰδέαι ἐπήρχοντο ἀλλεπάλληλοι εἰς αὐτὸν καὶ ἐστρέφετο ἀνήσυχος ἐν τῇ κλίνῃ ὅλην τὴν νύκτα. Ἐνίοτε ἐφαντάζετο ὅτι ἤκουε τὸν Φρίξον φωνοῦντα μετὰ χαμηλῆς καὶ ἀσθενοῦς φωνῆς· «Ἐλθέ, ἐλθὲ νὰ λάβῃς τὸ δέρας, ὅπως δυνηθῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων μου καὶ νὰ εὕρω ἀνάπαυσιν»· ἄλλοτε πάλιν ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐναργῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἥρας καὶ ἤκουε τὴν φωνὴν αὐτῆς ὑπισχνουμένης ἀρωγὴν καὶ προστασίαν.

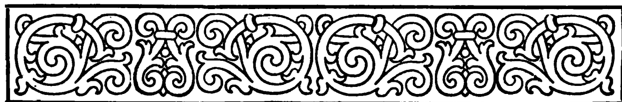
Πρωΐας γενομένης ἦλθεν εἰς τὸν Πελίαν καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ ἱερεῖον μετέβη εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας καὶ ἔθυσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὅστις ἦτο ἱδρυμένος πρὸ τοῦ μεγάλου ἀγάλματος τῆς θεᾶς· ἐνῷ δὲ προσηύχετο ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν

Digitized by Google

στοχασμὸν ἡ θεά, καὶ εὐθὺς ἐπανῆλθεν ὁ Ἰάσων *εἰς τὸν* Πελίαν *καὶ εἶπεν· «*Ἐὰν *ἀληθῶς εἶσαι εἰλικρινής, δός μοι δύο κήρυκας τοὺς ὁποίους νὰ πέμψω πρὸς πάντας τοὺς ἄνακτας τῶν* Μινυῶν *καὶ νὰ συγκαλέσω αὐτοὺς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μεγάλου ἔργου· εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθωσι, διότι οἱ πλεῖστοι αὐτῶν συνεμαθήτευον μετ' ἐμοῦ παρὰ τῷ συνετῷ* Χείρωνι *ἐπὶ τοῦ* Πηλίου.»

Ὁ Πελίας *προθύμως ἔδωκεν αὐτῷ δύο κήρυκας, διότι ἐσκέφθη ἐν τῇ πονηρᾷ αὐτοῦ καρδίᾳ, ὅτι θὰ ἦτο καλὸν ν' ἀπέλθωσιν ἐξ* Ἑλλάδος *πάντες οἱ ἥρωες καὶ οἱ ἄνακτες, καὶ οὕτω νὰ μείνῃ μόνος αὐτὸς ἄρχων καὶ κύριος πάσης τῆς χώρας τῶν* Μινυῶν *καὶ μέγιστος βασιλεὺς ἐν* Ἑλλάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

ΠΩΣ Η ΑΡΓΩ ΕΝΑΥΠΗΓΗΘΗ ΕΝ ΙΩΛΚΩι.

Οι κήρυκες περιερχόμενοι τὴν χώραν τῶν Μινυῶν καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα προσεκάλουν τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς ἄνακτας εἰς τὸ μέγα καὶ ἔνδοξον ἐπιχείρημα ὅπερ ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ εὔτολμος ἥρως Ἰάσων· ἡ δὲ θεὰ Ἥρα παρακολουθοῦσα αὐτοὺς διήγειρε τὰς καρδίας πάντων τῶν ἡγεμόνων καὶ οὕτω ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται μετὰ προθυμίας εἰς Ἰωλκόν.

Πρῶτος ἦλθεν ὁ κραταιὸς Ἡρακλῆς φορῶν δασύμαλλον λεοντῆν ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν μέγα ῥόπαλον· εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ νεαρόν τινα ὁπλοφόρον ὅστις ἐκαλεῖτο Ὕλας· οὗτος ἔφερε τὰ βέλη καὶ τὸ τόξον τοῦ Ἡρακλέους. Μετὰ τοῦτον ἦλθον ὁ ἐπιδέξιος πηδαλιοῦχος Τῖφυς, καὶ ὁ περίφημος διὰ τὴν καλλονήν του Βούτης· ἀκολούθως ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, τὰ δίδυμα τέκνα τοῦ μαγικοῦ κύκνου· μετὰ τούτους Καινεὺς ὁ ἔχων τὸ σῶμα ἄτρωτον· ἔπειτα ὁ Ζήτης καὶ ὁ Κάλαϊς, οἱ ὑπόπτεροι παῖδες τοῦ Βορέου, καὶ μετὰ τούτους ὁ τῆς θαλασσίας Νύμφης σύζυγος Πηλεύς. Ἦλθον προσέτι ὁ Τελαμὼν καὶ ὁ Ὀϊλεύς, οἱ γεννήτορες τῶν δύο Αἰάντων, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν μετὰ

Digitized by Google

ταῦτα περίφημοι· μετὰ τούτους ἦλθεν ὁ Μόψος, ὅστις ἐνόει τὴν γλῶσσαν τῶν πτηνῶν καὶ ἐτιμᾶτο ὡς σοφὸς οἰωνόμαντις· ἔπειτα ἦλθεν ὁ Ἴδμων εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἔδωκε τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ τὰ μέλλοντα· προσέτι καὶ ὁ Ἀγκαῖος, ὅστις ἐγνώριζε τοὺς κύκλους τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ μυστήρια τῶν ἀστέρων. Τελευταῖος ἦλθεν ὁ Ἄργος, ὁ περίφημος ναυπηγός, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ πολλοὺς τεχνίτας ἐμπείρους εἰς τὴν τέχνην τῆς ναυπηγίας· ἐφόρουν δὲ πάντες οἱ ἥρωες κράνη χαλκᾶ μετὰ λόφων μεγαλοπρεπῶν ἐκ τριχῶν ἵππου, καὶ θώρακας ἐπιχρύσους καὶ χιτῶνας κεντητοὺς ἐκ λίνου· προσέτι δὲ καὶ κνημῖδας ἐκ νεοτεύκτου κασσιτέρου. Ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἕκαστος αὐτῶν ἔφερε μεγάλην ἀσπίδα κεκαλυμμένην ὑπὸ σκληροῦ καὶ πολυπτύχου βοείου δέρματος· παρὰ δὲ τὸν ἀριστερὸν μηρὸν εἶχε ξίφος ὀξὺ ἐξηρτημένον ἐκ τελαμῶνος ἀργυροήλου, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐκράτει δύο δόρατα ἐκ ξύλου μελίας.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰωλκοῦ ἔβλεπον μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς ἐκλεκτοὺς τούτους ἥρωας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔλεγον ὅτι οὐδέποτε εἶδον τοιαύτην συνάθροισιν ἀνάκτων καὶ ἡγεμόνων· αἱ δὲ γυναῖκες ἔχεον δάκρυα ἀναλογιζόμεναι ὅτι τὰ ἀνδρεῖα ταῦτα τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἴσως οὐδέποτε θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς αὐτήν. Ὁ Πελίας ἔδειξε μεγάλην φιλοξενίαν εἰς τοὺς ἥρωας· διότι ὅσον χρόνον ἔμειναν ἐν Ἰωλκῷ, ἔτρωγον καὶ ἔπινον καὶ ἐκοιμῶντο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἄργος λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ δενδροτόμους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος Πήλιον καὶ ἔκοψε πεύκας, τὰς ὁποίας παραλαβόντες οἱ μετ' αὐτοῦ ἐλθόντες ναυπηγοὶ ἐναυπήγησαν καλὸν καὶ στερεὸν πλοῖον κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον ἡ Ἀθηνᾶ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἄργον. Ἀφοῦ δὲ ἐπίσσωσαν καὶ ἐχρωμάτισαν τὸ πλοῖον, ἔπηξαν πεντήκοντα σκαλμοὺς ἐκ ξύλου μελίας ἐπὶ τῶν

Digitized by Google

ἐπισκαλμίδων ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ἐφ' ὧν νὰ δέωνται διὰ τῶν τροπωτήρων αἱ κῶπαι, ἃς κατεσκεύασαν ἐκ ξύλου ἰσχυροῦ. Μετὰ ταῦτα κατεσκεύασαν καὶ μέγαν ἱστὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἥρμοσαν ἱστίον ἐκ πυκνοῦ λινοῦ ὑφάσματος· ἦτο δὲ ὁ ἱστὸς κινητὸς καὶ εὐκόλως κατεβιβάζετο εἰς τὴν ἱστοδόκην. Ὅτε συνετελέσθη τὸ πλοῖον, πρὸς τιμὴν τοῦ ναυπηγήσαντος αὐτὸ Ἄργου, ἐκλήθη Ἀργώ.

Ἐνῷ δὲ κατεσκευάζετο τὸ πλοῖον, ὁ Ἰάσων ἀπῆλθεν εἰς Θρᾴκην ὅπως προσκαλέσῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν καὶ τὸν Ὀρφέα τὸν μέγαν ἀοιδὸν τοῦ καιροῦ ἐκείνου· εὗρε δὲ αὐτὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ αὐτοῦ παρὰ τὰς ὑπωρείας τῆς Ῥοδόπης. Ὁ Ὀρφεὺς ἰδὼν τὸν ἀρχαῖον συμμαθητήν του ἐχάρη· ὅτε δὲ ἔμαθε τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς του εἶπε στενάζων· «Ἀφ' ὅτου ἀπῆλθον ἐκ τοῦ Πηλίου, ὑπέστην πολλὰ δεινά, διότι ἀπέθανεν ἡ φιλτάτη μου Εὐρυδίκη, ἡ ἐρασμία μου σύζυγος, καὶ ἔκτοτε οὐδαμοῦ εὗρον ἀνάπαυσιν· ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου ἔλαβον τὴν λύραν καὶ κατέβην εἰς τὸν Ἅδην καὶ καταθέλξας τοὺς ἐκεῖ κρατοῦντας διὰ τῶν ᾀσμάτων μου, ἔλαβον μετ' ἐμοῦ τὴν Εὐρυδίκην μου καὶ ἀνέβαινον εἰς τὸν κόσμον· ἀλλ' ἐκ τῆς πολλῆς μου χαρᾶς ἐλησμόνησα τὴν παραγγελίαν τῆς Περσεφόνης, ἥτις μοι εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὴ στραφῶ νὰ ἴδω τὴν παρακολουθοῦσάν με σύζυγόν μου, πρὶν ἐξέλθω εἰς τὴν γῆν· ἀλλ' ἐγώ, ὤ, ἐγὼ ὁ ἀνόητος, ἐστράφην ἀκαίρως καὶ ἀπώλεσα διὰ παντὸς τὴν φιλτάτην μου. Μετὰ τὴν δεινήν μου ταύτην συμφορὰν ἐδόθην εἰς περιπλανήσεις καὶ ὑπέστην πολλὰς ταλαιπωρίας. Ἐδιωκόμην ὑπὸ φοβεροῦ οἴστρου καὶ φεύγων αὐτὸν περιῆλθον γῆν καὶ θάλασσαν, ἀλλὰ πανταχοῦ με παρηκολούθει· μετέβην εἰς τὰς ψυχρὰς χώρας τοῦ βορρᾶ καὶ εἰς τὰς ἀμμώδεις ἐρήμους τῆς Λιβύης, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὕρισκον ἀνάπαυσιν. Τί με ὠφελεῖ ὅτι διὰ τῆς λύρας καὶ

Digitized by Google

τῶν ὕμνων μου καταθέλγω τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ θηρία, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἄψυχα δένδρα καὶ τοὺς λίθους; Παρέχω εἰς τοὺς ἄλλους τέρψιν καὶ θυμηδίαν, ἀλλ' ἐγὼ κατατρύχομαι ὑπὸ τῶν δεινῶν. Ἡ μήτηρ μου Καλλιόπη τέλος μὲ ἀπήλλαξε τοῦ οἰστρου καί με ὡδήγησεν ἐνταῦθα, ὅπου εὑρίσκω παραμυθίαν τινὰ διδάσκων καὶ ἡμερώνων τοὺς τραχεῖς καὶ ἀγρίους κατοίκους τῆς χώρας ταύτης. Ηὐχόμην νὰ τελευτήσω ἐνταῦθα ἐν εἰρήνῃ· ἀλλα σύ με προσκαλεῖς καί με ἱκετεύεις ἐν ὀνόματι τοῦ Διὸς νὰ ἀπέλθω μετὰ σοῦ καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς νέους ἀγῶνας· τὸ πεπρωμένον λοιπὸν πρέπει νὰ γείνῃ καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς παρακλήσεις φίλου ἀγαπητοῦ· διότι αἱ θεαὶ τῶν παρακλήσεων Λιταὶ εἶναι θυγατέρες τοῦ Διός, καὶ ὁ τιμῶν αὐτάς, ἐκεῖνον τιμᾷ.»

Εἰπὼν ὁ Ὀρφεὺς ταῦτα ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὴν λύραν ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Ἰάσονος· διαβάντες δὲ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ἐστράφησαν πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ καὶ ἐπορεύοντο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλιάκμονος· ἔπειτα ὑπερβάντες τὰς ἀποκρήμνους κορυφὰς τῆς Πίνδου ἦλθον εἰς τὸ ἀρχαιότατον μαντεῖον τῆς δυσχειμέρου Δωδώνης, ὅπου κατῴκουν οἱ ἀνιπτόποδες καὶ χαμαιεῦναι Σελλοί, προφῆται τοῦ Δωδωναίου Διός. Ἐνταῦθα ὑπῆρχεν ἱερὸν ἄλσος καὶ ἐκ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος ὑψηλῆς φηγοῦ ἠκούοντο ἦχοι συγκρουομένων λεβήτων· μέλαινα δὲ περιστερὰ καθημένη ἐπὶ τῶν κλάδων ἐχρησμοδότει. Ὅτε ἔφθασαν ὑπὸ τὴν φηγὸν ταύτην, ὁ Ὀρφεὺς κρούσας τὴν λύραν μελῳδικῶς ἔμελψεν ὕμνον εἰς τὸν Πελασγικὸν Δία, τὸν ἄνακτα τῆς ἱερᾶς Δωδώνης· ὁ δὲ Ἰάσων ἔθυσεν ἀμνὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὅστις ἦτο ἱδρυμένος παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ μαντικοῦ τούτου δένδρου. Μετὰ ταῦτα κόψαντες ἐκ τῆς φηγοῦ κλάδον, ὅστις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ λαλῇ, κατέβησαν ἐκ τῶν ὀρέων καὶ ἦλθον εἰς Ἰωλκόν· τὸν δὲ κλάδον τῆς

Digitized by Google

φηγοῦ προσήρμοσεν ὁ Ἰάσων, τῇ ἐμπνεύσει τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου.

Ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, ἦλθον πάντες οἱ ἥρωες εἰς τὴν παραλίαν ὅπως καταβιβάσωσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἀπέβαινον μάταιαι, διότι τὸ πλοῖον ἔμενεν ἀκίνητον καὶ ἡ τρόπις αὐτοῦ ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἄμμον. Ἐνῷ δὲ πάντες ἔβλεπον ἀλλήλους ἐν ἀπορίᾳ, ὁ Ἰάσων πλησιάσας ἠρώτησε τὸν κλάδον τῆς φηγοῦ, καὶ λαβὼν ἀπάντησιν ἔνευσεν εἰς τὸν Ὀρφέα νὰ λάβῃ τὴν λύραν· ὁ δὲ λαβὼν αὐτὴν ἤρχισε νὰ μελῳδῇ καὶ ἐφαίδρυνε τὰς καρδίας τῶν ἡρώων καὶ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς νέας δυνάμεις· ἵσταντο δὲ πάντες κρατοῦντες σχοινία, μοχλοὺς καὶ φάλαγγας ἐκ κορμῶν πεύκης, ἕτοιμοι νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐργασίαν εὐθὺς ὅταν δοθῇ τὸ κέλευσμα.

Ὁ Ὀρφεὺς στραφεὶς πρὸς τὴν Ἀργὼ ἔμελψεν ἕτερον ᾆσμα λέγων· «Πόσον τερπνὸν εἶναι νὰ βαίνῃ τις ἐπὶ τοῦ οἴδματος τῆς θαλάσσης καὶ νὰ ὁρμᾷ ἀπὸ κύματος εἰς κῦμα, ἐνῷ ὁ ἄνεμος συρίζει εὐαρέστως ἐπὶ τῶν σχοινίων καὶ αἱ κῶπαι κινούμεναι ἐν ῥυθμῷ ἀστράπτουσιν ἀναβαίνουσαι ἐκ τῶν ἀφρῶν! Πόσον ἡδὺ εἶναι νὰ περιέρχηταί τις τὰς θαλάσσας καὶ νὰ βλέπῃ νέας χώρας καὶ μεγάλας πόλεις καὶ ἔπειτα νὰ ἐπανακάμπτῃ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα πλήρης θησαυρῶν!»

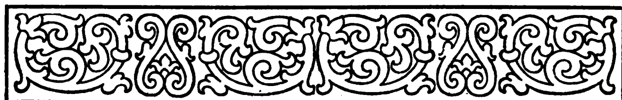
Ὅτε ἐτελείωσε τὸ ᾆσμα, ἐδόθη τὸ κέλευσμα καὶ πάντες οἱ ἥρωες στηρίξαντες τὸν ἕνα πόδα ὀπίσω καὶ τὸν ἕτερον ἐμπρός, ὤθησαν τὸ πλοῖον κάτω πρὸς τὴν θάλασσαν· ἡ δὲ Ἀργὼ ὡς νὰ ἐνόησε τοὺς λόγους τοῦ Ὀρφέως καὶ ὡς νὰ ἐπεθύμει νὰ πλεύσῃ εἰς ξένας χώρας καὶ πόλεις, ἤρχισε νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ μετεωρίζηται ἐκ τῆς πρώρας καὶ τῆς πρύμνης καὶ τέλος σφαδάζουσα ὡς πῶλος ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἄμμου ἐπάνω

Digitized by Google

εἰς τὰς κυλινδρώδεις φάλαγγας καὶ ὠλίσθανε μεθ' ὁρμῆς εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ ἥρωες μετὰ σπουδῆς ἔθετον νέας φάλαγγας πρὸ αὐτῆς ἕως οὗ διασχίζουσα τὰ κύματα εἰσῆλθεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τότε *εἰσκομίσαντες εἰς αὐτὴν ὕδωρ καὶ τροφὰς καὶ πάντα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς μακρὸν πλοῦν καὶ λύσαντες τὰ πρυμνήσια, ἐκάθισαν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, ἕκαστος παρὰ τὴν κώπην του καὶ ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσιν ἐν ρυθμῷ πρὸς τὴν λύραν τοῦ* Ὀρφέως. Ἐνῷ *δὲ ἐξέπλεον τοῦ* Παγασαίου *κόλπου, μέγα πλῆθος ἀνδρῶν παρέπεμπον αὐτοὺς ἐκ τῶν ἀκτῶν μετ' εὐφημιῶν· αἱ δὲ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια ἔχεον δάκρυα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ′.

ΠΩΣ ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ ΕΠΛΕΥΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΛΧΙΔΑ.

ΛΕΟΝΤΕΣ πρὸς μεσημβρίαν οἱ Ἀργοναῦται ἔφθασαν εἰς τὸ Ποσείδιον ἀκρωτήριον καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηράν. Ἐνταῦθα ὁ Ἰάσων συγκαλέσας τοὺς ἥρωας ὡμίλησε καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· «Ἀκούσατέ μου, βασιλεῖς καὶ ἥρωες· δὲν ἁρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ ἦμαι ἄρχων τῶν ἀνωτέρων μου· δι' ὃ παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ ἐκλέξητε ἡγεμόνα ὅν τινα ἐπιθυμεῖ ἡ καρδία ὑμῶν· προτείνω ὅμως εἰς ὑμᾶς τὸν ἄνακτα Ἡρακλέα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι ἔνδοξον, ὡς ἄριστον καὶ κατάλληλον ἡγεμόνα.» Ταῦτα εἶπεν· ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες ἐπῄνεσαν τὴν πρότασιν τοῦ Ἰάσονος καὶ πάντες μιᾷ φωνῇ ἐνέκριναν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἡρακλέους· ἀλλ' ἐκεῖνος κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἐπείθετο καὶ ἔλεγεν ὅτι ἀρχηγὸς ἔπρεπε νὰ ἦναι ὁ Ἰάσων· ὅθεν πάντες ἐξέλεξαν τὸν Ἰάσονα.

Ὅτε δὲ ὁ ἥλιος τέμνων τὸν ἄπειρον αἰθέρα διὰ τῶν ταχυπόδων ἵππων του κατέβαινεν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς νεφελώδους Ὄθρυος, ὁ Ἰάσων ἐκέλευσε τὸν Ὀρφέα νὰ ἑτοιμάσῃ μεγάλην θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ ὅρκου, ὃν ἔμελλον νὰ δώσωσιν οἱ ἥρωες εἰς

Digitized by Google

τὸν Ἰάσονα ὅτι θὰ μείνωσι πιστοὶ εἰς τὸν λόγον των ἕως οὗ κομίσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Ὁ δὲ στοιβάσας ξηροὺς κλάδους πεύκης ἔθυσεν ἐπ' αὐτῶν μέγαν καὶ εὐτραφῆ ταῦρον· ἔπειτα λαβὼν ὀλίγον ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐντὸς ὀστρακίνου ἀγγείου ἀνέμιξεν αὐτὸ μετὰ ἀλφίτων καὶ ὕδατος θαλάσσης καὶ ἐμπλήσας χρυσῆν φιάλην ἀπένειμε κατὰ σειρὰν εἰς ἕκαστον ἄνδρα νὰ γευθῇ ἐξ αὐτοῦ· πάντες δὲ ἵσταντο κύκλῳ τοῦ θύματος ἔχοντες ἐμπεπηγμένα εἰς αὐτὸ τὰ ἑαυτῶν δόρατα καὶ τὰ ξίφη· ὁ δὲ Ἰάσων ἀνῆψε τὸν σωρὸν τῶν ξύλων, ἐκ τῶν ὁποίων εὐθὺς διέδραμε μεγάλη φλόξ, καὶ ἤρχισαν νὰ κατακαίωνται οἱ παχεῖς μηροὶ τοῦ ταύρου, ἡ δὲ κνῖσα ἀνέβαινε μετὰ τοῦ καπνοῦ εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ὁ Ὀρφεὺς ἐπανατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὴν θάλασσαν προσηυχήθη· «Ὦ θεοί, ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ ὅσοι κατέχετε τὰς ἀμμώδεις ἀκτὰς τοῦ πόντου, ἀκούσατε εὐμενῶς τοὺς λόγους μου. Σὲ πρῶτον ἐπικαλοῦμαι, Νηρεῦ, πρέσβιστε ἁπάντων· ἔπειτα ὑμᾶς, ὦ Γλαύκη καὶ Ἀμφιτρίτη, καὶ ὑμᾶς, ὦ Φόρκυ καὶ Πρωτεῦ, μετα τοῦ ἰσχυροτάτου Τρίτωνος. Ἐπικαλοῦμαι τοὺς ταχεῖς ἀνέμους καὶ τὰς δροσερὰς αὔρας, τοὺς λάμποντας ἀστέρας καὶ τὴν ἀχλὺν τῆς σκοτεινῆς νυκτός· ἐπικαλοῦμαι καὶ αὐτὸν τὸν Ποσειδῶνα, τὸν σείοντα τὴν γῆν καὶ συνταράσσοντα τὴν θάλασσαν, νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ νὰ γείνῃ βοηθὸς τῶν ὅρκων, ὅπως φυλάξωμεν αὐτοὺς πάντες καὶ ὅπως ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς πατρίδας ἡμῶν ἐν ὑγείᾳ· ἀλλ' ἐάν τις ἐξ ἡμῶν παραβῇ τοὺς ὅρκους, οὗτος ἂς τιμωρηθῇ ὑπὸ τῆς θείας Δίκης καὶ τῶν φοβερῶν Ἐρινύων.»

Ἀφοῦ ὤμοσαν οὕτω καὶ ἐτελέσθη ἡ τελετὴ τοῦ ὅρκου, εἰσῆλθον πάντες εἰς τὸ πλοῖον καὶ σύραντες ἐντὸς τὴν κλίμακα ἀνεπέτασαν τὸ μέγα ἱστίον· ἡ δὲ σεβασμία θεὰ Ἥρα

Digitized by Google

ἔπεμψεν εἰς αὐτοὺς οὔριον ἄνεμον καὶ ἡ Ἀργὼ διασχίζουσα τὴν θάλασσαν ἔπλεε μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο νύξ, πάντες οἱ ἥρωες ἐκοιμήθησαν, ἕκαστος πλησίον εἰς τὴν κώπην του· ἀλλ' ὁ Τῖφυς ἔμενεν ἄγρυπνος κυβερνῶν τὸ πλοῖον. Ἡ Ἀργὼ προχωροῦσα παρέπλευσε τὴν νῆσον Σκίαθον καὶ ἔπειτα τὴν Σηπιάδα ἄκραν, καὶ ὅτε ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ ἡ πρωΐα, ἦτο πλησίον τοῦ Πηλίου, τὸ ὁποῖον ὑψοῦτο μεγαλοπρεπῶς ἐκ τῆς θαλάσσης. Οἱ ἥρωες ἐξυπνισθέντες κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἠτένιζον τὰς χιονοσκεπεῖς αὐτοῦ κορυφὰς μετὰ πόθου, διότι ἐμνήσθησαν ἡμερῶν ἀρχαίων, ὅτε ἀμέριμνοι καὶ εὐδαίμονες ἔζων πλησίον τοῦ σοφοῦ διδασκάλου των Χείρωνος καταγινόμενοι οὐχὶ μόνον εἰς μαθήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς γυμνάσια καὶ κυνηγεσίας. Ὁ δὲ Πηλεὺς εἶπε πρὸς αὐτούς· «Ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὴν ξηράν, φίλοι, καὶ ἂς ἀναβῶμεν εἰς τὸ ἀγαπητὸν ὄρος· διότι τίς οἶδεν ἂν θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸ ἐπανίδωμεν πάλιν. Πρὶν ἀπέλθωμεν ἂς ἀναβῶμεν νὰ ἴδωμεν τὸν διδάσκαλον ἡμῶν Χείρωνα καὶ νὰ λάβωμεν τὴν εὐχήν του. Παρ' αὐτῷ ἐκπαιδεύεται ὁ υἱός μου Ἀχιλλεύς, τὸν ὁποῖον ἡ σύζυγός μου Θέτις, νήπιον ἔτι ὄντα καὶ ἀρτιγενῆ, λαβοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της ἀνέβη εἰς τὸ πολύδενδρον Πήλιον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Χείρωνα νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. Ὦ, πόσον ποθεῖ ἡ ψυχή μου νὰ ἴδω τὸ τέκνον μου! ἂς ἀναβῶμεν, ἥρωες.» Ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ἐξῆλθον οἱ ἥρωες εἰς τὴν ξηράν, καὶ δι' ἀτραποῦ τινος ἀνέβησαν εἰς τὸ Πήλιον· ὅτε δὲ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σπηλαίου, εὗρον τὸν Χείρωνα κατακείμενον καὶ πλησίον αὐτοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως κρούοντα τὴν λύραν. Ἰδὼν τοὺς ἀρχαίους μαθητὰς αὐτοῦ ὁ Κένταυρος ἐτινάχθη ἐπάνω ταχέως καὶ κατεφίλησε πάντας· ἔπειτα κελεύσας αὐτοὺς νὰ καθίσωσι παρέθηκε τράπεζαν. Φαγόντες οἱ ἥρωες τρυφερὰ κρέατα ἀγρίων χοίρων καὶ ἐλάφων καὶ

Digitized by Google

πιόντες οἶνον εὔοσμον καὶ παλαιόν, γενόμενοι εὔθυμοι παρεκάλουν τὸν Ὀρφέα νὰ ᾄσῃ ὕμνον τινὰ πρὸς λύραν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξ αἰδοῦς καὶ σεβασμοῦ εἶπεν ὅτι ὡς νεώτερος ἔπρεπε νὰ ᾄσῃ μετὰ τὸν Χείρωνα.

Τότε ὁ γηραιὸς Κένταυρος λαβὼν τὴν λύραν παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἤρχισε νὰ κρούῃ αὐτὴν ἐναρμονίως, καὶ ἐκ τῆς μελῳδίας ἀντήχει τὸ σπήλαιον· τὸ δὲ ᾆσμα ἦτο πῶς οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες ὕβρισαν τοὺς Λαπίθας καὶ πῶς ἐκ τῆς ὕβρεως ταύτης προῆλθε φοβερὰ ἔρις καὶ καταστρεπτικὴ μάχη, ἐν ᾗ ἔλαβον μέρος οἱ ἐνδοξότεροι τῶν ἡρώων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· πῶς ἐν τῇ μάχῃ ἐκριζοῦντες πεύκας καὶ ἐλάτας ἔρριπτον αὐτὰς κατὰ τῶν πολεμίων οἱ Κένταυροι καὶ ἐκ τῆς βοῆς καὶ τῆς ταραχῆς ἀντήχουν τὰ ὄρη καὶ αἱ φάραγγες, καὶ πῶς ἐπὶ τέλους οἱ Λαπίθαι κατανικήσαντες τοὺς Κενταύρους ἐξεδίωξαν αὐτοὺς ἐκ Θεσσαλίας ἀφέντες αὐτὸν μόνον νὰ κατοικῇ ἥσυχος ἐπὶ τοῦ Πηλίου. Οἱ ἥρωες ἤκουσαν τὸ ᾆσμα τοῦ ἐμμούσου γέροντος μετὰ πολλῆς τέρψεως καὶ ἐκρότουν συνεχῶς τὰς χεῖρας· ὁ δὲ Χείρων στραφεὶς πρὸς τὸν Ὀρφέα εἶπε μετὰ φωνῆς μειλιχίας· «Ἐγώ, τέκνον μου, ἐγήρασα καὶ ἡ φωνή μου δὲν ἔχει πλέον τὴν δύναμιν ἣν εἶχε πρότερον· ἀλλὰ σὺ ὡς νεώτερος μέλψον ἡμῖν τὸν θεῖον ἐκεῖνον ὕμνον τῆς Δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον συνθεὶς ἐτόνισας ἐνταῦθα ὅτε ἦσο μαθητής μου. Τὸν ὕμνον ἐκεῖνον ἐπιθυμῶ πάντες οἱ ἥρωες ν' ἀκούσωσι μετὰ προσοχῆς καὶ νὰ μάθωσιν αὐτὸν καλῶς, ὥστε νὰ δύνωνται νὰ τὸν μεταδίδωσιν ἀπὸ στόματος εἰς τὰ τέκνα των· διότι ἄνευ δικαιοσύνης εὐδαιμονία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸν κόσμον.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐνεχείρισε τὴν ἑαυτοῦ λύραν εἰς τὸν Ὀρφέα, ὅστις λαβὼν αὐτὴν ἠγέρθη καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ πέτρας, πάντες δὲ οἱ ἥρωες περιέμενον ἀνυπομόνως ν' ἀκούσωσι τὸν

Digitized by Google

ὕμνον· ὁ δὲ ὑψώσας τὸ πλῆκτρον ἔκρουσεν ἐναρμονίως τὴν λύραν καὶ οἱ τόνοι αὐτῆς κατέθελξαν τὰς ψυχὰς τῶν παρόντων· μετὰ δὲ τὴν προανάκρουσιν, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω καὶ γενόμενος ἔνθεος ἤρχισεν ὡς ἑξῆς τὸν ὕμνον τῆς δικαιοσύνης·

Ὦ θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
ἐξ ἰσότητος ἀεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,
πάντιμ', ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής,
ἣ καθαραῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
ἄθραυστος τὸ συνειδός· ἀεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας,
ὅσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλοπρόσαλλοι,
πλάστιγξιν βριαρῇσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως.
Ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ' ἐρατεινή,
εἰρήνῃ χαίρουσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον·
αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις·
ἐν σοὶ γὰρ σοφίη ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἱκάνει.
Κλῦθι, θεά, κακίην θνητῶν θραύουσα δικαίως,
ὡς ἂν ἰσορροπίῃσιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὁδεύοι
θνητῶν ἀνθρώπων, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
καὶ ζῴων πάντων, ὁπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
*γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεύς.**

Ἐνῷ ὁ Ὀρφεὺς ἔμελπε τὸν οὐράνιον τοῦτον ὕμνον γεραίρων τὴν θείαν δικαιοσύνην, ἡ μελῳδικὴ αὐτοῦ φωνὴ ἀνέβη ἐκ τοῦ ἄντρου ὑπεράνω τῶν κρημνῶν καὶ ἐχύθη ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων διὰ τῶν κοιλάδων, αἵτινες ἦσαν κατάφυτοι ἐκ δρυῶν καὶ πευκῶν. Πάντα τὰ δένδρα ἔκλιναν τὰς ὑψικόμους αὐτῶν κορυφάς, καὶ πᾶσαι αἱ βαθεῖαι φάραγγες ἀντήχησαν· τὰ δὲ ἄγρια θηρία εἷρπον πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς καὶ κατεθέλγοντο ἀκροώμενα· περὶ δὲ τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου πλῆθος

---

* Ὀρφέως ὕμνοι ΝΓ'. Δικαιοσύνης θυμίαμα, λίβανον.

Digitized by Google

μέγα πτηνῶν παντοίων ἦτο συνειλεγμένον· διότι πάντα τὰ ὄρνεα τῆς πέριξ χώρας κατέλιπον τὰς φωλεὰς αὐτῶν καὶ ἦλθον ν' ἀκούσωσι τὸν ὕμνον τοῦ θείου ἀοιδοῦ. Ὁ δὲ Κένταυρος Χείρων μεμαγευμένος ἐκ τῆς ἡδύτητος τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ᾄσματος ἔτυπτε μετὰ ῥυθμοῦ τὰς ὁπλὰς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἔσειε συνεχῶς τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Ὅτε ἐτελείωσε τὸ ᾆσμα, ἐγερθεὶς ὁ Χείρων ἐνηγκαλίσθη τὸν Ὀρφέα καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν λέγων· «Μὲ κατέθελξας, τέκνον! Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ μήτηρ σου Καλλιόπη σοὶ ἔδωκαν τὸ χάρισμα τῆς μουσικῆς· εἴθε νὰ σοι δώσῃ καὶ ὁ Ζεὺς πάντα τἆλλα ἀγαθά.»

Μετὰ ταῦτα ἠγέρθησαν πάντες ὅπως ἀπέλθωσιν· ὁ δὲ ἱππότης Πηλεὺς λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τὸν υἱόν του Ἀχιλλέα κατεφίλησε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ δακρυῤῥοῶν ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ Χείρων καταβὰς μετὰ τῶν ἡρώων μέχρι θαλάσσης ἀπεχαιρέτισεν αὐτοὺς μετὰ δακρύων φιλήσας πάντας κατὰ σειράν· οἱ δὲ ἥρωες ἔκλαυσαν, διότι ἠγάπων αὐτὸν ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας. Εἰσελθόντες εἰς τὴν Ἀργὼ ἐκάθισαν πάντες εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ δι' ἐλαφρᾶς κωπηλασίας ἀπεμακρύνοντο ἐκ τῆς ξηρᾶς συνεχῶς στρέφοντες τὰ ὄμματα πρὸς τὸ γηραιὸν Πήλιον, ἐπὶ ἐξεχούσης τινὸς ἄκρας τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὁ σεβάσμιος Χείρων ἔχων τὰς χεῖρας αὐτοῦ τεταμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ προσευχόμενος ὑπὲρ εὐπλοίας τῶν ἀποπλεόντων φίλων αὐτοῦ.

Ὅτε δὲ πλέον δὲν ἐφαίνετο ἡ γηραιὰ μορφὴ τοῦ Κενταύρου, οἱ ἀνδρεῖοι ναῦται τῆς Ἀργοῦς ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσι συντόνως καὶ παρέπλευσαν ταχέως τὴν Θεσσαλικὴν παραλίαν καὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ Ὀλύμπου· ἔπειτα δὲ στραφέντες ἔπλεον

Digitized by Google

πρὸς ἀνατολὰς ἕως οὗ παρέκαμψαν τὴν ἄκραν τῆς Παλλήνης. Μετὰ ταῦτα ἀφέντες τὴν ὑψηλὴν σκοπιὰν τοῦ Ἄθω πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἔπλευσαν πρὸς τὴν Λῆμνον, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψέ ποτε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς τὸν Ἥφαιστον. Περὶ μέσας νύκτας ἔφθασαν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ προεχώρησαν μέχρι τοῦ μέσου τοῦ πορθμοῦ· ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ Ἀργὼ ἐστάθη καὶ δὲν προεχώρει· ἐρωτήσαντες δὲ τὴν ἱερὰν φηγόν, ἔμαθον παρ' αὐτῆς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγείρωσι μνημεῖον εἰς τὴν Ἕλλην, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπλανᾶτο ἄταφος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· μετ' ὀλίγον δὲ εἶδον θέαμα παράδοξον. Ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἤρχισε ν' ἀναβαίνῃ ἀργυρολαμπὴς ἀτμὸς ὡς νεφέλη φωτεινὴ καὶ ἐκινεῖτο κυκλικῶς πέριξ τῆς Ἀργοῦς· οἱ δὲ ἥρωες ἔβλεπον ἐν ἄκρᾳ σιωπῇ. Μετ' ὀλίγον διελύθη ἡ νεφέλη καὶ ἐφάνησαν ἀεροειδεῖς Νηρηΐδες κρατοῦσαι εἰς τὰς λευκὰς αὐτῶν χεῖρας μικρὰν κόρην, ἥτις μετὰ κλαυθμυρισμοῦ ἔλεγεν· «Ὦ ἥρωες τῶν Μινυῶν, ὦ τέκνα τῆς πατρίδος μου, οἰκτείρατε τὴν τάλαιναν ἐμὲ καὶ ἐγείρατέ μοι μνημεῖον ὅπως εὕρῃ ἡ ψυχή μου ἀνάπαυσιν· διότι ἐπὶ πολλὰ ἔτη πλανῶμαι, ἄλλοτε εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν σάλον τοῦ πόντου, φερομένη ὑπὸ τῶν συνεχῶν στροφῶν τῶν κυμάτων· τὰ λευκὰ ὀστᾶ μου θὰ εὕρητε πλησίον μαρμάρου παρὰ τὴν κυματωγὴν τῆς χερσονησίας γῆς. Ὦ ἥρωες, θάψατε αὐτά, ὅπως εὕρῃ ἡ ψυχή μου ἀνάπαυσιν.»

Ὅτε ἔγεινε πρωΐα, οἱ ἥρωες ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηράν, καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου μετὰ ταῦτα ἐκτίσθη ἡ Σηστός, εὑρόντες τὰ ὀστᾶ τῆς Ἕλλης ἔθαψαν αὐτὰ εὐλαβῶς καὶ ἤγειραν μνημεῖον περὶ τὸ ὁποῖον ἐφύτευσαν ἑπτὰ πτελέας· ποιήσαντες δὲ τὰ νενομισμένα εἰς τοὺς νεκροὺς ἐναγίσματα ἀπέπλευσαν καὶ ταχέως ἦλθον εἰς τὴν Προποντίδα. Ἐνταῦθα παρα-

Digitized by Google

πλέοντες τὴν Ἀδράστειαν παρῆλθον τοὺς ποταμοὺς Γράνικον καὶ Αἴσηπον καὶ ἦλθον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κυζίκου, ἥτις τότε ἦτο νῆσος· τὸ μέρος δὲ ὅπου ἐπλησίασεν ἡ Ἀργὼ ὠνομάζετο Ἀρτάκη, διότι ἐνταῦθα ἀνέβλυζον τὰ λάλα νάματα τῆς Ἀρτακίης κρήνης, τὰ ὁποῖα χεόμενα εἰς τὴν θάλασσαν καθίστων αὐτὴν ἥρεμον καὶ γαληναίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτο ἀνάγκη οὔτε ἀγκύρας εἰς τὴν θάλασσαν νὰ ρίψωσιν, οὔτε τὰ πρυμνήσια εἰς τὴν ξηρὰν νὰ δέσωσιν. Ἐνταῦθα ἐξελθόντες οἱ ἥρωες ἐκάθισαν παρὰ τὴν κρήνην καὶ ἐδείπνουν· δὲν παρῆλθε δὲ πολλὴ ὥρα καὶ ἦλθεν εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῆς νήσου Κύζικος κομίζων πολλὰ ξένια, διότι καὶ αὐτὸς ἦτο ἥρως καὶ ἐχάρη μαθὼν ὅτι οἱ μέγιστοι τῆς Ἑλλάδος ἥρωες ἦλθον εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ· τὰ δὲ ξένια ἦσαν πρόβατα καὶ βόες καὶ χοῖροι καὶ σῖτος ἄφθονος καὶ οἶνος ἐρυθρός· προσέτι χιτῶνες καὶ χλαῖναι καὶ μαλακοὶ τάπητες. Ἔμεινε δὲ μετ' αὐτῶν ὅλην τὴν ἡμέραν συνευωχούμενος καὶ συνομιλῶν περὶ Ἑλλάδος. Ὅτε δὲ ἐπῆλθε νύξ, καὶ σκότος βαθὺ ἐκάλυψε τὴν γῆν, κατέβησαν ἐκ τοῦ ὄρους, τοῦ καλουμένου τῶν ἄρκτων, ἄνδρες ἄγριοι, ἰσχυροὶ καὶ μεγάλοι ὡς Γίγαντες, ἢ Τιτᾶνες, τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχεν ἓξ κρατερὰς χεῖρας, καὶ ἐπετέθησαν αἴφνης κατὰ τῶν ἡρώων, ρίπτοντες κατ' αὐτῶν κορμοὺς δένδρων καὶ μεγάλας πέτρας. Οἱ Ἀργοναῦται ὄντες ὡπλισμένοι ἀντέκρουσαν αὐτοὺς γενναίως καὶ ἐφόνευσαν πολλούς· ἀλλ' ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἀργὼ ν' ἀποπλεύσωσιν, οὔτε τὰς κώπας αὐτῶν ἠδύνατο νὰ κινήσωσιν, οὔτε τὸ σκάφος ἐσάλευεν· ἐκ δὲ τοῦ πολλοῦ κόπου ἀπεκοιμήθησαν κλίναντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῶν κωπῶν· ἐνῷ δὲ ἐκοιμῶντο ἐφάνη ἡ Ἀθηνᾶ καθ' ὕπνον εἰς τὸν Τῖφυν καὶ εἶπεν αὐτῷ· «Κοιμᾶσαι, υἱὲ τοῦ Ἀγνίου, καταβεβλημένος ὑπὸ γλυκεροῦ ὕπνου; ἀλλ' ἐγείρου καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς ἥρωας νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ἀκτὴν

Digitized by Google

ὅπως ἴδωσι τὸν φιλοξενήσαντα ὑμᾶς κείμενον νεκρὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου, διότι ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀκουσίως ὁ Ἡρακλῆς. Κλαύσατε αὐτὸν πάντες καὶ θάψατε μεγαλοπρεπῶς· ἔπειτα δὲ ποιήσατε θυσίαν εἰς τὴν Ῥέαν τὴν προστάτιν τῆς νήσου καὶ τελέσατε γυμνικοὺς ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος ἥρωος· ταῦτα δὲ ποιήσαντες θὰ δυνηθῆτε ν' ἀποπλεύσητε». Οὕτως ὁμιλήσασα ἡ θεὰ ἀπέπτη εἰς τοὺς οὐρανούς, ὁ δὲ Τῖφυς ἐγερθεὶς ἐξύπνισε τοὺς ἥρωας, οἵτινες πηδήσαντες εὐθὺς εἰς τὴν ξηρὰν ἐζήτουν τὸ σῶμα ἐπὶ πολλὴν ὥραν· εὗρον δὲ αὐτὸ ὅτε ἔγεινε πρωΐα κείμενον παρὰ τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων ἀγρίων τεράτων, καὶ κλαύσαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἔθαψαν αὐτὸ μεγαλοπρεπῶς. Ἔπειτα ἐτέλεσαν ἐπιτυμβίδιον ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθον καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἀποθανόντος. Εἰς δὲ τοὺς νικήσαντας ἔδωκεν ὁ Ἰάσων ἆθλα, εἰς μὲν τὸν Ἀγκαῖον χρυσῆν φιάλην ὡς ἀριστεῖον πάλης, εἰς δὲ τὸν Ἡρακλέα ἀργυροῦν κρατῆρα, ἆθλον παγκρατίου, εἰς δὲ τὸν Κάστορα χρυσᾶ φάλαρα ὡς γέρας ἱππασίας· ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Πολυδεύκης ἔλαβε πολύτιμον τάπητα, ἆθλον πυγμαχίας· εἰς δὲ τὸν Ὀρφέα ἐδόθη μολπῆς γέρας χρυσόπτερνος ἐμβάς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰάσων ὑπερέβη πάντας εἰς τὴν τοξικήν, πλέξαντες οἱ Μινύαι στέφανον εὐανθῆ προσήνεγκαν εἰς αὐτὸν τιμῆς ἕνεκα.

Μετὰ ταῦτα ἀνέβησαν οἱ ἥρωες εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Δινδύμου καὶ ἤγειραν ἐκεῖ ἐκ λίθων μεγάλων βωμὸν καὶ ἱερὸν τῇ Δινδυμήνῃ Ῥέᾳ, μητρὶ τῶν θεῶν. Ἔπειτα θύσαντες ἱλαστηρίους θυσίας κατέβησαν ἐκ τοῦ ὄρους καὶ ἀναβάντες εἰς τὸ πλοῖον ἀπέπλευσαν· ἡ δὲ θεὰ ἔπεμψεν εἰς αὐτοὺς εὐκραῆ καὶ οὔριον ἄνεμον, ὅστις ἐπιπνέων ἐκόλπου τὸ λευκὸν ἱστίον τῆς Ἀργοῦς· ἐκείνη δὲ ἔτρεχε διασχίζουσα χαριέντως τὰ ὕδατα τοῦ ὡραίου κόλπου τῆς Πανόρμου, οἱ κάτοικοι τῆς

Digitized by Google

ὁποίας συναθροισθέντες ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων ἀκτῶν τῆς θαλάσσης ἐθεῶντο μετὰ θαυμασμοῦ τὴν Ἀργὼ καὶ τοὺς ἥρωας κινοῦντες πρὸς αὐτοὺς τὰς χεῖρας καὶ εὐχόμενοι αὐτοῖς εὔπλοιαν.

Ἐξελθόντες τοῦ κόλπου οἱ Ἀργοναῦται παρέπλεον τὴν Μυσικὴν παραλίαν, καὶ περάσαντες τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυνδάκου ἔφθασαν εἰς μικρόν τινα λιμένα προφυλαττόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀργανθωνίου ὄρους. Ἐνταῦθα συστείλαντες τὸ ἱστίον κατεβίβασαν τὸν ἱστὸν καὶ ἔθεσαν αὐτὸν ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς ἱστοδόκης· ἔπειτα δὲ διὰ κωπηλασίας ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀκτήν, ἥτις ἦτο ὁμαλὴ καὶ ἀμμώδης. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἥρωες κατεγίνοντο νὰ συλλέγωσι ξύλα ὅπως ἀνάψωσι πῦρ, ὁ δὲ Ἡρακλῆς λαβὼν τὸ ἑαυτοῦ τόξον ἐξῆλθεν εἰς θήραν· παρηκολούθησε δὲ αὐτὸν λαθραίως καὶ ὁ καλὸς Ὕλας, ὅστις ἀποπλανηθεὶς ἐντὸς τῶν δρυμῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸν Ἡρακλέα ἐκάθισε πλησίον λίμνης ὅπως ἀναπαυθῇ· ἀλλ' ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἄντρον Νυμφῶν λιμνάδων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξελθοῦσαι αἱ κόραι αὗται τῶν διαυγῶν ὑδάτων ἥρπασαν τὸν εὔμορφον νεανίαν καὶ ἔκρυψαν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. Ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς θήρας καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ Ὕλας παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὰ δάση, εὐθὺς ἔσπευσε νὰ τὸν εὕρῃ καὶ περιῆλθε πάντας τοὺς δρυμοὺς καὶ πάντα τὰ πέριξ δάση, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ αὐτόν. Ἐφώνει αὐτὸν διὰ τῆς ἠχηρᾶς φωνῆς αὐτοῦ καὶ ἀντήχουν αἱ βαθεῖαι φάραγγες τοῦ ὄρους· ἀλλ' οὐδεμία ἠκούετο ἀπάντησις. Ἐνῷ δὲ οὕτω περιφερόμενος ὁ Ἡρακλῆς ἐζήτει τὸν ἀγαπητόν του Ὕλαν, ἤρχισε νὰ πνέῃ οὔριος ἄνεμος καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἡτοιμάζοντο πρὸς ἀπόπλουν· ἀφοῦ δὲ μάτην περιέμειναν πολλὴν ὥραν νὰ ἴδωσι τὸν Ἡρακλέα ἐπανερχόμενον, ἔλυσαν τὰ πρυμνήσια καὶ ἀνοίξαντες τὸ ἱστίον ἀπέπλευσαν, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐπέστρεψε διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Digitized by Google

Μετὰ ταῦτα ἔφθασαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν χώραν τῶν Βεβρύκων ἐν ᾗ ἐβασίλευε γίγας τις ὀνομαζόμενος Ἄμυκος, ὅστις περιφρονῶν τοὺς νόμους τοῦ Διὸς προεκάλει πάντα ξένον εἰς πυγμαχίαν· ὅσους δὲ ἐνίκα ἐφόνευεν αὐτοὺς ἀνηλεῶς. Τὴν πρόκλησιν τοῦ Ἀμύκου ἐδέχθη προθύμως ὁ Πολυδεύκης καὶ πλήξας αὐτὸν κατὰ τὸν αὐχένα ἀπέκτεινεν· ἐπειδὴ δὲ οἱ Βέβρυκες ὥρμησαν ἐπ' αὐτόν, ἁρπάσαντες οἱ ἥρωες τὰ ὅπλα ἐφόνευσαν πολλούς, τοὺς δὲ ἄλλους ἐδίωξαν.

Ἀποπλεύσαντες ἐντεῦθεν καὶ διελθόντες τὸν Βόσπορον καταντῶσιν εἰς τὴν Σαλμυδησσὸν τῆς Θρᾴκης ὅπου κατῴκει ὁ τυφλὸς τὰς ὄψεις μάντις Φινεύς· ἐτύφλωσαν δὲ αὐτὸν οἱ θεοί, διότι πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους μητρυιᾶς ἐτύφλωσε τοὺς ἰδίους παῖδας· ἔπεμψαν δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τὰς Ἁρπυίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν γυναικόμορφα πτερωτὰ τέρατα, καὶ ὅτε παρετίθετο τράπεζα εἰς τὸν Φινέα, καθιπτάμεναι ἐξ οὐρανοῦ ἀνήρπαζον τὰ ἐδέσματα. Ἐλθόντες λοιπὸν πρὸς αὐτὸν οἱ Ἀργοναῦται ἠρώτων περὶ τοῦ πλοῦ· ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προθύμως θὰ ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς πληροφορίας, ἐὰν ἀπήλλασσον αὐτὸν ἐκ τῶν Ἁρπυιῶν. Οἱ Ἀργοναῦται ὑποσχεθέντες ν' ἀπαλλάξωσιν αὐτὸν ἐκ τῶν δεινῶν τούτων τεράτων, διέταξαν νὰ παρατεθῇ τράπεζα· τούτου δὲ γενομένου, εὐθὺς ἐφάνησαν αἱ Ἅρπυιαι, αἵτινες καταπτᾶσαι μετὰ βοῆς ἥρπαζον τὴν τροφήν. Τότε οἱ πτερωτοὶ παῖδες τοῦ Βορέου σύραντες τὰ ξίφη ἐδίωκον αὐτὰς διὰ τοῦ ἀέρος· καὶ ἡ μὲν μία ἐξ αὐτῶν, ἡ ὀνομαζομένη Ἀελλόπους, φεύγουσα ἔπεσεν ἐκ τοῦ κόπου εἰς ποταμόν τινα, ὅστις ἐξ αὐτῆς ὠνομάσθη Ἅρπυς, ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ καλουμένη Ὠκυπέτη, διωκομένη ἔπεσεν ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων, αἱ ὁποῖαι ἀπ' ἐκείνης ἐπωνομάσθησαν Στροφάδες, διότι στρεφομένη ἔπεσεν ἐπ' αὐτῶν· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Βορέου, διότι οὕτως ἦτο πεπρωμένον εἰς αὐτούς.

Digitized by Google

Ἀπαλλαγεὶς τῶν Ἀρπυιῶν ὁ Φινεὺς ἔδωκεν ὁδηγίας εἰς τοὺς Ἀργοναύτας περὶ τοῦ πλοῦ καὶ τῶν Συμπληγάδων· ἦσαν δὲ αὗται ὑπερμεγέθεις πέτραι, αἵτινες συγκρουόμεναι ἀπέκλειον τὸν πόρον τῆς θαλάσσης· ἀνέβαινε δὲ ἐξ αὐτῶν πολλὴ ὁμίχλη καὶ ἠκούετο μέγας πάταγος, ὥστε οὐδὲ τὰ πτηνὰ ἐτόλμων νὰ διέλθωσιν ἐκεῖθεν. Ἔδωκε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς συμβουλὴν ὁ Φινεὺς ν' ἀφήσωσι διὰ τῶν πετρῶν περιστεράν· καὶ ἂν αὕτη διέλθῃ, νὰ διαπλεύσωσι καὶ αὐτοί. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀργοναῦται ἀπέπλευσαν· ἐπειδὴ δὲ πυκνοτάτη ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐκωπηλάτουν βραδέως· ὁ δὲ Τῖφυς ἐκυβέρνα τὸ πλοῖον ἱστάμενος ὄρθιος. Οὕτω παρῆλθε μία ἡμέρα καὶ μία νὺξ καὶ τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, κατὰ τὸ λυκαυγές, εἶδον μακρόθεν δύο μεγάλας πέτρας, αἵτινες ὑψοῦντο ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς δύο ὑπερμεγέθεις πύργοι καὶ ἐκινοῦντο πρὸς ἀλλήλας· αὔρα δὲ παγετώδης πνέουσα ἐξ αὐτῶν ἐπήγνυε τὰς καρδίας τῶν ἡρώων. Ὅσῳ δὲ ἐπλησίαζον πρὸς τὰς πέτρας, τοσούτῳ φοβερώτεραι ἐφαίνοντο αὗται· ἡ δὲ βοὴ καὶ ὁ πάταγος τῶν κυμάτων καθίστων τὸ θέαμα τρομερώτερον. Ὅτε αἱ πέτραι συνεκρούοντο, τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἀνέβαινε μέχρι τῆς κορυφῆς αὐτῶν καὶ ἔπιπτεν ἐκεῖθεν μετὰ ῥόθου μεταβαλλόμενον εἰς ἀφρὸν καὶ ἁλμυρὰν ἄχνην.

Οἱ ἥρωες στηρίξαντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κωπῶν ἔβλεπον μετὰ τρόμου καὶ συνοχῆς καρδίας τὰ γιγνόμενα, ὁ δὲ Ἰάσων κρατῶν εἰς τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας περιστερὰν καὶ ἱστάμενος ἐπὶ τῆς πρώρας περιέμενε πότε θὰ ἀνοίξωσιν αἱ πέτραι· ὅτε δὲ αὗται ἤρχισαν ν' ἀποχωρίζωνται καὶ τὸ ἄνοιγμα ἔγεινεν ἀρκούντως μέγα, ἀφῆκεν εἰς αὐτὸ τὴν περιστεράν, ἥτις μετὰ μεγάλης ταχύτητος ἐπέτετο σπεύδουσα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ἄλλης ἄκρας· κατώρθωσε δὲ καὶ διῆλθε τὰς πέτρας

Digitized by Google

ἀβλαβής· ἀλλ' ἡ σύγκρουσις αὐτῶν ἀπεθέρισε τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς αὐτῆς.

Οἱ ἥρωες ἰδόντες τοῦτο ἐκρότησαν τὰς χεῖρας καὶ λαβόντες θάρρος ἡτοιμάσθησαν ὅπως διέλθωσι τὸ φοβερὸν πέρασμα. Ὅτε λοιπὸν ἤρχισαν νὰ ἀνοίγωνται αἱ πέτραι, ὁ μὲν Ὀρφεὺς λαβὼν τὴν λύραν ἔκρουσεν αὐτὴν ἠχηρῶς καὶ ἤρχισε νὰ ᾄδῃ ἐμβατήριον ᾆσμα, ὁ δὲ Τῖφυς, εὐθύνας τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου πρὸς τὸ μέσον τοῦ ἀνοίγματος, ἔδωκε τὸ κέλευσμα· εὐθὺς δὲ ὅλαι αἱ κῶπαι ἐν μιᾷ ὁρμῇ ὑψωθεῖσαι ἤρχισαν νὰ τύπτωσι τακτικῶς καὶ ἐνρύθμως τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ αὖλαξ ἀφρώδης ἐσχηματίσθη ὄπισθεν τῆς καλῆς Ἀργοῦς, ἥτις δίκην δελφῖνος διέσχιζε τὰ μελανὰ ὕδατα τοῦ φοβεροῦ τούτου χάσματος. Οὕτω διὰ συντόνου εἰρεσίας κατώρθωσαν οἱ ἀνδρεῖοι Ἀργοναῦται νὰ περάσωσι διὰ τῶν πετρῶν ἀβλαβεῖς καὶ μόνον τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς Ἀργοῦς ἀπεκόπησαν ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν Συμπληγάδων, αἵτινες ἔκτοτε ἔμειναν ἀκίνητοι, διότι τοῦτο ἦτο τὸ θέλημα τῶν θεῶν.

Διαφυγόντες οἱ ἥρωες τὸν ὄλεθρον, παρέπλεον τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀσίας ἡσύχως, διότι ἦσαν λίαν καταπεπονημένοι ἐκ τῆς τελευταίας ἀγωνίας. Παρέπλευσαν τὴν Μέλαιναν ἀκτὴν καὶ τὴν νῆσον Θυνηΐδα, ὅπου τὰ θερμὰ ὕδατα τοῦ Τεμβρίου χέονται εἰς τὴν θάλασσαν· παρέπλευσαν προσέτι τὸν ποταμὸν Σαγγάριον, ὅστις ὁρμᾷ ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ Εὐξείνου προσπαθῶν νὰ καταβάλῃ αὐτά, καὶ ἔφθασαν εἰς τὰς ῥοὰς τοῦ Λύκου ποταμοῦ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ πόλις τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Λύκου, ὅστις ἐδέχθη εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν τοὺς ἥρωας εὐμενῶς καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τροφὰς καὶ οἶνον· ἀλλ' ἐνταῦθα δύο ἐκ τῶν ἡρώων ἀπέθανον, ὁ Τῖφυς καὶ ὁ Ἴδμων· ὁ μὲν ἐκ κακῆς νόσου, ὁ δὲ πληγεὶς θανασίμως ὑπὸ ἀγρίου χοίρου. Οἱ ἥρωες θάψαντες αὐτοὺς

Digitized by Google

μετὰ τιμῶν ἤγειραν ἐπ' αὐτῶν μέγαν τύμβον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἔστησαν δύο κώπας· οὕτω δὲ οἱ δύο οὗτοι ἄξιοι Ἀργοναῦται ἔμειναν ἐν γῇ ξένῃ κοιμώμενοι τὸν αἰώνιον ὕπνον· οἱ δὲ ἄλλοι, διορίσαντες εἰς τὴν θέσιν τοῦ Τίφυος τὸν Ἀγκαῖον, ἀπέπλευσαν ἐκ τῆς χώρας τοῦ Λύκου, καὶ περάσαντες τὰς ἐκβολὰς πολλῶν ποταμῶν καὶ τὰς πόλεις πολλῶν λαῶν καὶ τὴν πρωτεύουσαν τῶν πολεμικῶν Ἀμαζόνων, ἔφθασαν εἰς χώραν τινὰ ἐκ τῆς ὁποίας ὅλην τὴν νύκτα ἠκούετο ψόφος ἀκμόνων καὶ βοὴ καιομένων καμίνων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ἐξερχόμεναι γλῶσσαι φλογῶν. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ χώρα τῶν Χαλύβων, τῶν ἀκαταπονήτων σιδηρουργῶν, οἵτινες ὑπηρετοῦσι τὸν Ἄρην, τὸν σκληρὸν θεὸν τοῦ πολέμου, κατασκευάζοντες ὅπλα ἡμέραν καὶ νύκτα.

Ὅτε ἔγεινε πρωΐα, εἶδον οἱ ἥρωες ὑψούμενα πρὸ αὐτῶν μεγάλα καὶ οὐρανομήκη ὄρη τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἐφαίνοντο κατάλευκοι ἐκ τῶν αἰωνίων χιόνων καὶ ἔλαμπον ὡς κρύσταλλα ὑπεράνω τῶν νεφελῶν. Ἠρώτησαν τὸν κλάδον τῆς ἱερᾶς φηγοῦ καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰ ὄρη ταῦτα ἦσαν τὰ Καυκάσια, καὶ ὅτι ἐπί τινος κορυφῆς αὐτῶν ἦτο δεδεμένος δι' ἀλύσεων στερεῶν ὁ μέγας Τιτὰν Προμηθεύς, τοῦ ὁποίου τὸ ἧπαρ κατεσπάρασσε γαμψῶνυξ γύψ, καὶ ὅτι οἱ πρόποδες τῶν ὀρέων τούτων ἐκαλύπτοντο ὑπὸ κατασκίων δασῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦτο ἡ μαγικὴ χώρα τῶν Κόλχων.

Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ ἥρωες ἐχάρησαν καὶ ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσι συντόνως ὅπως φθάσωσι ταχέως εἰς τὴν χώραν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος· ἀλλ' ἐχρειάσθη τριῶν ἡμερῶν κωπηλασία ὅπως ἔλθωσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου τὰ μελαναυγῆ ὕδατα τοῦ Φάσιος ἔρρεον μεθ' ὁρμῆς εἰς τὴν θάλασσαν.

Τότε ὁ Ἀγκαῖος εἶπεν· «Ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὴν γῆν τῶν Κόλχων, διότι βλέπω τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα τοῦ Αἰήτου

Digitized by Google

ὑψούμενα ὑπεράνω τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων τοῦ ἀπεράντου δάσους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φύονται αἱ δηλητηριώδεις βοτάναι. Ἀλλὰ ποῦ θὰ εὕρωμεν τὸ δέρας; Προβλέπω ὅτι θὰ ἔχωμεν νὰ ὑποστῶμεν πολλὰ ἕως οὗ εὕρωμεν αὐτό.»

Ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἐνέπνευσε θάρρος εἰς τοὺς ἥρωας εἰπὼν ὅτι αὐτὸς μόνος θὰ πορευθῇ εἰς τὸν Αἰήτην καὶ θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸ δέρας ἄνευ μάχης· οἱ ἥρωες ὅμως δὲν ἠθέλησαν ν' ἀφήσωσιν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ μόνος καὶ ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ δὲ Αἰήτης κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα εἶδεν ὄνειρον καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπλήσθη φόβου. Τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδε λαμπρὸν ἀστέρα πεσόντα εἰς τοὺς κόλπους τῆς θυγατρός του Μηδείας, ἥτις λαβοῦσα αὐτὸν φαιδρῶς ἔφερε καὶ ἔρριψεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Φάσιος καὶ τὸ ῥεῦμα κατεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Ταραχθεὶς σφόδρα ἐκ τοῦ ἐνυπνίου τούτου ὁ Αἰήτης ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης καὶ διέταξε τοὺς θεράποντας νὰ ἑτοιμάσωσι τὸ ἅρμα, ὅπως ὑπάγῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, καὶ ποιήσας ἱλαστηρίους σπονδὰς ἐξευμενίσῃ τὰς Νύμφας τῶν ὑδάτων, καὶ τὰς σκιὰς τῶν ἡρώων, αἵτινες περιεπλανῶντο ἐπὶ τῶν δροσερῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ.

Ὅτε τὸ ἅρμα ἦτο ἕτοιμον, ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ ἔχων πλησίον του καὶ τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας, Χαλκιόπην, τὴν χήραν τοῦ Φρίξου, καὶ τὴν καλλίμορφον Μήδειαν, ἥτις ἐγνώριζε τὴν δύναμιν πασῶν τῶν μαγικῶν βοτανῶν, καὶ ἤλασε πρὸς τὸν ποταμὸν παρακολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν σωματοφυλάκων καὶ θεραπόντων. Φθάσας δὲ εἰς τὰς ὄχθας κατέβη ἐκ τοῦ ἅρματος καὶ ἐτέλει τὰς σπονδὰς χέων εἰς τὸν ποταμὸν μέλι καὶ γάλα καὶ ἱκετεύων τὰς Νύμφας νὰ δεχθῶσιν εὐμενῶς τὰς ἱλαστηρίους χοάς. Ἤδη ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ ἡ ἡμέρα καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ Ἀργὼ ἀναπλέουσα τὸν ποταμόν·

Digitized by Google

ὁ δὲ Αἰήτης ἰδὼν αὐτὴν εὐθὺς ἀνέβη εἰς τὸ ἅρμα καὶ παρετήρει μετ' ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ τοὺς ἐν αὐτῇ ἥρωας, οἵτινες ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν οὐχὶ ὡς ἄνδρες θνητοί, ἀλλ' ὡς θεοὶ ἀθάνατοι· μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων διέπρεπεν ὁ θεῖος Ἰάσων, τὸν ὁποῖον ἡ φιλοῦσα αὐτὸν θεὰ Ἥρα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατέστησεν ὑψηλότερον καὶ εὐμορφότερον.

Ὅτε ἦλθον πλησίον οἱ Ἀργοναῦται καὶ εἶδον τὸν Αἰήτην κατελήφθησαν ὑπὸ αἰσθήματος φόβου, διότι ὁ γηραιὸς ἄναξ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὁλοχρύσου αὐτοῦ ἅρματος ἔλαμπεν ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἥλιος. Τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἦσαν ἐξ ὑφάσματος ὁλοχρύσου, τὸ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διάδημα ἐκ λίθων πολυτίμων, οἱ ὁποῖοι ἐξέπεμπον φλογερὰς ἀκτῖνας· ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ χειρὶ εἶχε σκῆπτρον ἀδαμάντινον, καταυγαζόμενον ἐκ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ῥίψας ὁ Αἰήτης βλέμμα βλοσυρὸν κατὰ τῶν ἡρώων· «Τίνες εἶσθε ὑμεῖς;» ἀνέκραξε, «καὶ πῶς τολμᾶτε οὕτως ἄνευ ἀδείας νὰ ἀναπλέητε τὸν ποταμόν μου; βεβαίως εἶσθε λησταὶ καὶ ἔρχεσθε νὰ λεηλατήσητε τὴν χώραν μου.»

— «Δὲν εἴμεθα λησταί», ἀπεκρίθη εὐτόλμως ὁ Ἰάσων, «καὶ δὲν ἤλθομεν νὰ λεηλατήσωμεν τὴν χώραν σου· ἀλλ' ἐπλεύσαμεν καὶ ἤλθομεν ἐνταῦθα νὰ λάβωμεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὅπως εὕρῃ ἀνάπαυσιν ἡ ψυχὴ τοῦ συγγενοῦς μου Φρίξου· εἴμεθα δὲ πάντες Ἕλληνες ἀνήκοντες εἰς τὴν γενεὰν τῶν ἡρώων καὶ ἕτοιμοι νὰ λάβωμεν διὰ τῶν ὅπλων τὸ ζητούμενον, ἐὰν δὲν δοθῇ ἡμῖν εἰρηνικῶς.»

Αἱ τελευταῖαι λέξεις κατεφόβησαν τὸν Αἰήτην, καὶ ἡμερώσας τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον εἶπε πρὸς τὸν Ἰάσονα· «Ὦ, ἂν εἶναι διὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ δώσω εἰς ὑμᾶς, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκτελέσῃ τις ἐξ ὑμῶν τοὺς ἄθλους οὓς θέλω προτείνῃ εἰς αὐτόν.» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐμάστιξε

Digitized by Google

τοὺς ἵππους καὶ ἀπῆλθεν, οἱ δὲ ἥρωες ἔμενον ἐν ἀπορίᾳ μὴ γνωρίζοντες τί νὰ πράξωσιν.

Ἐνῷ ἀπήρχετο ὁ Αἰήτης εἰς τὴν πόλιν, ἡ Χαλκιόπη στραφεῖσα πρὸς τὴν Μήδειαν εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς αὐτῆς· «Κακοὺς σκοποὺς ἔχει ὁ πατὴρ ἡμῶν κατὰ τῶν ξένων· δὲν δύνασαι δὲ νὰ φαντασθῇς πόσον τους λυποῦμαι, διότι ἰδοῦσα αὐτοὺς ἐνεθυμήθην τὸν Φρίξον μου καὶ τὰς γλυκερὰς τέρψεις τῆς νεότητος. Δὲν ὑπάρχει ἆρα τρόπος τις νὰ τοὺς σώσωμεν;» Ἡ Μήδεια ἀκούσασα τοὺς λόγους τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἀπεκρίθη σιγηλῶς· «Καὶ ἐγὼ λυποῦμαι αὐτούς, μάλιστα ἐκεῖνον τὸν εὔμορφον καὶ ὑψηλὸν νέον, ὅστις ὡμίλει μετὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἀλλὰ τί δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ πράξωμεν; Θὰ δυνηθῶσιν ἆρά γε νὰ ἐκτελέσωσι τοὺς ἄθλους;»

— «Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ δυνηθῶσιν», ἀπεκρίθη ἡ Χαλκιόπη, «ἀρκεῖ μόνον σὺ νὰ βοηθήσῃς αὐτοὺς διὰ τῆς μαγικῆς σου τέχνης.»

— «Πολὺ καλά, θὰ βοηθήσω αὐτούς», εἶπεν ἡ Μήδεια· «ἀλλὰ πρέπει νὰ γείνῃ τὸ πρᾶγμα κρυφίως, διότι ἂν ὑποπτεύσῃ τι ὁ γέρων θὰ τιμωρήσῃ ἡμᾶς αὐστηρῶς.» Ἀνυπομόνως αἱ δύο ἀδελφαὶ περιέμενον νὰ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα καὶ νὰ γείνῃ νύξ· ὅτε δὲ ἐβεβαιώθησαν ὅτι πάντες ἐκοιμῶντο, ἐξῆλθον διὰ μικρᾶς θυρίδος ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ἔχουσαι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Ἄργον, τὸν υἱὸν τοῦ Φρίξου, καὶ κατέβησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἦτο ἡ Ἀργώ· ὁ δὲ Ἄργος εἰσῆλθεν εἰς τοὺς παρὰ τὴν ὄχθην καλαμῶνας καὶ ἕρπων ἡσύχως ἔφθασε πλησίον τῆς Ἀργοῦς. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἥρωες καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἑδωλίων ἐκοιμῶντο, ὁ δὲ Ἰάσων κρατῶν μέγα δόρυ ἔμενεν ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ ἐφύλαττεν. Αἴφνης ἔρχεται πρὸς αὐτὸν τὸ παιδίον καὶ τῷ λέγει σιγηλῶς· «Εἶμαι υἱὸς τοῦ Φρίξου· Χαλκιόπη δὲ ἡ μήτηρ μου

Digitized by Google

εἶναι ἐδῶ πλησίον καὶ ἐπιθυμεῖ νά σοι ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος.»

Ὁ Ἰάσων *ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ παιδὸς ἐπορεύθη θαρραλέως μετ' αὐτοῦ καὶ εὗρε τὰς δύο θυγατέρας τοῦ βασιλέως περιμενούσας· ἡ δὲ* Χαλκιόπη *ἰδοῦσα αὐτὸν ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς θρηνώδους· «*Καλέ *μου νέε, ἂν θέλεις νὰ ζήσῃς, σπεῦσον νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, διότι ἂν μείνῃς ἐδῶ, καὶ σὺ καὶ οἱ σύντροφοί σου θὰ ἀπολεσθῆτε.»* Ὁ *δὲ ἀπεκρίθη· «Θὰ ἦναι μικροπρεπὲς καὶ ἀνάξιον ἀνδρὸς ἥρωος νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου χωρὶς νὰ κομίσω τὸ χρυσόμαλλον δέρας, διὰ τὸ ὁποῖον διέπλευσα τόσας θαλάσσας καὶ ὑπέστην τόσα δεινά.»* Ταῦτα *ἀκούσασαι παρεκάλουν αὐτὸν καὶ αἱ δύο ὁμοῦ νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἐπικινδύνου τούτου ἐπιχειρήματος, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμενεν ἄκαμπτος.* Τότε *ἡ* Μήδεια *προσέθηκεν· «*Ἀλλ' *εἰξεύρεις τί ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ ὁ θέλων νὰ λάβῃ τὸ δέρας;* Πρῶτον *πρέπει νὰ ἐξημερώσῃ δύο χαλκόποδας ταύρους οἱ ὁποῖοι πνέουσι πῦρ, καὶ ζεύξας αὐτοὺς εἰς ἄροτρον νὰ ἀροτριάσῃ τέσσαρα στρέμματα γῆς ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ* Ἄρεως, *καὶ νὰ σπείρῃ ὀδόντας δράκοντος ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀναφυῶσιν ἄνδρες ἔνοπλοι· ἔπειτα πρέπει νὰ πολεμήσῃ κατὰ πάντων τούτων τῶν μαχητῶν, τοὺς ὁποίους καὶ ἂν κατανικήσῃ, ὀλίγον θὰ ὠφεληθῇ, διότι τὸ δέρας φυλάσσεται ὑπὸ δράκοντος ἔχοντος μέγεθος μεγάλης πεύκης· εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ περάσῃ τις ὑπεράνω τούτου τοῦ θηρίου ὅπως πλησιάσῃ εἰς τὸ δέρας.»*

Ἀκούσας *ταῦτα ὁ* Ἰάσων *ἐγέλασε πικρῶς καὶ εἶπεν· «*Ἀδίκως *τὸ δέρας τοῦτο κατακρατεῖται ἐνταῦθα ὑπὸ βασιλέως ἀδίκου καὶ σκληροῦ· ἀδίκως δὲ θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγὼ τόσον νέος, διότι θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ λάβω αὔριον πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος.»*

Digitized by Google

Ἡ δὲ Μήδεια μετὰ τρόμου εἶπεν· «Οὐδεὶς θνητὸς δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸ δέρας τοῦτο, ἐὰν ἐγὼ δὲν ὁδηγήσω αὐτόν, διότι τὸ ἄλσος ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται εἶναι ὠχυρωμένον διὰ τείχους ὑψηλοῦ, καὶ διὰ πύργων μεγάλων· ἐπὶ δὲ τῶν πυλώνων ὑψοῦται ἕτερον πύργωμα μετὰ χρυσῶν ἐπάλξεων. Παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ χαλκοῦ πυλῶνος κάθηται ἡ Βριμώ, ἥτις συνεχῶς εἰσδύουσα εἰς τὰ δρυμώδη μέρη τοῦ ἄλσους θηρεύει· κρατεῖ δὲ εἰς τὴν χεῖρα ἀνημμένην δᾷδα καὶ ὁδηγεῖ τοὺς λυσσώδεις αὐτῆς σκύλακας, οἵτινες τρέχοντες περὶ αὐτὴν ὠρύονται ἀγρίως· οὐδεὶς δὲ τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ αὐτήν, ἀλλὰ πάντες φεύγουσιν ὅταν ἀκούσωσι τὴν ὠρυγὴν τῶν σκυλάκων αὐτῆς· ἔχει δὲ ὄψιν ὀξεῖαν καὶ βλέπει μακρόθεν, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ διαλάθῃ αὐτήν· ἐμὲ ὅμως δὲν με βλάπτει, διότι εἶμαι ἱέρεια αὐτῆς.»

Ὁ δὲ Ἰάσων βλέπων τὴν κόρην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν· «Οὐδὲν ὑπάρχει ἀπόρθητον ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ τὰ πάντα κυριεύονται· ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ τις τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα καὶ ὑπομονὴν μετὰ στερεᾶς καὶ ἀσαλεύτου ἀποφάσεως. Ἐὰν ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς φαίνεται ἀνεπαρκὴς εἰς κατόρθωσιν μεγάλου ἔργου, τότε λαμβάνει συναρωγὸν τὴν τέχνην ἢ τὴν γοητείαν, καὶ οὕτω καταβάλλεται πᾶσα ἀντίστασις. Ἐὰν παρθένος συνετὴ ἔλθῃ εἰς ἀρωγὴν τολμηροῦ ἀνδρός, δὲν νομίζεις ὅτι τότε κατορθοῦται τὸ ποθούμενον;»

Ἡ δὲ Μήδεια ἀπεκρίθη· «Ἀλλὰ τίς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις θὰ δυνηθῇ νὰ καταβάλῃ ταύρους πῦρ πνέοντας, καὶ μαχητὰς ἀναριθμήτους ζητοῦντας νὰ χύσωσιν αἷμα ἀνθρώπου;»

— «Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σὺ ἤθελες ἀποφασίσῃ νὰ βοηθήσῃς», εἶπεν ὁ Ἰάσων μετὰ τρυφερότητος· «διότι τὸ ὄνομά σου εἶναι περίφημον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Δὲν εἶσαι σὺ ἡ βασίλισσα πασῶν τῶν μαγισσῶν, συνετωτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Κίρκης;»

Digitized by Google

— «Εἴθε νὰ ἤμην μετὰ τῆς Κίρκης ἐν τῇ ὡραίᾳ αὐτῆς νήσῳ, μακρὰν πολλῶν ἀνιῶν καὶ φροντίδων, αἵτινες σπαράσσουσι τὴν καρδίαν μου! ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι ἐνταῦθα, πρέπει νὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι νά σε βοηθήσω πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος ὃν ἔχεις νὰ ἀγωνισθῇς. Ἰδέ, σοὶ ἐκόμισα ἀλοιφήν τινα, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασα ἐκ μαγικοῦ καὶ κρυσταλλώδους τινὸς ἄνθους, ὅπερ ἐφύη ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Προμηθέως ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Καυκάσου. Ἐὰν ἀλείψῃς τὸ σῶμά σου δι' αὐτῆς, θὰ ἑπταπλασιασθῇ ἡ δύναμίς σου· ἐὰν δὲ ἀλείψῃς καὶ τὴν ἀσπίδα σου, τότε οὔτε πῦρ, οὔτε σίδηρος θὰ δύνηται νά σε βλάψῃ· ἀλλὰ πρέπει τὰ πάντα νὰ λάβωσι πέρας πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, διότι ἡ δύναμις τῆς ἀλοιφῆς ταύτης διαρκεῖ ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν· ἄλειψον δὲ καὶ τὴν περικεφαλαίαν σου δι' αὐτῆς πρὶν σπείρῃς τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος· ὅταν δὲ ἴδῃς τὴν γῆν γεννῶσαν πολεμιστάς, τότε ῥῖψον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὰ θανατηφόρα ταῦτα γεννήματα θὰ θερισθῶσι μεταξύ των καὶ οὕτω θὰ καταστραφῶσιν ἐντελῶς.»

Ὁ Ἰάσων δὲν εὕρισκε λέξεις ὅπως ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας αὑτοῦ εἰς τὴν Μήδειαν· κύψας δὲ χαριέντως ἐφίλησεν ἀμφοτέρας αὐτῆς τὰς χεῖρας· ἡ δὲ δοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν πυξίδα τῆς ἀλοιφῆς ἀπῆλθε διὰ τῶν καλαμώνων. Ὁ Ἰάσων ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἀργὼ ἐξύπνισε τοὺς ἥρωας καὶ διηγήθη εἰς αὐτοὺς τὰ πάντα· οἱ δὲ ἐχάρησαν μεγάλως καὶ ἀνυπομόνως περιέμενον τὴν πρωΐαν.

Ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, ὁ Ἰάσων ἀφοῦ πρῶτον ἐλούθη ἐν τῷ ποταμῷ, ἔλαβε τὴν ἀλοιφὴν καὶ ἤλειψε δι' αὐτῆς ὅλον τὸ σῶμα αὑτοῦ, ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ὀνύχων. Ἔπειτα ἤλειψε καὶ τὴν ἀσπίδα αὑτοῦ καὶ τὴν περικεφαλαίαν καὶ πάντα τὰ ὅπλα ὅσα ἔμελλε νὰ μεταχειρισθῇ. Μετὰ ταῦτα

Digitized by Google

στραφεὶς εἰς τοὺς συντρόφους αὐτοῦ εἶπε νὰ δοκιμάσωσι τὴν μαγικὴν δύναμιν τῆς ἀλοιφῆς καὶ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτοὺς τὸ δόρυ νὰ τὸ κάμψωσιν· ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη· ὁ δὲ Ἴδας, ὅστις ἐφθόνει τὸν Ἰάσονα, ἐκτύπησεν αὐτὸ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ ξίφους, ἀλλὰ τοῦτο ἔγεινε συντρίμματα χωρὶς νὰ βλάψῃ τὸ δόρυ. Μετὰ τὴν δοκιμὴν ταύτην πολλοὶ ἐκ τῶν ἡρώων ἠκόντισαν δόρατα κατὰ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἰάσονος, ἀλλ' αἱ αἰχμαὶ αὐτῶν ἐκάμφθησαν ὡς ἐὰν ἦσαν ἐκ μολύβδου. Μετὰ ταῦτα προσεπάθησεν ὁ Καινεὺς νὰ ῥίψῃ κάτω τὸν Ἰάσονα, ἀλλ' οὐδὲ τὸν πόδα αὐτοῦ ἠδυνήθη νὰ σαλεύσῃ. Ἔπειτα πλησιάσας ὁ Πολυδεύκης ἐκτύπησεν αὐτὸν διὰ τῆς πυγμῆς κτύπημα, ὅπερ καὶ βοῦν θὰ ἐφόνευεν, ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἐδέχθη τὴν πυγμὴν μειδιῶν.

Ἀφοῦ πάντες οὕτως ἐπείσθησαν ὅτι ὁ Ἰάσων τῇ δυνάμει τῆς ἀλοιφῆς κατέστη ἀήττητος, ἔπεμψαν εἰς τὸν Αἰήτην ὡς κήρυκας τὸν Τελαμῶνα καὶ τὸν Αἰθαλίδην, ν' ἀναγγείλωσιν αὐτῷ, ὅτι εἷς ἐκ τῶν ἡρώων ἦτο ἕτοιμος ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος. Οἱ δύο κήρυκες εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν ἦλθον εἰς τὰ χρυσόστεγα ἀνάκτορα καὶ παρέστησαν ἐνώπιον τοῦ Αἰήτου, ὅστις ἰδὼν αὐτοὺς ἔγεινε κάτωχρος ἐξ ὀργῆς· οἱ κήρυκες ὅμως εἶπον εἰς αὐτὸν ἀφόβως· «Υἱὲ τοῦ λαμπροῦ Ἡλίου, ἐκτέλεσον τὴν ὑπόσχεσίν σου, δίδων εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος καὶ λύων τοὺς φοβερούς σου ταύρους, διότι ἔχομεν ἕτοιμον ἕνα ἐξ ἡμῶν, ὅστις εἶναι πρόθυμος ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος.»

Ὁ Αἰήτης ἀμηχανῶν ἔδακνε τὰ ἑαυτοῦ χείλη, διότι ἐνόμιζεν ὅτι οἱ ἥρωες ἀπῆλθον διὰ νυκτός· δὲν ἠδύνατο ὅμως ν' ἀποσύρῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ἐγχειρίσῃ τοὺς δρακοντείους ὀδόντας εἰς τοὺς κήρυκας.

Digitized by Google

Μετὰ ταῦτα πέμψας διαλαλητὰς εἰς ὅλην τὴν πόλιν διέταξε νὰ συναθροισθῶσι πάντες εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου μετέβη καὶ αὐτὸς ἐν μεγάλῃ πομπῇ· ἐκάθισε δὲ ἐπὶ θρόνου ὁλοχρύσου ἐνδεδυμένος στολὴν πολεμικὴν καὶ κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν ἀντὶ σκήπτρου μέγα δόρυ. Πλησίον αὐτοῦ ἐκάθηντο πάντες οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ μεγιστᾶνες τῆς βασιλείας του καὶ μέγα πλῆθος στρατιωτῶν ἐσχημάτισε κύκλον πέριξ τοῦ πεδίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμελλεν ὁ ξένος ἀγωνιστὴς νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τοῦ δέρατος· ἐφόρουν δὲ οἱ στρατιῶται τοῦ Αἰήτου θώρακας ἁλυσιδωτοὺς καλύπτοντας ὅλον αὐτῶν τὸ σῶμα ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ὀνύχων. Πάντα τὰ πέριξ ὑψώματα κατελήφθησαν ὑπὸ πλήθους ἀναριθμήτου ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, διότι πάντες ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσι τοὺς ξένους τούτους, περὶ τῶν ὁποίων διεδίδοντο πολλὰ ἐν τῇ πόλει. Πλησίον τοῦ βασιλέως ἐκάθηντο καὶ αἱ δύο αὐτοῦ θυγατέρες καὶ ὁ μικρὸς Ἄργος· ἀλλ' ἡ μία ἐξ αὐτῶν, ἡ Μήδεια εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ πυκνοῦ πέπλου καὶ ἐφαίνετο ψιθυρίζουσα μαγικάς τινας λέξεις, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἤκουεν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως ὁ Ἰάσων μόνος· πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἥρωες ἔβλεπον ἀπό τινος ὑψώματος παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, οὐχὶ μακρὰν τῆς Ἀργοῦς. Προχωρήσας οὗτος πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ὁ Αἰήτης ἀνέκραξε· «Πέμψον τοὺς ταύρους σου καὶ θὰ ἴδῃς ἂν θὰ δυνηθῶ νὰ τοὺς καταδαμάσω.»

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Αἰήτου ἀνεῴχθη θύρα τις καὶ εὐθὺς ὥρμησαν ἐξ αὐτῆς τὰ φοβερὰ θηρία πῦρ πνέοντα καὶ τύπτοντα τὴν γῆν διὰ τῶν χαλκῶν αὐτῶν ποδῶν. Ὅτε οἱ ταῦροι εἶδον τὸν Ἰάσονα ἱστάμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ πεδίου, ἐχαμήλωσαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ ἔδραμον κατ' αὐτοῦ

Digitized by Google

ὡς μαινόμενοι· φλόγες δὲ μεγάλαι ἐκπεμπόμεναι ἐκ τῶν ῥωθώνων αὐτῶν περιεκάλυψαν τὸν Ἰάσονα, ἀλλ' οὐδὲ τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἠδυνήθησαν νὰ καύσωσιν· ἡ δὲ ὁρμὴ αὐτῶν ταχέως διεκόπη καὶ ἔστησαν πρὸ τοῦ ἥρωος τρέμοντες, διότι καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον ἡ Μήδεια ἐψιθύριζε μαγικὰς ᾠδάς. Ὁ Ἰάσων οὐδὲ στιγμὴν ἀφήσας νὰ παρέλθῃ ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν καὶ λαβὼν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κεράτων, ἔσεισεν αὐτοὺς σφοδρῶς καὶ τέλος ἠνάγκασεν αὐτοὺς να κλίνωσι τὰ γόνατα· τότε δὲ ζεύξας αὐτοὺς ἤρχισε νὰ ἀροτριᾷ τὴν γῆν μεταχειριζόμενος ὡς βούκεντρον τὴν ἑαυτοῦ λόγχην.

Ταῦτα βλέποντες οἱ ἥρωες ἐκ τοῦ ὑψώματος ἐκρότουν τὰς χεῖρας καὶ ἔκραζον, «εὖγε, εὖγε·» ἀλλ' ὁ Αἰήτης δυσανασχετῶν ἔδακνε τὰ χείλη του.

Ὁ Ἰάσων ἀροτριάσας καλῶς τὸ μέρος τῆς γῆς ὅπερ ἦτο ὡρισμένον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἔσπειρε τοὺς δρακοντείους ὀδόντας καὶ ἵστατο περιμένων τὸ ἀποβησόμενον· ἀλλ' ἡ Μήδεια φοβουμένη μήπως ἐλησμόνησε τὴν παραγγελίαν αὐτῆς εἵλκυσε τὰ ὄμματα αὐτοῦ πρὸς τὰ ἑαυτῆς διὰ τῆς γοητείας καὶ βλέψασα πρὸς τὴν περικεφαλαίαν ἐποίησεν αὐτῷ νεῦμα· ὁ δὲ Ἰάσων ἐνόησε.

Δὲν παρῆλθε πολλὴ ὥρα, καὶ εἰς τὸ καλλιεργηθὲν μέρος πᾶσα αὖλαξ ἤρχισε νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ μετεωρίζηται, καὶ πᾶσα βῶλος νὰ γεννᾷ ὁπλοφόρους ἄνδρας, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφύησαν ἐκ τῆς γῆς χιλιάδες μαχητῶν πάντων σιδηροφορούντων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· εὐθὺς δὲ ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς γῆς εἵλκυον τὰ ἑαυτῶν ξίφη καὶ ὥρμων κατὰ τοῦ Ἰάσονος ἱσταμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεδίου.

Καὶ οἱ μὲν ἥρωες βλέποντες τὰ γιγνόμενα ὠχρίασαν, φοβηθέντες μήπως καταβληθῇ ὁ Ἰάσων, ὁ δὲ Αἰήτης γελῶν μετὰ σαρκασμοῦ ἀνέκραξε· «Βλέπεις; καὶ ἡ γῆ εἶναι ὑπὸ

Digitized by Google

τὰς διαταγάς μου καί μοι πέμπει μυριάδας μαχητῶν. Ἂς ἴδωμεν τώρα πῶς θὰ ἀντικρούσῃς αὐτούς.»

Ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἐκβαλὼν τὴν ἑαυτοῦ περικεφαλαίαν ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ πυκνοῦ πλήθους τῶν πολεμιστῶν, καὶ παρευθὺς τὰ νεογενῆ ταῦτα τέκνα τῆς γῆς ἐκυριεύθησαν ὑπὸ παραδόξου μανίας καὶ τυφλώσεως καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζωσι πρὸς ἄλληλα· «Σύ με ἐκτύπησες· σὺ βεβαίως εἶσαι ὁ Ἰάσων». — «Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶμαι ἐγώ, ἀλλὰ σύ.» — «Βοήθεια, βοήθεια! νά, τὸν κρατῶ.» — «Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τὸν κρατῶ.» — «Καὶ ἐγὼ τὸν ἔχω ὑπὸ τοὺς πόδας μου.» — «Ἐγὼ τὸν ἔκοψα εἰς τὴν μέσην.» Τοιαύτας κραυγὰς ἐκπέμποντες οἱ γηγενεῖς οὗτοι στρατιῶται, ἔτυπτον καὶ κατέσφαζον ἀλλήλους μετὰ φοβερᾶς λύσσης, ἕως οὗ ἔπεσον πάντες νεκροὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου· ἡ δὲ εὐμενὴς μήτηρ γῆ, ἀνοίξασα τοὺς ἑαυτῆς κόλπους, παρέλαβεν ἐν ἑαυτῇ πάντας καὶ ἐντὸς ὀλίγου θαυμασίως πως ἐκαλύφθη τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπὸ δροσερᾶς χλόης ὡς νὰ μὴ συνέβη τι ἐκεῖ.

Οἱ ἥρωες ἰδόντες τὰ γενόμενα ἐξέπεμψαν φωνὴν χαρᾶς, ἥτις ἀντηχοῦσα ἀπὸ κοιλάδος εἰς κοιλάδα καὶ ἀπὸ κρημνοῦ εἰς κρημνὸν ἔφθασε μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦ Καυκάσου, ὅπου ἦτο δεδεμένος ὁ Τιτὰν Προμηθεύς. Ὁ δὲ Ἰάσων ἀνέκραξεν· «Ἂς ὑπάγωμεν τώρα εἰς τὸ χρυσόμαλλον δέρας, πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος».

Ἀλλ' ὁ Αἰήτης προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἤκουσεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Ὁ νεανίας οὗτος κατεδάμασε τοὺς ταύρους καὶ κατέστρεψεν ἐντελῶς τοὺς ἐκ τῆς σπορᾶς τῶν δρακοντείων ὀδόντων γεννηθέντας μαχητάς· ὥστε φοβοῦμαι μήπως καταδαμάσῃ καὶ τὸν ἀκοίμητον δράκοντα τὸν φυλάσσοντα τὸ δέρας. Τίς εἶναι ἆρά γε ὁ ξένος οὗτος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδεμία μαγικὴ δύναμις ἐνεργεῖ;» Ταῦτα διανοηθεὶς συνεκάλεσε

Digitized by Google

συμβούλιον τῶν μεγιστάνων ἐκεῖ ἔνθα εὑρίσκετο, καὶ ἐπίτηδες ἐμάκρυνε τὰς συζητήσεις, ἕως οὗ ἔδυσεν ὁ ἥλιος καὶ ἐπῆλθε σκότος· τότε δὲ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ ἐσάλπισαν οἱ σαλπιγκταὶ καὶ ἐκήρυξαν οἱ κήρυκες λέγοντες· «Σιγᾶτε, Κόλχοι, καὶ ἀκούσατε πάντες τὴν διαταγὴν τοῦ ἄνακτος. Κελεύει ὑμᾶς νὰ ἀπέλθητε νῦν εἰς τὰς οἰκίας ὑμῶν, καὶ αὔριον νὰ συναθροισθῆτε εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεως, ὅπου θὰ γείνῃ ἡ ἀπόφασις περὶ τοῦ δέρατος.»

Ταῦτα ἀκούσαντες πάντες ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια· ὁ δὲ Αἰήτης, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὰ ἀνάκτορα, εἶπε μετ' ὀργῆς εἰς τὴν Μήδειαν· «Κατηραμένη ψευδομάγισσα, νομίζεις ὅτι δέν σε ἐνόησα; Βοηθήσασα τὸν ξένον τοῦτον, κατῄσχυνας σεαυτὴν καὶ τὸν πατέρα σου.» Ἐκείνη δὲ ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς αὐτῆς συνεστάλη καὶ ἔτρεμε· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἔγεινε κάτωχρον ἐκ φόβου. Βεβαιωθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ τρόπου αὐτῆς ὁ Αἰήτης ὅτι ἡ Μήδεια ἦτο ἔνοχος, εἶπε ψιθυρίζων· «Ἐὰν αὔριον ὁ ξένος κατορθώσῃ νὰ κερδήσῃ τὸ δέρας, μὴ ἔλπιζε ὅτι θὰ ζήσῃς.»

Ὁ δὲ Ἰάσων ἐπανελθὼν εἰς τοὺς συντρόφους του, εὗρεν αὐτοὺς σφόδρα ὠργισμένους κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ Αἰήτου, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ τὸ δέρας εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἄθλων· ὑπώπτευον δὲ ὅτι δι' ἀπάτης καὶ τεχνασμάτων ἐσκόπευε νὰ ματαιώσῃ τοὺς κόπους αὐτῶν. — «Ἂς δράμωμεν ὅλοι εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἂς ἁρπάσωμεν διὰ τῆς βίας τὸ δέρας», εἶπεν ὁ Ὀϊλεὺς μετ' ἐξάψεως. — «Ἂς ῥίψωμεν κλῆρον ποῖος νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος», ἀνέκραξεν ὁ ῥιψοκίνδυνος Ἴδας, «καὶ καθ' ἣν ὥραν ὁ δράκων κατατρώγει τὸν ἕνα, οἱ ἄλλοι φονεύομεν αὐτὸν καὶ ἁρπάζομεν ἡσύχως τὸ δέρας.» Ὁ Ἰάσων ἐπῄνεσε τὴν τόλμην τῶν ὁμιλησάντων, ἀλλ' ἐκώλυσεν αὐτοὺς νὰ ἐπιχειρήσωσι παράτολμόν τι, διότι ἤλπιζε νὰ κατορθωθῇ τὸ πρᾶγμα ἀσφαλέστερον διὰ τῆς Μηδείας.

Digitized by Google

Περὶ μέσας νύκτας ἦλθεν ἡ Μήδεια τρέμουσα· ἐσιώπα δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ ἔκλαιεν· ἔπειτα δὲ εἶπε· «Τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου ἔφθασε καὶ πρέπει ν' ἀποθάνω, διότι ὁ πατήρ μου ἀνεκάλυψεν ὅτι σᾶς ἐβοήθησα· ὑμᾶς ὅμως δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ κακοποιήσῃ, διότι φοβεῖται τοὺς θεούς, τοὺς προστάτας τῶν ξένων· ἀλλ' ἀπέλθετε, ἀπέλθετε, καὶ ὅταν ἦσθε μακρὰν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐνθυμήθητε καὶ ἐμὲ τὴν τάλαιναν, ἥτις ἀποθνήσκω ὑπὲρ ὑμῶν.»

Οἱ ἥρωες συγκινηθέντες ἐκ τῶν λόγων τῆς Μηδείας ἀνέκραξαν· «Πρὶν ἀποθάνῃς σύ, πρέπει πρῶτον ἡμεῖς ν' ἀποθάνωμεν. Δὲν θ' ἀπέλθωμεν δὲ ἐντεῦθεν πρὶν λάβωμεν τὸ δέρας· ἡ δὲ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ σοῦ, διότι σὺ εἶσαι ἡ ἱέρεια τοῦ ἄλσους.» Ὁ δὲ Ἰάσων προσέθηκεν· «Ἂν φοβεῖσαι νὰ μείνῃς ἐνταῦθα, ἐλθὲ μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν γῆν τῶν ἡρώων, ἣν ἀγαπῶσι καὶ προστατεύουσιν οἱ θεοί. Ὁ θρόνος τῆς Ἰωλκοῦ, τῆς προσφιλοῦς μοι πατρίδος, ἀνήκει εἰς ἐμέ, καὶ ὅταν, τῇ συναρωγῇ τῶν θεῶν, ἐπανέλθω εἰς αὐτήν, ἐλπίζω νὰ γείνω βασιλεύς, καὶ νὰ ζῶ εὐδαίμων κυβερνῶν τοὺς ἀνδρείους Μινύας. Σοὶ ὑπόσχομαι δὲ μεθ' ὅρκου, ἐν ὀνόματι τοῦ Ὁρκίου Διὸς καὶ τῆς σεβασμίας Ἥρας, νά σε λάβω σύζυγόν μου καὶ νὰ ἦμαι πιστὸς εἰς σὲ διὰ βίου.»

Τοὺς λόγους τοῦ Ἰάσονος ἤκουεν ἡ Μήδεια μετὰ παλλούσης καρδίας καὶ δακρύων, διότι μυρίοι λογισμοὶ συνέθλιβον καὶ κατετάρασσον τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Ἐσκέπτετο περὶ τῆς γῆς, ἐν ᾗ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, περὶ τῆς φιλτάτης ἀδελφῆς αὐτῆς, ἣν ἠγάπα περιπαθῶς, καὶ περὶ τοῦ αὐστηροῦ αὐτῆς πατρός, ὃν ἠγάπα ἐνδομύχως· ἀλλ' ὁρμή τις μυστηριώδης, ὁρμὴ ἀκατάσχετος, ὁρμὴ ἣν ᾐσθάνθη ἀφ' ὅτου εἶδε τὸν Ἰάσονα, κατενίκα πάσας τὰς ἄλλας αὐτῆς σκέψεις καὶ ὤθει αὐτὴν πρὸς τὸ πεπρωμένον, ὅπερ ἦτο νὰ παρακολουθήσῃ τὸν

Digitized by Google

Ἰάσονα, διότι ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ἦναι εὐτυχὴς ἄνευ ἐκείνου. Μετὰ συστολῆς λοιπὸν καὶ λυγμῶν εἶπε πρὸς αὐτόν· «Πρέπει νὰ γείνῃ τὸ πεπρωμένον· δι' ὃ συγκατανεύω νὰ ἔλθω μετὰ σοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ γείνω σύζυγός σου· προβλέπω ὅμως ὅτι τὸ τέλος τοῦ βίου μου θὰ ἦναι πλῆρες πικριῶν καὶ θλίψεων· ἀλλ' ἂς γείνῃ τὸ θέλημα τῶν θεῶν. Ἂν θέλετε δὲ νὰ λάβητε τὸ χρυσόμαλλον δέρας, πρέπει νὰ σπεύσητε ἐν ὅσῳ τὸ σκότος τῆς ἱερᾶς νυκτὸς καλύπτει τὴν γῆν. Ἰδοὺ δὲ τί πρέπει νὰ πράξητε· εὐθὺς νὰ σύρητε τὸ πλοῖον διὰ τῆς διώρυχος ταύτης πρὸς τὸ δυτικὸν τεῖχος τῆς πόλεως, ὅπου εἶναι ἡ εἴσοδος τοῦ ἄλσους, καὶ νὰ περιμένητε ἐκεῖ ἔχοντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κωπῶν· ὁ δὲ Ἰάσων μεθ' ἑνὸς ἄλλου νὰ ἔλθῃ νά με συναντήσῃ παρὰ τὴν μεγάλην πύλην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑψοῦνται ἐκεῖνοι οἱ δύο πύργοι. Περὶ δὲ τῶν πρακτέων μετὰ ταῦτα ἐγὼ θὰ φροντίσω.»

Εἰποῦσα ταῦτα ἡ Μήδεια ἀπῆλθεν, οἱ δὲ ἥρωες ἔσυραν διὰ σχοινίου ἀπὸ τῆς ὄχθης τὴν Ἀργὼ καὶ ἐκόμισαν αὐτὴν εἰς τὸ ὁρισθὲν μέρος. Καὶ πάντες μὲν οἱ ἄλλοι καταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκάθισαν εἰς τὰ ἑδώλια καὶ ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς ἀπόπλουν, ὁ δὲ Ἰάσων λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ὀρφέα ἐπορεύθη εἰς συνάντησιν τῆς Μηδείας· εὗρε δὲ αὐτὴν πλησίον τῆς πύλης οὐχὶ μόνην, ἀλλὰ μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς ἀδελφοῦ Ἀψύρτου, ὅστις ἐκράτει ἀμνὸν ἐνιαύσιον.

Ἰδοῦσα ἡ Μήδεια τὸν Ἰάσονα καὶ τὸν παρακολουθοῦντα αὐτὸν Ὀρφέα, οὐδὲν εἶπεν, ἀλλὰ σημήνασα διὰ τῆς χειρὸς νὰ τὴν ἀκολουθήσωσιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος. Καὶ αὕτη μὲν προεπορεύετο, οἱ δὲ ἥρωες εἵποντο, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς δρυμόν τινα σκοτεινότατον. Ἐνταῦθα στᾶσα ἡ Μήδεια ἐκέλευσε τὸν Ἰάσονα νὰ σκάψῃ βόθρον παρὰ τὴν ῥίζαν μεγάλης πεύκης διά τινος ἐργαλείου, ὅπερ ἦτο ἐκεῖ· ὁ δὲ Ἰάσων

Digitized by Google

ἐποίησε τοῦτο. Ἔπειτα εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ σφάξῃ τὸν ἀμνὸν καὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐντὸς τοῦ βόθρου. Ἀφοῦ δὲ ἔγεινε καὶ τοῦτο, τότε ἡ Μήδεια ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ θύματος ἀγρίας τινὰς βοτάνας καὶ ἔχυσε μέλι ἁγνὸν ἐκ μελικηρίου· ἔπειτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ ἄδυτα τοῦ ἄλσους, ἐψιθύρισεν εὐχάς τινας καὶ ᾠδὰς μαγικάς, οἱ δὲ ἥρωες ἔμενον ἀκίνητοι περιμένοντες τὸ ἀποβησόμενον. Μετά τινας στιγμὰς ἠκούσθη βοὴ ὑποχθονία καὶ ἐσείετο ἡ γῆ· ἔπειτα δὲ ἀνεῴχθη χάσμα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξεπήδησεν ἡ ἀγρία καὶ φοβερὰ θηρεύτρια Βριμώ, ἐκ τοῦ σώματος τῆς ὁποίας ἐξεπέμποντο φλόγες πυρός· σκύλακες δὲ ἔχοντες γλώσσας πυρίνας ἔτρεχον πέριξ αὐτῆς κινοῦντες οὐρὰς ὀφιοειδεῖς καὶ ὠρυόμενοι ἀγρίως· εἶχε δὲ αὕτη τρεῖς κεφαλάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία ὡμοίαζε κεφαλὴν ἵππου, ἡ δὲ ἄλλη λυσσαλέου κυνός, ἡ δὲ τρίτη βλοσυρωποῦ δράκοντος· εἰς δὲ τὰς χεῖρας ἐκράτει γλώσσας φλογῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο ὡς ξίφη ἐκ πεπυρακτωμένου σιδήρου. Ὅτε εἶδεν ἡ Βριμὼ τὸν βόθρον, εἰσεπήδησεν εἰς αὐτὸν μετὰ τῶν σκυλάκων αὐτῆς καὶ ταχέως κατεβρόχθισαν πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον οἱ ἥρωες ἔβλεπον τὰ γιγνόμενα μετὰ φόβου, ἡ δὲ Μήδεια καλύψασα τὸ ἑαυτῆς πρόσωπον ἔμενεν ἀκίνητος, ἕως οὗ τὰ φοβερὰ ταῦτα φάσματα κορεσθέντα σαρκὸς καὶ αἵματος ἔγειναν ἀφανῆ.

Μετὰ ταῦτα παραλαβοῦσα ἡ Μήδεια τοὺς ἥρωας ἐπορεύθη πρὸς τὴν πύλην τοῦ ἀδύτου ἄλσους· στᾶσα δὲ πρὸ αὐτῆς ἐψιθύρισεν ἐπῳδήν τινα, καὶ εὐθὺς ἀπερρύησαν οἱ μοχλοὶ αὐτομάτως καὶ ἀνεῴχθη ἡ πύλη τρίζουσα. Τότε ἡ Μήδεια εἶπεν εἰς τὸν Ἰάσονα· «Βλέπεις ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄλσους λάμψιν τινά; πρὸς τὴν λάμψιν ἐκείνην πρέπει νὰ δράμωμεν». Καὶ ταῦτα εἰποῦσα εἰσώρμησεν εἰς τὸ δάσος τρέχουσα ὡς

Digitized by Google

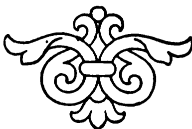
ταχύπους δορκάς· ὁ δὲ Ὀρφεὺς καὶ ὁ Ἰάσων παρηκολούθουν αὐτὴν μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ἕως οὗ ἔφθασαν πλησίον τῆς λάμψεως, καὶ τότε εἶδον ὅτι αὕτη προήρχετο ἐκ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος, ὅπερ ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ὑψηλῆς δρυὸς περὶ τὴν ῥίζαν τῆς ὁποίας ἦτο συνεσπειραμένος ὁ μέγας δράκων. Οὗτος ὅτε εἶδεν ὅτι ἦλθον πλησίον αὐτοῦ ἄνθρωποι, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ῥίπτων ἐπ' αὐτῶν φλογερὰ βλέμματα ἤρχισε νὰ συρίζῃ τόσον δυνατά, ὥστε ἀντήχει ὅλον τὸ ἄλσος καὶ τὰ πέριξ δάση καὶ οἱ δρυμοί· ἀλλ' ἡ Μήδεια ἐψιθύρισεν ἐπῳδάς τινας, καὶ εὐθὺς ὁ δράκων ἡμερωθεὶς ἐξέτεινε τὸν λαιμόν του πρὸς αὐτὴν καὶ ἤρχισε νὰ λείχῃ τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας· ὁ δὲ Ὀρφεὺς κατὰ προηγουμένην παραγγελίαν τῆς Μηδείας, ἤρχισε νὰ κρούῃ ἐλαφρῶς τὴν λύραν καὶ νὰ ᾄδῃ θελκτήριον ᾆσμα. Ὁ δράκων ἤρχισε νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ ἐλύοντο, καὶ τέλος κλίνας χαλαρῶς τὴν κεφαλὴν ἀπεκοιμήθη· ὁ δὲ Ὀρφεὺς ἐξηκολούθει ᾄδων καὶ καλῶν τὸν μελίφρονα καὶ λυσιμελῆ ὕπνον νὰ κρατῇ διὰ τῶν ἁπαλῶν δεσμῶν του ἀκίνητον τὸν φύλακα τοῦ δέρατος. Τότε ὁ Ἰάσων πηδήσας ἐλαφρῶς ὑπεράνω τοῦ δράκοντος ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ δένδρου τὸ δέρας καὶ εὐθὺς πάντες ἀπῆλθον μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ ἄλσους καὶ ἔφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ἀργώ.

Οἱ ἥρωες ἰδόντες τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἐχάρησαν μεγάλως καὶ εὐθὺς ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσι μετὰ προσοχῆς, ἕως οὗ ἐξῆλθον τῆς διώρυχος καὶ ἔφθασαν εἰς τὰ κρυσταλλώδη ὕδατα τοῦ Φάσιος· τότε δὲ στρέψαντες τὴν πρῶραν τῆς Ἀργοῦς πρὸς τὰ κάτω ἤρχισαν νὰ καταπλέωσι διὰ συντόνου εἰρεσίας καὶ ἡ Ἀργὼ κατέβαινε μετὰ μεγάλης ὁρμῆς καὶ ταχύτητος· ἐνῷ δὲ κατέπλεον, ἔβλεπον οἱ ἥρωες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ μεγαλοπρεπῆ ἀγροτικὰ μέγαρα καὶ κήπους

Digitized by Google

πλήρεις ἀνθέων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεπέμπετο γλυκυτάτη εὐωδία, καὶ μεγάλα ἄλση καὶ δροσερούς λειμῶνας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνεπαύοντο ἵπποι καὶ βόες.

Ὅτε δὲ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἤρχισαν νὰ διαλύωσι τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς γῆς καὶ τὰ πτηνὰ σείοντα τὰ πτερὰ αὐτῶν ᾖδον τὸ ἑωθινὸν ᾆσμα, ἡ Ἀργὼ καταλιποῦσα τὰ ὕδατα τοῦ καλλιρρόου Φάσιος ὥρμησεν ὡς ἵππος γενναῖος καὶ θυμοειδὴς εἰς τὴν κυματώδη θάλασσαν· οἱ δὲ ἥρωες ἐκπέμψαντες φωνὴν χαρᾶς ἐκωπηλάτουν μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως καὶ ἡ καλὴ Ἀργὼ ἐφέρετο δρομέως διευθυνομένη πρὸς δυσμάς.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΩΣ ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ ΠΕΡΙΕΠΛΑΝΗΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.

ΓΕΡΘΕΙΣ ὁ *Αἰήτης τὴν πρωΐαν καὶ μαθὼν ὅτι οἱ Ἀργοναῦται βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς Μηδείας ἥρπασαν τὸ δέρας καὶ διὰ νυκτὸς ἀπέπλευσαν, ἐξεμάνη ἐξ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Εὐθὺς λοιπὸν πληρώσας μέγαν στόλον ἔσπευσεν εἰς καταδίωξιν τῶν ἁρπάγων ἔχων ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ τιμωρήσῃ αὐτούς τε καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συναπελθοῦσαν θυγατέρα του διὰ φοβερῶν βασάνων· ἦτο δὲ ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Ἀψύρτου, ὃν ἠγάπα περιπαθῶς, διότι ἦτο τὸ μόνον ἄρρεν τέκνον του καὶ ὁ μόνος διάδοχος τοῦ θρόνου.*

Ἡ Ἀργὼ εἶχε προχωρήσῃ μακρὰν πρὸς δυσμάς, ὅτε αἴφνης ἠκούσθη ὁ Λυγκεὺς λέγων· «Βλέπω μέγα πλῆθος πλοίων τὰ ὁποῖα ὡς λευκόπτεροι κύκνοι πλέουσι πρὸς ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς». Ἀκούσαντες τους λόγους τοῦ Λυγκέως οἱ ἥρωες ἐκωπηλάτουν μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως, ἀλλ' ὁ στόλος ἀκαταπαύστως ἐπλησίαζεν, ἕως οὗ διεκρίνοντο πλέον οἱ ἐν αὐτῷ στρατιῶται καὶ ναῦται· προηγεῖτο δὲ τῶν ἄλλων πλοίων ἡ ναῦς τοῦ Αἰήτου κεκοσμημένη διὰ τῶν βασιλικῶν σημάτων.

Digitized by Google

Ἀλλ' ἡ Μήδεια, ἡ φοβερὰ αὕτη μάγισσα, βλέπουσα τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, ἐμηχανεύθη βδελυρὸν τρόπον ἀπαλλαγῆς, διότι διαφυγοῦσα τὴν προσοχὴν τῶν ἡρώων κατεκρεούργησε τὴν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον καὶ ἔρριπτεν ἐκ διαλειμμάτων τὰς σάρκας αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν κράζουσα πρὸς τὸν ἤδη πλησίον πλέοντα Αἰήτην· «Ἰδοὺ καὶ ἄλλο τεμάχιον ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Ἀψύρτου.»

Ὁ Αἰήτης βλέπων τὰ γιγνόμενα ἠναγκάσθη ν' ἀναστείλῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ στόλου ὅπως συλλέξῃ καὶ θάψῃ τὰς σάρκας τοῦ φιλτάτου αὐτοῦ τέκνου· τούτου δὲ γενομένου προσεκάλεσε τοὺς κυβερνήτας καὶ πλοιάρχους πεντήκοντα πλοίων καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς μετὰ φωνῆς αὐστηρᾶς· «Διατάσσω ὑμᾶς νὰ συλλάβητε καὶ νά μοι κομίσητε τὴν αἱμοχαρῆ μάγισσαν· ἐὰν ὅμως τολμήσητε νὰ ἐπανέλθητε ἄνευ ἐκείνης, πάντες θὰ ἀποθάνητε. Ἀπέλθετε.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν ταφὴν τοῦ τέκνου του· οἱ δὲ κυβερνῆται τοῦ στόλου ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν πρὸς δυσμὰς ὅπως συλλάβωσι τὴν Ἀργώ, ἥτις ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ἀπεμακρύνθη τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Οἱ δὲ ἥρωες, καίπερ δυνηθέντες διὰ τῆς στυγερᾶς πράξεως τῆς Μηδείας νὰ διαφύγωσι τὸν ἄμεσον κίνδυνον, ὠργίσθησαν ὅμως σφόδρα κατ' αὐτῆς, καὶ θὰ ἔρριπτον αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν δὲν ἀπέτρεπεν αὐτοὺς ὁ Ἰάσων. Ἀλλ' ὁ τιμωρὸς τῶν κακῶν πράξεων Ζεὺς ἔπεμψεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φοβερὰν θύελλαν, ἥτις ἁρπάσασα τὴν Ἀργὼ ἀπεπλάνησεν αὐτὴν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ταραχῇ καὶ ζάλῃ οἱ Ἀργοναῦται δὲν ἐγνώριζον ποῦ εὑρίσκοντο· ἡ δὲ ἱερὰ φηγὸς ἐρωτωμένη οὐδὲν ἀπεκρίνετο. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἡ Ἀργὼ κατεκλυδωνίζετο ὑπὸ φοβερῶν κυμάτων καὶ ἀγρίων

Digitized by Google

ἀνέμων· τὴν δὲ τετάρτην ἐρρίφθη εἰς ἀπέραντον τέναγος, καὶ ἡ τρόπις αὐτῆς ἐβυθίσθη εἰς τὴν πηλώδη ἄμμον, ἐνῷ κύματα ὑπερμεγέθη διερρήγνυντο ἐπ' αὐτὴν καὶ κατέκλυζον τὸ κύτος αὐτῆς δι' ἁλμυροῦ ὕδατος.

Οἱ ἥρωες βλέποντες τὰ κύματα διερχόμενα ὑπεράνω αὐτῶν καὶ κινδυνεύοντες νὰ πνιγῶσιν, ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας· ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἔχων σταθερὰν πεποίθησιν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Ἥρας ἠγέρθη καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπε μετὰ συντριβῆς καρδίας· «Ὦ βασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου Ἥρα, ὦ οὐρανία μου προστάτρια, ἐνθυμήθητι τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπόσχεσίν σου καὶ σπεῦσον εἰς βοήθειάν μου. Σῶσον ἐμὲ καὶ τοὺς συντρόφους μου, ὅπως ἀξιωθῶμεν νὰ ἐπανίδωμεν τὴν ἱερὰν γῆν τῆς Ἑλλάδος καὶ κομισωμεν ἐκεῖ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπέστημεν τοσούτους ἀγῶνας!»

Τότε ἡ ἱερὰ φηγὸς ἀνεφώνησε· «Τὰ δεινά, ἅπερ ὑποφέρετε, εἶναι ἕνεκα τοῦ ἀθῴου αἵματος δι' οὗ ἐμιάνθη τὸ ἱερὸν σκάφος τῆς Ἀργοῦς· δὲν πρέπει δὲ νὰ τιμωρήσητε τὴν αὐτουργόν, διότι οἱ θεοὶ θὰ πράξωσι τοῦτο ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα· πρέπει ὅμως νὰ πλεύσητε εἰς τὴν νῆσον Αἰαίαν ὅπως καθαρθῆτε ἐκ τοῦ μιάσματος ὑπὸ τῆς Κίρκης· θὰ ὁδηγήσῃ δὲ ὑμᾶς ἐκεῖ ἡ Μήδεια.»

Μετὰ ταῦτα ἐκόπασεν ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐπεκράτησε γαλήνη· ἀλλ' οἱ ἥρωες κατελήφθησαν ὑπὸ ἀθυμίας διαλογιζόμενοι ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ διαπλεύσωσι πολλὰς καὶ ἀγνώστους θαλάσσας ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν νῆσον τῆς Κίρκης· ἐφοβοῦντο δὲ ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἴδωσι τὴν πεφιλημένην Ἑλλάδα, καὶ ἔχοντες τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους ἔμενον ἀκίνητοι.

Ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῆς θείας αὐτοῦ μητρός,

Digitized by Google

τῆς μούσης Καλλιόπης, ἠγέρθη αἴφνης καὶ ἔκρουσεν ἐναρμονίως τὰς χορδὰς τῆς λύρας ᾄδων μετὰ φωνῆς γλυκυτάτης ἐγερτικὸν ᾆσμα, ὅπερ ἀποδιῶξαν τὴν καταλαβοῦσαν τοὺς ἥρωας ἀθυμίαν ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς θάρρος καὶ ἐλπίδα. Πάντες ἐν μιᾷ ὁρμῇ ἠγέρθησαν καὶ ἐξήγαγον τὴν Ἀργὼ ἐκ τοῦ τενάγους· ἔπειτα δὲ καθεσθέντες εἰς τὰ ἑδώλια ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσιν· ἡ δὲ φοβερὰ μάγισσα ὡδήγει αὐτοὺς πρὸς τὴν ἄγνωστον θάλασσαν.

Ἀλλὰ ποῦ ἦτο ἡ ἄγνωστος αὕτη θάλασσα; ποῦ ἔκειτο ἡ Αἰαία, καὶ πῶς μετέβησαν ἐκεῖ; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας οὐδεὶς δύναται νὰ δώσῃ θετικὴν ἀπάντησιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα τὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθολογούμενα. Παράδοσίς τις λέγει ὅτι ἀναπλεύσαντες τὸν Ἴστρον ποταμὸν μέχρι τοῦ σημείου ὅπου ἐμβάλλει εἰς αὐτὸν ὁ Σάος, εἰσέπλευσαν εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸν Δρεῖνον καὶ ἔπειτα σύραντες τὴν Ἀργὼ διὰ σχοινίων κατέβησαν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. Ἄλλη δὲ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἔπλευσαν πρὸς μεσημβρίαν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς ἡλιοκαεῖς χώρας τῆς Αἰθιοπίας, ὅπου φύονται τὰ ἀρώματα, καὶ ὅτι ἀκολούθως εἵλκυσαν τὴν Ἀργὼ διὰ τῶν ἐμπύρων ἄμμων τῆς Λιβύης, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὰς Σύρτεις, ὅπου αἱ πεδιάδες τῆς ἀμμώδους χώρας ἐκτείνονται ἀπὸ τῆς εὐδαίμονος Κυρήνης μέχρι τῆς παραλίας τῶν Λωτοφάγων. Πᾶσαι ὅμως αἱ παραδόσεις συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἦλθον εἰς μέρος ὅπου ἠναγκάσθησαν νὰ σύρωσι τὸ πλοῖον αὐτῶν διὰ σχοινίων καὶ φαλάγγων ἐπὶ ἐννέα κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς θάλασσαν ἄγνωστον.

Τὰ δὲ Ἀργοναυτικὰ τοῦ Ὀρφέως λέγουσιν ὅτι οἱ ἥρωες ἔπλευσαν πρὸς βορρᾶν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν Κιμμέριον

Digitized by Google

Βόσπορον, τὸν ὁποῖόν ποτε διέπλευσεν ὁ Τιτὰν καθήμενος ἐπὶ ταύρου. Διαβάντες τὸν πόρον εἰσῆλθον εἰς τὰ ἥσυχα ὕδατα τῆς Μαιώτιδος καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ποταμὸν Τάναϊν, τὸν ὁποῖον ἀναπλέοντες ἔφθασαν εἰς τὰς χώρας τῶν Γελωνῶν καὶ τῶν Σαυροματῶν καὶ πολλῶν ἄλλων νομαδικῶν φυλῶν· ἔπειτα εἶδον τοὺς μονοφθάλμους Ἀριμασποὺς περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἥρπαζον ἐκ τῶν γρυπῶν τὸν χρυσὸν ὃν ἐκόμιζον ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Ῥιπαίων ὀρέων. Ἐπέρασαν τὰς χώρας τῶν τοξοφόρων Σκυθῶν καὶ τῶν ἀνδροφάγων Ταύρων καὶ ἔφθασαν εἰς τοὺς Ὑπερβορείους, οἱ ὁποῖοι ἔβοσκον τὰς ἀγέλας αὐτῶν ὑπὸ τὸ κρυερὸν φῶς τοῦ πολικοῦ ἀστέρος. Ἐνταῦθα ἐνέπεσεν ἡ Ἀργὼ εἰς τεναγώδη θάλασσαν, ἣν οἱ Ὑπερβόρειοι ἐκάλουν Νεκράν, καὶ καθίσασα οὐδόλως ἐκινεῖτο· οἱ δὲ ἥρωες βλέποντες ὅτι ματαίως ἐκωπηλάτουν, ἐστήριξαν τὰς κεφαλὰς ἐπι τῶν χειρῶν καὶ περιέμενον τὸν θάνατον, διότι ἦσαν λίαν καταβεβλημένοι ἐκ τῆς πείνης καὶ τῶν κόπων.

Ἀλλ' ὁ Ἀγκαῖος τιναχθεὶς ἐκ τῆς θέσεώς του παρώτρυνε καὶ τοὺς ἄλλους διὰ λόγων μαλακῶν νὰ πράξωσι τὸ αὐτό· ἠγέρθησαν δὲ πάντες καὶ πηδήσαντες εἰς τὸ τέναγος ἤρχισαν νὰ σύρωσι τὴν Ἀργὼ διὰ σχοινίων βρεχόμενοι ὁτὲ μὲν μέχρι τῶν σφυρῶν, ὁτὲ δὲ καὶ μέχρι γονάτων. Ἐπὶ ἓξ κατὰ συνέχειαν ἡμέρας εἵλκυον αὐτήν, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὴν χώραν τῶν Μακροβίων, οἵτινες ζῶσι πολλὰ ἔτη οὐδέποτε γηράσκοντες, ἀλλὰ πάντοτε ὄντες νεαροὶ καὶ ἀκμαῖοι· ὁ δὲ θάνατος ἔρχεται εἰς αὐτοὺς ὡς ὕπνος γλυκερός. Προχωρήσαντες περαιτέρω ἦλθον εἰς τοὺς Κιμμερίους, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε βλέπουσι τὸν ἥλιον, διότι τὰ Ῥιπαῖα ὄρη ἐμποδίζουσι τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἦλθον εἰς τὴν πόλιν Ἑρμιόνειαν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζων γένη δικαιοτάτων ἀνθρώπων· πλησίον

Digitized by Google

δὲ ταύτης τῆς πόλεως ἦσαν αἱ ἄρρηκτοι πύλαι τοῦ Ἅδου καὶ ὁ δῆμος τῶν Ὀνείρων.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν τὰ ὕδατα τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ὁ Ἀγκαῖος ἀνεφώνησε περιχαρής· «Ὑπομείνατε, ἀνδρεῖοι φίλοι, τὸν μόχθον ὀλίγον ἔτι χρόνον σύροντες διὰ τοῦ τενάγους τὸ πλοῖον, διότι βλέπω τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐπιφρισσόμενον ὑπὸ τοῦ ζεφύρου καὶ ἀκούω τὸν φλοῖσβον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Στήσατε λοιπὸν τὸν ἱστὸν καὶ ἀναπετάσατε τὸ ἱστίον καὶ ἔχετε θάρρος, διότι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πάθωμεν χειρότερα τῶν μέχρι τοῦδε παθημάτων ἡμῶν.»

Ἀλλ' ἐκ τοῦ μαγικοῦ κλάδου τῆς φηγοῦ ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα· «Οἴμοι, εἴθε πρὸ πολλοῦ νὰ συνετριβόμην ὑπὸ τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, διότι προβλέπω ὅτι θὰ ἀπολεσθῶ ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἂν πλησιάσω τὴν νῆσον Ἰέρνην· ἂν θέλετε νὰ σωθῶμεν, ὁδηγεῖτέ με πρὸς μεσημβρίαν μὴ ἀπομακρυνόμενοι τῆς ξηρᾶς.»

Οἱ ἥρωες ὑπήκουσαν εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ κλάδου καὶ ἔπλεον πρὸς μεσημβρίαν ἔχοντες πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν ξηράν· ἀλλὰ πρὶν ἢ περάσωσι τὴν Ἰέρνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ βασιλεύουσιν αἱ ὁμίχλαι καὶ αἱ θύελλαι, ἄνεμος φοβερὸς προσέβαλεν αὐτοὺς καὶ ἡ Ἀργὼ ἐφέρετο μεθ' ὁρμῆς ἀκατασχέτου πρὸς μεσημβρίαν. Ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας οἱ ἥρωες ἠγωνίζοντο κατὰ τῶν ἰσχυρῶν ἀνέμων καὶ τῶν φοβερῶν κυμάτων τῆς δυτικῆς θαλάσσης μὴ βλέποντες οὔτε τὴν ἡμέραν ἥλιον, οὔτε τὴν νύκτα ἀστέρας· ἔλεγον δὲ πρὸς ἀλλήλους· «Ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει πλέον, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ποῦ εἶναι ἡ ἄρκτος καὶ ποῦ ἡ μεσημβρία.» Μετ' ὀλίγον ὅμως ἠκούσθη πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Λυγκέως λέγοντος· «Ἔχετε θάρρος, ἀνδρεῖοι ναῦται, διότι βλέπω νῆσον πευκήεσσαν καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ δώματα τῆς ἀνάσσης Δήμητρος περιεστεμμένα ὑπὸ χρυσῶν νεφελῶν.»

Digitized by Google

Ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς εἶπεν· «Οὐδὲν εἰς ἡμᾶς ὄφελος ἐκ τῆς νήσου ταύτης, διότι οὐδεὶς τῶν ἐπὶ τῆς γῆς θνητῶν δύναται ν' ἀποβιβασθῇ εἰς αὐτήν.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀγκαῖος ἔστρεψε τὸ πηδάλιον πρὸς ἄλλο σημεῖον καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔπλεον πρὸς τὰ ἐμπρός, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον τῆς Κίρκης.

Ῥίψαντες τὰς ἀγκύρας εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δέσαντες τὰ πρυμνήσια εἰς τὴν ξηράν, ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι πρὸς κατασκόπησιν τῆς νήσου, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶδον τὴν Κίρκην καταβαίνουσαν πρὸς τὸ πλοῖον· κατέπληξε δὲ πάντας, διότι ἡ μακρὰ αὐτῆς κόμη καὶ τὸ κανονικὸν πρόσωπον καὶ τὰ χιονόλευκα αὐτῆς καὶ ποδήρη ἱμάτια ἐσπινθήριζον καὶ ἠκτινοβόλουν ὡς ὁ ἥλιος.

Εἰσελθοῦσα ἡ Κίρκη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἰδοῦσα τὴν Μήδειαν, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκάλυψε τὸ ἑαυτῆς πρόσωπον διὰ τοῦ πέπλου, ἀνέκραξεν·

«Ἆ, δειλή, ὁποίαν μοῖράν σοι ἔδωκεν ἡ Ἀφροδίτη! Ἐλησμόνησας τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ ἐτόλμησας νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα; Ἐφόνευσας τὸν ἀδελφόν σου, καὶ κατεσπάραξας τὴν καρδίαν τοῦ γηραιοῦ πατρός σου διὰ τῆς ἀπανθρώπου διαγωγῆς σου. Καὶ σὺ καὶ πάντες οὗτοι εἶσθε μεμιασμένοι καὶ ἐναγεῖς καὶ δὲν πρέπει νὰ πατήσητε εἰς τὴν νῆσόν μου. Θὰ πέμψω ὑμῖν τροφὰς καὶ οἶνον καὶ εὐθὺς πρέπει νὰ ἀπέλθητε ἐντεῦθεν· ἐὰν δὲ θέλετε νὰ καθαρθῆτε ἐκ τοῦ μιάσματος, πρέπει νὰ πλεύσητε εἰς Μαλέαν καὶ ἐκεῖ ὁ Ὀρφεὺς ἂς τελέσῃ τὰς τοῦ καθαρμοῦ τελετάς.»

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Κίρκη ἔγεινεν ἀφανής, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀργοῦς ἐφάνησαν τροφαὶ ἄφθονοι καὶ πολλὰ ἀγγεῖα πλήρη οἴνου· ἄνεμος δὲ εὐκραὴς καὶ οὔριος ἔπνεεν ἐκ τῆς νήσου. Οἱ Ἀργοναῦται, ἀφοῦ ἔφαγον καὶ ἔπιον καλῶς, ἔλυσαν

Digitized by Google

τὰ πρυμνήσια καὶ σύραντες τὰς ἀγκύρας ἀπέπλευσαν ἔχοντες τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου ἐστραμμένην πρὸς ἀνατολάς· παραπλέοντες δὲ τὴν Ἰβηρικὴν παραλίαν ἐπέρασαν τὴν Ταρτησσὸν καὶ τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν. Προχωροῦντες πρὸς τὰ ἐμπρὸς διέπλευσαν τὸ Σαρδῷον πέλαγος καὶ τὰς νήσους τῆς Αὐσονίας καὶ τὰς μακρὰς τῆς Τυρρηνίας ἀκτὰς καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀνθεμοῦσσαν νῆσον, πέριξ τῆς ὁποίας ὁ ἀὴρ ἦτο εὐώδης. Ὅτε ἡ Ἀργὼ ἦλθε πλησίον αὐτῆς, ἦτο ἑσπέρα καὶ ἡ σελήνη ἀνέβαινε μεγαλοπρεπῶς ἐκ τῆς θαλάσσης· ἐκ δὲ τῆς παραλίας ἠκούοντο ᾄσματα μελῳδικώτατα τὰ ὁποῖα κατέθελξαν πάντας· ἀλλ' ἡ Μήδεια μετὰ φωνῆς τεταραγμένης ἀνέκραξε· «Προφυλάττεσθε, ἥρωες, διότι αὗται εἶναι αἱ θανατηφόροι ἀκταὶ τῶν Σειρήνων, τῶν ὁποίων τὰ ᾄσματα καταστρέφουσι τοὺς ἀκούοντας· εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ περάσωμεν πλησίον αὐτῶν, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος πόρος.»

Ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς ἐγερθεὶς εἶπεν· «Ἔχετε θάρρος, ἥρωες, καὶ κωπηλατεῖτε ἀφόβως, διότι ὅταν φθάσωμεν ἀπέναντι τῶν Σειρήνων θὰ κρούσω τὴν θεσπεσίαν μου λύραν, ἥτις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταθέλγῃ τὴν φύσιν καὶ νὰ ὑποτάσσῃ τὰ πάντα καὶ θὰ ἀναγκάσω αὐτὰς νὰ σιωπήσωσιν». Εἰπὼν δὲ ταῦτα ἔλαβε τὴν λύραν καὶ ἐστάθη ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς πρύμνης τῆς Ἀργοῦς κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν ἕτοιμον τὸ χρυσοῦν πλῆκτρον.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ διακρίνωνται ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀνθεμούσσης νήσου αἱ κόραι τῆς χθονὸς Σειρῆνες, αἵτινες ἐκάθηντο παρὰ τὴν θάλασσαν ὑπὸ κρημνόν τινα ἀπότομον μεταξὺ πρασιῶν καταφύτων ἐκ κοκκίνων μηκώνων καὶ χρυσοῦ ἀσφοδέλου καὶ ἔψαλλον σιγηλῶς καὶ νυσταλέως ἐκπέμπουσαι φωνὰς τοσοῦτον γλυκείας καὶ θελκτικὰς ὥστε κατεμάγευον

Digitized by Google

τὰ πάντα. Καὶ τῷ ὄντι τὰ πάντα ἵσταντο πέριξ αὐτῶν καὶ ἠκροῶντο ὡς κατειλημμένα ὑπὸ νάρκης. Πολυπληθεῖς λευκόπτεροι λάροι καθήμενοι ἐπὶ τῶν κρημνῶν ἀπετέλουν γραμμὴν λευκὴν καὶ χιονοειδῆ πέριξ αὐτῶν· παρὰ δὲ τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς θερμῆς ἄμμου, φῶκαι μεγάλαι ἔκειντο κινοῦσαι νωχελῶς καὶ ἐνρύθμως πρὸς τὸ ᾆσμα τὰς παχυδέρμους αὐτῶν κεφαλάς· ἀγέλαι δὲ ἰχθύων ἀργυροχρόων ἀνέβαινον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ ἠκροῶντο. Οἱ ἄνεμοι διαβαίνοντες ὑπεράνω αὐτῶν ἐκόπαζον καὶ δὲν ἐσύριζον· αἱ δὲ νεφέλαι ἵσταντο ὡς ποίμνιον λευκῶν προβάτων καταθελγόμεναι ὑπὸ τῶν ᾀσμάτων.

Ἐν ὅσῳ δὲ προεχώρει ἡ Ἀργώ, αἱ φωναὶ τῶν Σειρήνων ἐγίνοντο εὐκρινέστεραι καὶ ἡ μελῳδία αὐτῶν κατεμάγευε τὰς καρδίας τῶν ἡρώων· τέλος δὲ ἔπεσον αἱ κῶπαι ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν καὶ πάντες κατελήφθησαν ὑπὸ θυμηδίας ἀνεκφράστου· ἔχοντες δὲ τὰς κεφαλὰς κεκλιμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὠνειροπόλουν φανταζόμενοι ὅτι εὑρίσκοντο ἐντὸς εὐανθῶν κήπων καὶ ἀνεπαύοντο ὑπὸ τὴν σκιὰν πυκνοφύλλων δένδρων ἐντρυφῶντες τρυφὰς οὐρανίας· εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν ἐγείρας νωχελῶς τὴν κεφαλὴν ἀνέκραξεν ὑπνομαχῶν· «Ὤ, ἐβαρύνθην τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ἀγῶνας· ἂς μείνωμεν ἐδῶ ὅπου εὑρισκόμεθα.» Ἔπειτα ἄλλος ὑπετραύλισε· «Καλὰ λέγεις· ἀλλ' ἂς ὑπάγωμεν πλησιέστερα, διὰ νὰ ἀκούωμεν καὶ τὰς λέξεις τῶν ᾀσμάτων.» — «Καλὲ τί μοι μέλει διὰ τὰς λέξεις», εἶπεν ἄλλος, «ἐγὼ θέλω ν' ἀκούω τὴν μουσικὴν μόνον καὶ νὰ ἐντρυφῶ ἐδῶ ὅπου εὑρίσκομαι». Βούτης δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ ὡραιότατος πάντων τῶν θνητῶν, ἐπήδησεν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶν προσεπάθει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Σειρῆνας· ἔκραζε δὲ πρὸς αὐτάς· «Ἔρχομαι, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς, κόραι ὡραῖαι· ἔρχομαι νὰ μείνω παρ' ὑμῖν

Digitized by Google

καὶ νὰ διέλθω τὴν ζωήν μου ἀκούων τὰ θελκτικὰ ὑμῶν ᾄσματα.»

Βλέπουσα τὰ γιγνόμενα ἡ Μήδεια συνέκρουσε μετ' ἀδημονίας τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ ἀνέκραξε· «Τί περιμένεις, Ὀρφεῦ; μήπως καὶ σὺ ἐμαγεύθης; ὥρα νὰ κρούσῃς τὴν λύραν, καὶ νὰ κρούσῃς αὐτὴν ἐντόνως, ὅπως ἐξυπνίσῃς τοὺς ἐλεεινοὺς τούτους βλάκας, διότι ἐὰν βραδύνῃς ὀλίγον τι περισσότερον, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θὰ ἴδῃ πλέον τὴν Ἑλλάδα».

Τότε ὁ Ὀρφεὺς ἤρχισε νὰ κρούῃ διὰ τοῦ χρυσοῦ πλήκτρου τὰς χορδὰς τῆς λύρας καὶ εὐθὺς ἦχος μελῳδικώτατος διεχύθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀντήχησεν ἡ θάλασσα καὶ οἱ κρημνοὶ τῶν ἀκτῶν ἀντελάλουν, οἱ δὲ ναῦται τῆς Ἀργοῦς ἀφυπνισθέντες ἐκ τῆς ναρκώσεως ἤρχισαν ν' ἀποσείωσιν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὰ ὀνειρώδη φάσματα.

Ἔμελψε δὲ ὁ Ὀρφεὺς τοὺς ἄθλους τοῦ Περσέως, ὃν οἱ θεοὶ ὡδήγησαν εἰς μέρη φοβερὰ καὶ ἄγνωστα, ἔνθα τῇ ἀρωγῇ αὐτῶν ἐφόνευσε τὴν Γοργόνα, τὴν μεταβάλλουσαν τοὺς βλέποντας αὐτὴν θνητοὺς εἰς λίθον. Ἔπειτα ἔμελψε τὴν σωτηρίαν τῆς Ἀνδρομέδας ἐκ τοῦ κήτους καὶ τὸν γάμον αὐτῆς μετὰ τοῦ Περσέως, καὶ πῶς νῦν ἐντρυφῶσιν ἀμφότεροι ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου λάμποντες τὴν νύκτα ὡς ἀστέρες καὶ φωτίζοντες τοὺς θνητούς. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ὀρφεὺς ἔμελπεν, ἀντέμελπον καὶ αἱ Σειρῆνες, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ φωνὴ αὐτῶν κατεπνίγη ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ Ὀρφέως, καὶ οἱ ἥρωες ἔλαβον πάλιν τὰς κώπας λέγοντες·

«Θὰ φανῶμεν ἀνδρεῖοι ὡς ὁ Περσεὺς καὶ θὰ ὑπομείνωμεν τὰ πάντα μετὰ καρτερίας· ἀλλὰ μέλψον εἰς ἡμᾶς πάλιν τὸ ᾆσμα τοῦ Περσέως, ὅπως λησμονήσωμεν τὰς Σειρῆνας καὶ τὰ θέλγητρα αὐτῶν».

Καὶ ὁ μὲν Ὀρφεὺς ἤρχισε νὰ μέλπῃ πάλιν τὸ ᾆσμα,

Digitized by Google

οἱ δὲ ἥρωες μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τάξεως ἐκωπηλάτουν, καὶ ἡ καλὴ Ἀργὼ διασχίζουσα τὴν θάλασσαν ἀπεμακρύνετο τῶν Σειρήνων, τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπεσβέσθησαν, ἕως οὗ δὲν ἠκούοντο πλέον.

Ἀλλ' ὁ Βούτης κολυμβῶν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ γονυκλινὴς παρεκάλει τὰς Σειρῆνας καὶ ἔλεγεν· «Ἄδετε, ὦ καλαὶ κόραι, ᾄδετε, ὦ ᾄδετε»· ἀλλ' οὐδὲν περισσότερον ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ, διότι κατεκυριεύθη ὑπὸ γλυκεροῦ ὕπνου καὶ βόμβος θυμήρης βομβῶν εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ ἐβαυκάλιζεν αὐτὸν ἡδέως· τέλος δὲ ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν ὕπνον καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἥτις ἦτο πλήρης ὀστῶν ἀνθρωπίνων.

Ὅτε αἱ Σειρῆνες εἶδον αὐτὸν οὕτω κατακείμενον, ἔβλεψαν πρὸς ἀλλήλας, καὶ μειδίαμα ἀπαίσιον διέδραμεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν. Ἔπειτα ἤρχισαν ὡς αἱμοχαρεῖς παρδάλεις νὰ ἕρπωσι πρὸς τὸ ἑαυτῶν θῦμα, ὅπως κατασπαράξωσιν αὐτὸ διὰ τῶν χαλκῶν αὐτῶν ὀνύχων καὶ ἐντρυφήσωσιν ἐσθίουσαι σάρκας καὶ ῥοφοῦσαι αἷμα.

Ἀλλ' ἡ καλὴ Ἀφροδίτη ἰδοῦσα αὐτὸν ἐκ τῆς ὑψηλοτάτης κορυφῆς τοῦ Ἰδαλίου ὄρους, ἠλέησε τὴν νεότητα καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ εὐθὺς πηδήσασα ἐκ τοῦ χρυσοῦ αὐτῆς θρόνου διέδραμε τὸν οὐρανὸν ὡς ἀστὴρ διᾴττων καὶ ἥρπασε τὸν νέον ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν Σειρήνων· καλύψασα δὲ αὐτὸν διὰ χρυσῆς νεφέλης ἔθηκεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς Λιλυβηΐδος ἄκρας ὅπως κοιμᾶται ἐκεῖ αἰωνιως.

Αἱ δὲ Σειρῆνες πεσοῦσαι ἐξ ἀγανακτήσεως εἰς τὴν θάλασσαν μετεβλήθησαν ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς σκοπέλους, τοὺς ὁποίους αἰωνίως πλήττουσι τὰ ἀφρώδη κύματα τῆς θαλάσσης.

Μετὰ ταῦτα ἦλθον οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Πελωριάδα ἄκραν καὶ εἶδον τὴν τριγωνοειδῆ Θρινακίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κεῖται στενάζων ἡμέραν καὶ νύκτα ὁ γιγας Ἐγκέ-

Digitized by Google

λαδος, ὅστις ὅταν προσπαθῇ νὰ κινηθῇ, σείεται ἡ γῆ, καὶ ἡ πνοὴ αὐτοῦ ἐξέρχεται ὡς φοβερὰ φλὸξ ἐκ τῆς ὑψηλοτάτης κορυφῆς τῆς Αἴτνης.

Μετ' ὀλίγον περιέπεσεν ἡ Ἀργὼ εἰς τὴν φοβερὰν Χάρυβδιν, ἥτις ἐρρόφει τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε ἐφαίνετο ὁ πυθμὴν αὐτῆς. Ἔπειτα ἔχεεν αὐτὸ πάλιν καὶ τὰ κύματα ὑψοῦντο ὡς ὄρη καὶ ἐσχηματίζετο φοβερὰ δίνη ἀπειλοῦσα νὰ καταποντίσῃ τοὺς ἥρωας, οἵτινες ἐνῷ ἠγωνίζοντο ν' ἀποφύγωσι τὴν Χάρυβδιν παρετήρησαν ὅτι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ στενοῦ ἦτο μέγας σκόπελος, τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἐκάλυπτον μέλαιναι νεφέλαι· ἦτο δὲ λεῖος καὶ ὀλισθηρὸς πανταχόθεν καὶ κατὰ τὸ μέσον τοῦ ὕψους αὐτοῦ ἐφαίνετο βαθὺ καὶ σκοτεινὸν σπήλαιον.

Ὁ Ὀρφεὺς ἰδὼν αὐτὸ συνέκρουσε μετὰ στεναγμοῦ τὰς χεῖρας καὶ εἶπεν· «Ὀλίγον θὰ ὠφεληθῶμεν, ἐὰν ἀποφύγωμεν τὴν δίνην, διότι ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ κατοικεῖ ἡ Σκύλλα ἡ ὁποία ἐκπέμπει φωνὴν σκύλακος. Πρὶν ἀποπλεύσωμεν ἐξ Ἑλλάδος, ἡ μήτηρ μου μοὶ παρήγγειλε νὰ προφυλαττώμεθα αὐτήν· ἔχει δὲ ἓξ κεφαλὰς καὶ ἓξ μακροὺς λαιμοὺς καὶ ἐκ τῆς ὀπῆς αὐτῆς ἐνεδρεύει πάντα τὰ ἔμψυχα ὅσα διαβαίνουσι πλησίον τοῦ σκοπέλου. Οὐδὲν πλήρωμα πλοίου ἐκαυχήθη ποτὲ ὅτι ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὸ στενὸν τοῦτο σῶον, διότι ἡ Σκύλλα ἐκτείνει πρὸς τὰ κάτω τοὺς μακροὺς αὐτῆς λαιμοὺς καὶ ἕκαστον στόμα αὐτῆς ἁρπάζει ἕνα ἄνθρωπον· ὅταν δὲ δὲν εὑρίσκῃ ἀνθρώπους, συλλαμβάνει τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ κήτη καὶ κατατρώγει αὐτά. Ἐν τῷ κινδύνῳ τούτῳ τίνα δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν; Ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα μισοῦσιν ἡμᾶς, διότι τὸ πλοῖον εἶναι μεμιασμένον· πόθεν λοιπὸν δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν σωτηρίαν;»

Ἀλλ' ἐνῷ πάντες εὑρίσκοντο ἐν ἀπελπισίᾳ, ἀνέδυ ἐκ τῶν

Digitized by Google

βυθῶν τῆς θαλάσσης ἡ ἀργυρόπους Θέτις, ἡ σύζυγος τοῦ Πηλέως, παρακολουθουμένη ὑπὸ πολλῶν Νηρηΐδων, αἵτινες ἔπαιζον ὡς χιονόλευκοι δελφῖνες κολυμβῶσαι ἐπὶ τῶν κυμάτων πρὸς τὴν πρῶραν τῆς Ἀργοῦς καὶ πρὸς τὴν πρύμναν καὶ πρὸς τὰς πλευράς, ὡς ποιοῦσιν οἱ δελφῖνες. Ἔπειτα ἔλαβον τὴν καλὴν Ἀργὼ εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐκόμιζον αὐτὴν μετέωρον μεταβιβάζουσαι αὐτὴν ἀπὸ χειρῶν εἰς χεῖρας· ὅτε δὲ ἡ Σκύλλα κατεβίβασε τὰς αἱμοβόρους αὐτῆς κεφαλὰς ὅπως ἁρπάσῃ θύματα, αἱ Νύμφαι ἐκτύπουν αὐτὰς διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἠκούετο ἄνωθεν ὑλακὴ σκυλάκων. Τέλος τυπτομένη ἡ Σκύλλα ἀπαύστως ὑπὸ τῶν ἁβρῶν χειρῶν τῶν Νηρηΐδων, ἀνέσυρε τοὺς ἑαυτῆς λαιμοὺς καὶ συνεστάλη ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, ὡς πάντα τὰ κακὰ συστέλλονται πρὸ τῶν ἀγαθῶν.

Διαβιβάσασα ἀσφαλῶς τὴν Ἀργὼ ἐκ τοῦ κινδυνώδους τούτου στενοῦ, κατέδυ ἡ Θέτις μετὰ τῶν Νηρηΐδων εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ὅπου ἦσαν τὰ ἐκ κοραλλίου σπήλαια αὐτῆς καὶ οἱ πρασινοπόρφυροι κῆποι, οἵτινες θάλλουσι καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Μετὰ ταῦτα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκωπηλάτουν οἱ ἥρωες πλέοντες πρὸς ἀνατολάς, ἕως οὗ εἶδον ἐπιμήκη τινὰ καὶ ὑψηλὴν νῆσον καὶ ὄπισθεν αὐτῆς χώραν ὀρεινήν· ὅτε δὲ ἐπλησίασαν εἰς αὐτήν, περιπλεύσαντες τὰς ἀκτὰς εὗρον λιμένα εἰς ὃν εἰσῆλθον ἀφόβως· μετ' ὀλίγον ὅμως κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλου θαυμασμοῦ, διότι εἰς τὸν μυχὸν τοῦ λιμένος ἔβλεπον πόλιν μεγάλην, καλῶς περιτετειχισμένην καὶ ἔχουσαν μεγαλοπρεπεῖς ναούς, ὑψηλοὺς πύργους, λαμπρὰ μέγαρα καὶ πολλοὺς κήπους καὶ λειμῶνας· ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀνέκραξε· «Τοῦτο πάλιν εἶναι νέον θαῦμα, διότι ἐγὼ γνωρίζω καλῶς ὅτι αὕτη εἶναι ἡ νῆσος Κέρκυρα, ἐν ᾗ μόνον ἄγριαι αἶγες ἐβόσκοντο· ἀλλὰ τίς κατεσκεύασε τούτους τοὺς

Digitized by Google

τεχνητοὺς λιμένας, καὶ τὴν μαρμαρίνην ἐκείνην προκυμίαν, καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ταύτας οἰκοδομάς;»

— «Ἀδιάφορον τίς ἔκτισεν αὐτάς», εἶπεν ὁ Ἰάσων· «τοῦτο ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ μέρος δὲν κατοικεῖται ὑπὸ ἀγρίων, ὥστε ἂς προχωρήσωμεν μετὰ θάρρους.» Καὶ κωπηλατοῦντες εἰσεχώρησαν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ λιμένος, ὅστις ἐφαίνετο ὡς μέγα δάσος ἐκ τῶν ἱστῶν τῶν ἀναριθμήτων πλοίων· ἐστάθησαν δὲ πλησίον ἀποβάθρας ἐκ πελεκητῶν μαρμάρων καὶ ἐθαύμαζον βλέποντες τὰς χαλκοστέγους οἰκίας καὶ τὰ μαρμάρινα ἐργαστήρια καὶ τοὺς νεωσοίκους καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· πάντες δὲ ἐφαίνοντο ἠσχολημένοι, οἱ μὲν πωλοῦντες, οἱ δὲ ἀγοράζοντες, ἄλλοι κομίζοντες φορτία εἰς τὰ πλοῖα, καὶ ἄλλοι ἐκφορτίζοντες αὐτὰ καὶ κομίζοντες τὰ φορτία εἰς τὴν πόλιν. Ναῦταί τινες ἱστάμενοι πλησίον τῆς ἀποβάθρας, ἰδόντες τοὺς ἐν τῇ Ἀργῷ εἶπον πρὸς αὐτοὺς σκαιῶς· «Τί ἄνθρωποι εἶσθε; μήπως εἶσθε λησταί; ἂν εἶσθε τοιοῦτοι, καλλίτερα νὰ φύγητε τὸ ταχύτερον, διότι αὐτὴ ἡ τέχνη ἐδῶ δὲν ἔχει πέρασιν.»

— «Δὲν εἴμεθα λησταί, καλὰ παιδιά», ἀπεκρίθη ὁ Ἰάσων, «ἀλλ' ὑπεφέραμεν πολλὰ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἤλθαμεν ἐδῶ νὰ ξεκουρασθῶμεν ὀλίγον.»

— «Ἆ, λοιπὸν εἶσθε καὶ σεῖς σὰν ἐμᾶς ναυτόπουλα· τότε μὴ χάνετε καιρόν, ἀλλ' ἐλᾶτε ἐπάνω εἰς τὴν πόλιν νὰ ξεκουρασθῆτε καὶ νὰ διασκεδάσετε ὀλίγον, διὰ νὰ ξεχάσετε ταῖς πίκραις.»

Οἱ ἥρωες ἐξελθόντες τῆς Ἀργοῦς δὲν ἠδύναντο κατ' ἀρχὰς νὰ κινῶσιν ἐλευθέρως τὰ σκέλη αὐτῶν καὶ ἐβάδιζον ὡς χωλοί· τοῦτο δὲ προήρχετο, διότι ἐπὶ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας δὲν ἐσηκώθησαν ἐκ τῶν ἑδωλίων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ σκέλη αὐτῶν ἦσαν νεναρκωμένα. Ἐκ πρώτης δὲ ὄψεως ἠδύνατο

Digitized by Google

νὰ ἴδῃ τις ὅτι ὑπέστησαν πολλὰ καὶ μακροχρόνια δεινά, διότι τὰ ἐνδύματα αὐτῶν ἦσαν παλαιὰ καὶ ἐσχισμένα· εἰς δὲ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποδήματα δὲν ἔμειναν καὶ ἡ κόμη αὐτῶν ἦτο μακρὰ καὶ ἀτημελής, αἱ δὲ παρειαὶ ἡλιοκαεῖς καὶ αὐχμηραί. Ἐνῷ δὲ οὕτω προεχώρουν οἱ ἥρωες εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ναῦταί τινες ἰδόντες αὐτοὺς ἔκ τινος καπηλείου ἔλεγον εὐθύμως· «Ἆ, αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶναι καραβοτσακισμένοι, καὶ φαίνεται ὅλους τοὺς ἐπείραξεν ἡ θάλασσα. Καμάρωσέ τους πῶς περιπατοῦν σὰν πάππιαις. Ἀπὸ τὸ πολὺ κουπὶ καὶ τὸ καθίσι στράβωσαν τὰ πόδια των.» Ταῦτα καὶ τοιαῦτα ἔλεγον οἱ ναῦται πίνοντες καὶ γελῶντες· εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν ἐγερθεὶς ἐμιμεῖτο τὸ βάδισμα τῶν ἡρώων.

Οἱ Ἀργοναῦται οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδιδον εἰς ταῦτα· ἀλλ' ὁ ὀξύθυμος Ἴδας βράζων ἐκ θυμοῦ ἡτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ τοὺς αὐθάδεις ναύτας· ὁ Ἰάσων ὅμως ἐκώλυσεν αὐτόν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνήρ τις ἐκ τῶν ἐγχωρίων εὐγενῶν, ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπής, προσελθὼν εἶπεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας· «Μὴ ὀργίζεσθε, ξένοι, διότι οἱ ἐργάται οὗτοι τῆς θαλάσσης, ὅταν ἦναι ἐν τῇ ξηρᾷ, ἀγαπῶσι νὰ φέρωνται φιλοσκωμμόνως πρὸς τοὺς ἄλλους· οἱ πολῖται ὅμως τῆς χώρας ταύτης θὰ δεχθῶσιν ὑμᾶς εὐμενῶς καὶ φιλοξένως, διότι πάντες οἱ ξένοι εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός. Ἔλθετε μετ' ἐμοῦ ὅπως ὁδηγήσω ὑμᾶς εἰς τὰ μέγαρα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλοξένου ἡμῶν ἄνακτος Ἀλκινόου, ὅστις πολὺ θὰ χαρῇ νὰ ἴδῃ ὑμᾶς.»

Ἀλλ' ἡ Μήδεια ἔμεινεν ὀπίσω τρέμουσα καὶ εἶπε ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰάσονος· «Εὑρισκόμεθα εἰς κίνδυνον, διότι βλέπω μεταξὺ τοῦ πλήθους πολλοὺς μελανοφθάλμους καὶ χαλκοχίτωνας ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι βεβαίως εἶναι Κόλχοι.»

— «Μὴ φοβοῦ, ἀλλ' ἀκολούθει», εἶπεν ὁ Ἰάσων, «διότι δὲν

Digitized by Google

εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν.» Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν εὐγενῆ ἐγχώριον· «Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς», εἶπε, «πῶς ὀνομάζεται ἡ χώρα ὑμῶν;» — «Ἡ γῆ αὕτη», ἀπεκρίθη μειλιχίως ὁ εὐγενής, «εἶναι ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις καταβαίνουσιν οἱ θεοὶ καὶ συνευωχοῦνται μεθ' ἡμῶν, διότι φιλοῦσιν ἡμᾶς· ἤλθομεν δὲ ἐνταῦθα ἐξ Ὑπερείας φεύγοντες τοὺς ἀνόμους Κύκλωπας, οἵτινες ἀπαύστως ἥρπαζον τὴν περιουσίαν ἡμῶν. Ὡδήγησε δὲ ἡμᾶς ἐνταῦθα ὁ τοῦ Ποσειδῶνος υἱὸς Ναυσίθοος, ὅστις τελευτήσας ἐν βαθεῖ γήρατι κατέλιπε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Ἀλκίνοον, ὅστις κυβερνῶν τὸν ἑαυτοῦ λαὸν συνετῶς ἀπολαύει τῆς ἀγάπης πάντων· ἔχει δὲ σύμβιον τὴν συνετὴν καὶ χαρίεσσαν Ἀρήτην.»

Ἐνῷ δὲ ἐπορεύοντο πρὸς τὰ ἀνάκτορα, παρετήρουν μετὰ θαυμασμοῦ οἱ ἥρωες τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν καὶ τὴν τάξιν μεθ' ἧς ἐγίνοντο πάντα. Πρὸ τοῦ λαμπροῦ ναοῦ τοῦ ἄνακτος τῆς θαλάσσης Ποσειδῶνος ἦσαν κατὰ σειρὰν ᾠκοδομημένοι πολλοὶ νεώσοικοι καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν ἔβλεπέ τις τεθειμένα ἐν τάξει σχοινία, ἱστούς, κεραίας, ἀγκύρας καὶ πολλὰ ἄλλα χρήσιμα πρὸς ναυτιλίαν. Περαιτέρω ἦτο τὸ ναυπήγιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰργάζοντο πλεῖστοι ναυπηγοὶ καὶ ἄλλοι ἐργάται, οἱ μὲν πελεκῶντες, οἱ δὲ πριονίζοντες, ἄλλοι ξέοντες κεραίας ἢ κώπας, καὶ ἄλλοι συστρέφοντες σχοινία.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τὰ ὁποῖα ὄντα κεκαλυμμένα διὰ χαλκίνων πλακῶν ἔλαμπον ὡς κάτοπτρον. Αἱ πύλαι ἦσαν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτῶν ἵσταντο χρυσοῖ κύνες ἔμψυχοι καὶ ἀθάνατοι, τοὺς ὁποίους κατασκευάσας ὁ Ἥφαιστος προσήνεγκεν εἰς τὸν Ἀλκίνοον, ὅπως ἡμέρας καὶ νυκτὸς φυλάττωσι τὰ μεγαλο-

Digitized by Google

πρεπῆ αὐτοῦ μέγαρα. Ἐντὸς δὲ τῆς αἰθούσης ἵσταντο κατὰ σειρὰν παρὰ τοὺς τοίχους καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος θρόνοι πολυτελεῖς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθηντο οἱ μεγιστᾶνες ὅτε συνευωχοῦντο μετὰ τοῦ βασιλέως ἢ συνήρχοντο πρὸς σύσκεψιν. Εἰς ἰδιαίτερον δὲ μέρος ἔξω τῶν ἀνακτόρων ἐκάθηντο τεσσαράκοντα θεραπαινίδες αἵτινες ἀπαύστως εἰργάζοντο, αἱ μὲν ξαίνουσαι ἔρια, αἱ δὲ νήθουσαι, ἄλλαι ὑφαίνουσαι, καὶ ἄλλαι κεντοῦσαι καὶ ποικίλλουσαι ὑφάσματα. Πρὸ τῆς μαρμαρίνης αὐλῆς τῶν ἀνακτόρων ὑπῆρχε μέγας κῆπος πλήρης παντοειδῶν δένδρων. Πλησίον τῆς ἡδυκάρπου συκῆς ἔθαλλεν ἡ εὐανθὴς ῥοιά, πλησίον δὲ τῆς μηλέας ἡ πολύκαρπος μορέα· πάντα δὲ τὰ ἐν τῷ κήπῳ δένδρα ἐκαρποφόρουν καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, διότι ἀὴρ εὐκραὴς ἐζωογόνει αὐτά, καὶ οὕτω ἄπια ὡρίμαζον ἐπὶ ἀπίων καὶ σῦκα ἐπὶ σύκων καὶ σταφυλαὶ ἐπὶ σταφυλῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου ὑπῆρχε μέγας μαρμάρινος πίδαξ κεκοσμημένος διὰ πολλῶν χαλκῶν ἀγαλμάτων. Ὄρθιος ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ ὁ κυανοχαίτης Ποσειδῶν κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν μεγάλην τρίαιναν· πέριξ δὲ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλῆθος Τριτώνων κρατούντων σάλπιγγας ἐκ τῶν ὁποίων ἔρρεε διαυγὲς ὕδωρ καὶ ἐπότιζε τὰς πέριξ πρασιάς, αἵτινες ἦσαν πλήρεις παντοειδῶν καὶ ποικιλοχρόων ἀνθέων.

Ὅτε οἱ Ἀργοναῦται εἰσῆλθον εἰς τὰ ἀνάκτορα, εὗρον τὸν Ἀλκίνοον καθήμενον ἐπὶ θρόνου καὶ κρατοῦντα εἰς τὴν δεξιὰν χρυσοῦν σκῆπτρον· πλησίον δὲ αὐτοῦ ἐκάθητο ἐπὶ ἄλλου θρόνου ἡ σύμβιος αὐτοῦ Ἀρήτη νήθουσα καὶ συνδιαλεγομένη μετ' αὐτοῦ. Ὁ Ἀλκίνοος ἰδὼν τοὺς ξένους ἐκέλευσεν αὐτοὺς νὰ καθίσωσιν καὶ ἔπειτα εἶπε· «Καλῶς ἤλθετε, ὦ ξένοι· ἀλλὰ πρῶτον φάγετε καὶ πίετε καὶ ἔπειτά μοι λέγετε τίνες εἶσθε καὶ πόθεν ἔρχεσθε.» Οἱ δὲ ὑπηρέται τῶν

Digitized by Google

ἀνακτόρων ἐκόμισαν τροφὰς ἀφθόνους καὶ οἶνον ἡδὺν καὶ καρποὺς πολλούς· ἔφαγον δὲ οἱ ἥρωες καὶ ἔπιον καὶ ἐχορτάσθησαν· ἀλλ' ἡ Μήδεια δὲν ἤγγισε τὰς τροφὰς καὶ ἐφαίνετο σύννους· ἐγερθεῖσα δὲ αἴφνης ἦλθε πρὸς τὴν Ἀρήτην καὶ ἔθηκε τὰς ἑαυτῆς χεῖρας ἐπι τῶν γονάτων αὐτῆς λέγουσα· «Προσπίπτω ἱκέτις εἰς τοὺς πόδας σου, ἄνασσα, καὶ λιπαροῦσα παρακαλῶ σε νά με λάβῃς ὑπὸ τὴν προστασίαν σου.»

Ἡ Ἀρήτη ἐκπλαγεῖσα εἶπε· «Τίς εἶσαι, ὦ κόρη, καὶ τί σημαίνουσιν αἱ παρακλήσεις σου αὗται;»

— «Ὀνομάζομαι Μήδεια καὶ εἶμαι θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων Αἰήτου· αἰτοῦμαι δὲ προστασίαν παρὰ σοῦ, διότι εἶδον ἐν τῇ ὑμετέρᾳ πόλει πολλοὺς Κόλχους, οἱ ὁποῖοι βεβαίως ἦλθον ἐνταῦθα ζητοῦντες ἐμέ. Ἂν με συλλάβωσι καί με ἀπαγάγωσιν εἰς τὸν πατέρα μου, θὰ ἀποθάνω οἰκτρῶς.»

Ἡ Ἀρήτη ἀκούσασα τοὺς λόγους τῆς Μηδείας συνέστειλε τὰς ὀφρῦς καὶ εἶπεν εἰς τὰς ἑαυτῆς θεραπαινίδας νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἱκεσιῶν, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἀπῆλθεν ὁ Ἀλκίνοος. Αἱ θεράπαιναι εὐθὺς ἔπραξαν ὡς διετάχθησαν, ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὴν Μήδειαν ἐκέλευσε νὰ ὁδηγήσωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πάντας τοὺς ξένους· τότε δὲ εἶπεν· «Εἴπατέ μοι νῦν, ὦ ξένοι, τίνες εἶσθε; καὶ πόθεν ἔρχεσθε; καὶ τίς εἶναι ἡ κόρη αὕτη;» Ὁ δὲ Ἰάσων ἀπεκρίθη·

«Ἡμεῖς μὲν εἴμεθα οἱ ἥρωες τῶν Μινυῶν, οἱ πλεύσαντες εἰς Κολχίδα πρὸς ἁρπαγὴν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος, ὅπερ ἀνῆκεν ἡμῖν, αὕτη δὲ εἶναι ἡ θυγάτηρ Αἰήτου τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων· εἶναι δὲ μνηστή μου.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀλκίνοος ἔγεινε σύννους, καὶ ἐπί τινα χρόνον ἐσιώπα· ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρακαθημένους

Digitized by Google

μεγιστᾶνας καὶ συμβούλους τοῦ κράτους εἶπεν· «Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἂς μείνῃ διὰ τὴν αὔριον, διότι πρέπει νὰ ἐξετάσω καλῶς τὸ πρᾶγμα πρὶν δώσω ὁριστικὴν ἀπάντησιν· ἄλλ' ἂς φιλοξενήσωμεν τοὺς ξένους παρ' ἡμῖν ταύτην τὴν ἑσπέραν καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀκούομεν τὰς περιπετείας τῶν περιπλανήσεων αὐτῶν.»

Μετὰ ταῦτα διέταξε τοὺς θεράποντας νὰ ὁδηγήσωσι τοὺς ἥρωας εἰς τὸν μέγαν λουτρῶνα τῶν ἀνακτόρων καὶ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς νέα καὶ καθαρὰ ἱμάτια· οἱ δὲ προθύμως ἐποίησαν πάντα. Ἀφοῦ δὲ ἐλούθησαν καλῶς οἱ ἥρωες ἀποπλύναντες τὴν ἅλμην καὶ τὸν ῥύπον ἐκ τῶν σωμάτων, ἐνεδύθησαν τὰ καθαρὰ ἱμάτια καὶ ἦλθον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὅπου περιέμενον αὐτοὺς ὁ Ἀλκίνοος καὶ οἱ μεγιστᾶνες, οἵτινες ἰδόντες αὐτοὺς ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· «Πραγματικῶς οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶναι ἥρωες, διότι κατά τε τὴν μορφὴν καὶ τὸ ἀνάστημα ὁμοιάζουσι τοὺς ἀθανάτους θεούς, τοὺς κατέχοντας τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου.»

Μετὰ ταῦτα προπορευομένου τοῦ βασιλέως ἐξῆλθον εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνακτόρων καὶ εἰς τὸ μέγα πεδίον τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν τῷ ὁποίῳ συνήθως ἐγυμνάζοντο οἱ Φαίακες. Εἶπε δέ τις εἰς τοὺς ἥρωας· «Θέλετε νὰ δοκιμάσητε ἀγῶνα σταδίου;» — «Δὲν δυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν εἰς ἅμιλλαν ποδῶν», εἶπον οἱ ἥρωες, «διότι τὰ μέλη ἡμῶν κατέστησαν δύσκαμπτα ἐκ τοῦ μακροῦ πλοῦ καὶ τῶν μεγάλων ταλαιπωριῶν· ἀλλ' ἵνα μὴ νομίσητε ἡμᾶς δειλοὺς καὶ ἀνικάνους, εἴμεθα ἕτοιμοι ν' ἀγωνισθῶμεν ἀγῶνα πυγμαχίας ἢ πάλης.»

— «Εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας», εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀλκίνοος, «δὲν θὰ εὕρητε ἡμᾶς ἀξίους ἀντιπάλους, διότι ἡμεῖς ἀδιαφοροῦντες περὶ πυγμῆς καὶ πάλης, ἐξασκούμεθα μόνον εἰς

Digitized by Google

σταδιοδρομίας καὶ χορούς· καὶ οὕτω γυμνάζομεν τὰ σώματα ἡμῶν.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἀλκίνοος ἔνευσε πρός τινας ἐκ τῶν υἱῶν τῶν μεγιστάνων, οἵτινες προθύμως ὑπακούσαντες ἐτέλεσαν μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος ἀγῶνάς τινας δρόμου καὶ χοροῦ καὶ κατέτερψαν τοὺς ἥρωας. Ὅτε δὲ ὁ ἥλιος κατηύγαζε διὰ τῶν τελευταίων του ἀκτίνων τὰς κορυφὰς τῶν ὑψικόμων αἰγείρων καὶ κυπαρίσσων καὶ τὰ πτηνὰ ἀπεσύροντο εἰς τὰς φωλεάς των ὅπως ἀναπαυθῶσιν, ὁ Ἀλκίνοος εἶπεν·

«Ὥρα ν' ἀπέλθωμεν ἐντεῦθεν, διότι τὸ δεῖπνον εἶναι ἕτοιμον· δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι πάντες ἔχομεν καλὴν ὄρεξιν.» Εἰπὼν δὲ ταῦτα προεπορεύετο· πάντες δὲ οἱ ἄλλοι εἵποντο, καὶ φθάσαντες εἰς τὰ ἀνάκτορα εὐθὺς ἐκάθισαν ὅπως δειπνήσωσιν. Μετὰ τὸ δεῖπνον κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀλκινόου ἦλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου γέρων κιθαρῳδὸς παρακολουθούμενος ὑπὸ ὀρχηστῶν καὶ κυβιστήρων· καὶ οὗτος μὲν ἐκάθισεν ἐπὶ θέσεως ὑψηλῆς καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ τὴν κιθάραν, οἱ δὲ ὀρχησταὶ ὠρχοῦντο καὶ οἱ κυβιστῆρες ἐποίουν διάφορα παίγνια κυβιστῶντες ἐλαφρῶς εἰς ξίφη καὶ εἰς μαχαίρας καὶ μιμούμενοι τὴν τεκνοφαγίαν τοῦ Κρόνου καὶ τὴν μάχην τῶν Γιγάντων καὶ πολλὰ ἄλλα. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ὀρχήσεως καὶ τῶν παιγνίων, στραφεὶς ὁ Ἀλκίνοος πρὸς τοὺς ἥρωας εἶπεν· «Εἴδετέ ποτε τοιαύτας ὀρχήσεις καὶ τοιαῦτα παίγνια κυβιστήρων; ἠκούσατέ ποτε τοιαύτην μουσικὴν καὶ τοιαύτην μελῳδίαν;» Ὁ δὲ Ἰάσων ἀπεκρίθη·

«Τοιαῦτα παίγνια καὶ τοιαύτας ὀρχήσεις οὐδέποτε εἴδομεν, περὶ μουσικῆς ὅμως καὶ ᾠδῆς τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἠκούσαμεν· ὑπάρχει δέ τις μεταξὺ ἡμῶν ὅστις γνωρίζει νὰ κρούῃ ὀλίγον τι τὴν λύραν καὶ νὰ ᾄδῃ, καὶ δὲν νομίζω ὅτι

Digitized by Google

θα δυσαρεστήση τὴν ἀκοὴν τῶν συμποσιαζόντων ἐὰν λάβη τὴν ἄδειαν νὰ ᾄση πρὸς λύραν.» — «Παρακαλῶ αὐτὸν θερμῶς νὰ ποιήση τοῦτο», εἶπεν ὁ Ἀλκίνοος· «νὰ ἦναι δὲ βέβαιος ὅτι δὲν θ' ἀπέλθη ἐντεῦθεν ἄνευ δώρων.»

Τότε λαβὼν τὴν ἑαυτοῦ λύραν ἠγέρθη ὁ Ὀρφεὺς καὶ κρούσας αὐτὴν ἐναρμονίως ἤρχισε νὰ ᾄδη ᾆσμα ὅπερ διήγειρε τὰς καρδίας πάντων. Ἔμελψε τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν ἡρώων κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν τῷ Ὠκεανῷ, καὶ τὴν Σκύλλαν μετὰ τῆς Χαρύβδεως καὶ πολλὰ ἄλλα, ὥστε οἱ συμποσιάζοντες ᾐσθάνοντο τέρψιν ἄφατον καὶ συγκρούοντες τὰ ποτήρια ἔπινον γλυκὺν οἶνον εἰς ὑγείαν τοῦ Ὀρφέως καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁ δὲ Ἀλκίνοος ἐγερθεὶς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα χρυσοῦν κύπελλον πλῆρες οἴνου ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Ὀρφέα λέγων· «Ποίησον σπονδὴν ἐκ τούτου εἰς τὸν προστάτην τῆς νήσου ἡμῶν ἄνακτα Ποσειδῶνα, ὦ θεῖε ἀοιδέ, καὶ πίε τὸ ἐπίλοιπον· τὸ δὲ κύπελλον τοῦτο λάβε μετὰ σοῦ ὡς ἀριστεῖον διὰ τὸ ἔνθεόν σου ᾆσμα». Καὶ ὁ μὲν Ἀλκίνοος εἰπὼν ταῦτα ἐκάθισεν, ὁ δὲ Ὀρφεὺς λαβὼν τὸ κύπελλον ἔσπεισεν εἰς τὸν κυανοχαίτην ἄνακτα τῆς θαλάσσης Ποσειδῶνα, καὶ πιὼν τὸ ὑπόλοιπον ἔμελψεν ὕμνον πρὸ τοῦ μαρμαρίνου ἀγάλματος τοῦ θεοῦ· πάντες δὲ ἠγέρθησαν καὶ ἵσταντο ὄρθιοι. Ὑμνῶν δὲ εἶπε·

Κλῦθι, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν.
ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
ποντομέδων, ἁλίδουπε, βαρύκτυπος, ἐννοσίγαιε,
κυμοθαλής, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ·
ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θαλάσσης,

Digitized by Google

κύμασι τερπόμενος θηρσίν θ' ἅμα πότνιε δαῖμον·
ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμήν,
*εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.»**

Μετὰ τὸν ὕμνον πλησιάσας ὁ Ἀλκίνοος τὸν Ὀρφέα ἐφίλησεν αὐτὸν λέγων· «Θεῖε ἀοιδέ, κατέθελξεν ἡ μοῦσά σου τὰς καρδίας ἡμῶν· εἴθε δὲ ὁ Ἀπόλλων, ὁ ἐμπνέων σε, νά σοι δίδῃ πάντα τὰ ἀγαθά.» Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἀπῆλθεν εἰς τὴν κλίνην του, οἱ δὲ ἥρωες ἐκοιμήθησαν ἐν μεγάλῃ τινὶ αἰθούσῃ, ὅπου αἱ θεράπαιναι κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀρήτης ἔστρωσαν καλὰ στρώματα· ἡ δὲ Μήδεια ἐκοιμήθη εἰς ἰδιαίτερον κοιτῶνα οὐχὶ μακρὰν τῆς Ἀρήτης.

Ὅτε ἔγεινε πρωΐα, ἡ Ἀρήτη εἶπεν εἰς τὸν Ἀλκίνοον· «Αἰτοῦμαι παρὰ σοῦ τὴν χάριν νὰ ἔχω τὴν Μήδειαν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου· ἐὰν δὲ ἔπραξε κακόν τι, οἱ τὰ πάντα ὁρῶντες θεοὶ θὰ τιμωρήσωσιν αὐτήν. Θά μοι δώσῃς λοιπὸν τὸν λόγον σου ὅτι δὲν θὰ παραδώσῃς αὐτὴν εἰς τοὺς Κόλχους;» Ὁ δὲ Ἀλκίνοος ἀπεκρίθη· «Ἐπειδὴ ἡ κόρη αὕτη κατέφυγεν ὑπὸ τὴν στέγην μου ζητοῦσα προστασίαν, σεβόμενος τὸν ξένιον Δία θὰ προστατεύσω αὐτήν, ὥστε ἔσο ἥσυχος περὶ τούτου». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεμψε καὶ προσεκάλεσε τοὺς συμβούλους τῆς βασιλείας αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπε· «Συνεκάλεσα ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες, ὅπως καθυποβάλω ὑμῖν τὰς σκέψεις μου περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ξένων. Τούτων οἱ μὲν εἶναι γείτονες ἡμῶν, ὁμοεθνεῖς καὶ ὁμόγλωσσοι, οἱ δὲ ἄλλοι κατοικοῦσιν εἰς χώραν μεμακρυσμένην καὶ εἶναι ἀλλοεθνεῖς καὶ ἀλλόγλωσσοι· ποίους λοιπὸν ἐκ τῶν δύο εἶναι ἀσφαλέστερον νὰ δυσαρεστήσωμεν; τοὺς γείτονας ἡμῶν, ἢ τοὺς πολυ μακρὰν κατοικοῦντας;» — «Τὸ συμφερώτερον

* Ὕμν. Ὀρφέως ΙΖ'. Ποσειδῶνος θυμιαμα.

Digitized by Google

εἶναι», εἶπον, «νὰ προτιμήσωμεν τους γείτονας ἡμῶν καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς τοὺς βαρβάρους νὰ κακοποιήσωσιν αὐτούς.»

Μετὰ *τὴν σύσκεψιν ταύτην προσκαλέσας ὁ* Ἀλκίνοος *τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν* Κόλχων *εἶπεν εἰς αὐτοὺς μειλιχίως·* «Πληροφοροῦμαι *ὅτι διανοεῖσθε νὰ συλλάβητε τὴν εἰς τὴν οἰκίαν μου καταφυγοῦσαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως ὑμῶν ὅπως ἀπαγάγητε αὐτὴν εἰς τὴν* Κολχίδα, *ἔνθα φοβερὸς θάνατος περιμένει αὐτήν· εἶναι τοῦτο ἀληθές;»* — «Μάλιστα», *ἀπεκρίθησαν οἱ* Κόλχοι, *«τοιαύτην ἐντολὴν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ κραταιοῦ ἡμῶν ἄνακτος.»*

— «Ἀλλ' *ἡ ἐντολὴ τοῦ ὑμετέρου ἄνακτος δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἐνταῦθα, διότι οἱ ἡμέτεροι νόμοι προστατεύουσι τὴν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν καταφυγοῦσαν κόρην· ὅθεν ἵνα μὴ συμβῇ σύγκρουσίς τις μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν* Μινυῶν, *κελεύω ὑμᾶς νὰ ἀπέλθητε πάντες ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν σήμερον, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.* Αὕτη *εἶναι ἡ ἐντολή μου.»*

Οἱ Κόλχοι *ἀκούσαντες τοὺς λόγους τοῦ* Ἀλκινόου *εὐθὺς εἰσῆλθον εἰς τὰ ἑαυτῶν πλοῖα καὶ ἀπέπλευσαν· δὲν ἐπορεύθησαν ὅμως πρὸς τὴν* Κολχίδα, *διότι ἐγνώριζον ὁποία τύχη περιέμενεν αὐτοὺς ἐκεῖ· ἀλλ' ἐλθόντες εἰς τὰ βόρεια παράλια τῆς* Ἀδριατικῆς *θαλάσσης ἔκτισαν δύο πόλεις καὶ ἐδόθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον.*

Τὴν *ἀκόλουθον ἡμέραν ἀπῆλθον καὶ οἱ* Ἀργοναῦται *λαβόντες πολύτιμα δῶρα παρὰ τοῦ* Ἀλκινόου *καὶ τροφὰς ἀφθόνους· ἀλλ' ἐνῷ ἐκωπηλάτουν πρὸς μεσημβρίαν, προσεβλήθησαν ὑπὸ φοβερᾶς θυέλλης ἥτις διήρκεσε πολλὰς ἡμέρας καὶ ἀπεπλάνησε τὴν* Ἀργὼ *ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ὁδοῦ.* Ὑπὸ *τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου ἐσχίσθη τὸ ἱστίον καὶ συνετρίβη ὁ ἱστός, ὥστε οἱ ἥρωες ἔβλεπον τὸν κίνδυνον προ-*

Digitized by Google

φανῇ· δὲν ἀπηλπίζοντο ὅμως, διότι εἶχον ἀκράδαντον πίστιν εἰς τοὺς θεούς. Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων τὰ κύματα ὤθησαν καὶ ἔρριψαν τὴν Ἀργὼ εἰς χώραν τινὰ χαμηλὴν καὶ ἀμμώδη τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τῶν Ἀργοναυτῶν ἐγνώριζεν. Πᾶσα ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἔκτασις ἦτο ἀμμώδης ἔχουσα πλείστας λίμνας ἁλμυροῦ ὕδατος· γλυκὺ ὅμως ὕδωρ οὐδαμοῦ ὑπῆρχεν, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ ἥρωες ὑπέφερον δεινῶς ἐκ δίψης. Ἐνταῦθα ἀπέθανον δύο ἐξ αὐτῶν, ὁ ἐξ Εὐβοίας Κάνθος καὶ ὁ ἐκ Θεσσαλίας Μόψος, ὁ περίφημος διὰ τὴν μαντικήν του ἱκανότητα, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως δὲν ὠφελήθη αὐτός, διότι δὲν προεῖδεν ὅτι ἔμελλε νὰ δηχθῇ ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τοῦ αἵματος τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ὅτε διήρχετο ἐντεῦθεν ὁ ἥρως Περσεύς· τὰ δὲ ἔρημα καὶ ἄξενα ταῦτα μέρη ἔκειντο εἰς τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς Λιβύης μεταξὺ Νουμιδίας καὶ Κυρήνης καὶ ἐκαλοῦντο Σύρτεις.

Θάψαντες μετὰ τιμῶν τοὺς ἑαυτῶν συντρόφους οἱ ἥρωες ἀπέπλευσαν ἐκ τῶν Σύρτεων καὶ διὰ συντόνου κωπηλασίας προεχώρουν πρὸς βορρᾶν ὅπως φθάσωσιν εἰς γῆν τινα ἔχουσαν τροφὰς καὶ ὕδωρ, διότι δεινῶς ὑπέφερον ὑπὸ πείνης καὶ δίψης· τέλος εἶδον μακρόθεν ἐπιμήκη τινὰ νῆσον ἔχουσαν ἀκτὰς ἀποκρήμνους καὶ ὄρη ὑψηλὰ καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ νοήσωσιν ὅτι ἦτο ὁ νῆσος Κρήτη· ἐχάρησαν δὲ πάντες μεγάλως καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· «Βεβαίως πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὴν εὐνομουμένην ταύτην νῆσον, ὅπου βασιλεύει ὁ δικαιότατος τῶν ἀνδρῶν Μίνως, ὅστις δὲν θὰ κωλήσῃ ἡμᾶς νὰ λάβωμεν τροφὰς καὶ ὕδωρ ἐκ τῆς χώρας αὐτοῦ.»

Ὅτε ἦλθον πλησίον εἰς τὴν νῆσον εἶδον παράδοξεν θέαμα. Ἐπὶ ἀκρωτηρίου τινὸς ἵστατο ἀνὴρ γιγάντειος τὸ ἀνάστημα, ὑψηλότερος πάσης ὀρεινῆς πεύκης, ὅστις ἔλαμπεν ὡς πύργος

Digitized by Google

ἐκ στιλπνοῦ χαλκοῦ. Οὗτος ἰδὼν τὴν Ἀργὼ μακρόθεν ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἀπὸ πέτρας εἰς πέτραν καὶ ἀπὸ λόφου εἰς λόφον ὑπεράνω κοιλάδων καὶ φαράγγων, ἕως οὗ ἔφθασεν ἀπέναντι τῶν Ἀργοναυτῶν· τότε δὲ στὰς καὶ κινήσας τὰς κρατεράς του χεῖρας ἄνω καὶ κάτω ἐξέπεμψε φωνὴν ἀγρίαν καὶ βροντώδη, ἥτις ἀντήχησεν ὡς ἦχος πολλῶν σαλπίγγων· «Εἶσθε λησταί», εἶπεν, «εἶσθε ἅρπαγες, καὶ ἂν τολμήσητε νὰ πατήσητε εἰς τὴν ξηρὰν θ' ἀποθάνητε.»

Οἱ δὲ ἥρωες ἀντεφώνησαν· «Δὲν εἴμεθα λησταί, ἀλλ' ἄνδρες ἀγαθοὶ καὶ δίκαιοι· ζητοῦμεν δὲ μόνον ὀλίγον ὕδωρ καὶ τροφάς.» Ὁ γίγας ὅμως οὐδεμίαν προσοχὴν δίδων εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν ἐξηκολούθει κράζων· «Πάντες εἶσθε λησταὶ καὶ ἅρπαγες, καὶ ἐὰν ἐξέλθητε θ' ἀποθάνητε.» Μετ' ὀλίγον πάλιν ὑψώσας τὰς χεῖρας ἐκίνει αὐτὰς πλαγίως πρὸς τὰ ἔνδον τῆς νήσου, καὶ εὐθὺς ὅσοι ἄνθρωποι ἔτυχον ἐκεῖ πλησίον ἔφευγον μετὰ μεγάλης σπουδῆς ἐλαύνοντες τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας των μακρὰν τοῦ γίγαντος, ὅστις κατέβη τότε εἰς κοιλάδα τινά, ἐκ τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο φλόγες ἀναβαίνουσαι ὡς γλῶσσαι.

Οἱ ἥρωες βλέποντες πάντα ταῦτα ἐστήριξαν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τῶν κωπῶν καὶ ἐβαρυθύμουν· ἀλλ' ἡ Μήδεια ἐπιθαρρύνουσα αὐτοὺς εἶπε· «Γνωρίζω τίς εἶναι ὁ γίγας οὗτος, διότι πολλὰ ἤκουσα περὶ αὐτοῦ ὅτε ἤμην ἐν τῇ πατρίδι μου. Τοῦτον κατασκευάσας ποτὲ ἐκ χαλκοῦ ὁ Ἥφαιστος ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν Αἴτναν ἐργαστηρίοις του καὶ ὀνομάσας Τάλον, προσήνεγκεν ὡς δῶρον εἰς τὸν Μίνω ὅπως φυλάττῃ τὰ παράλια τῆς Κρήτης· ἔκτοτε δὲ τρὶς τῆς ἡμέρας περιτρέχει πάσας τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου, καὶ ἂν ἴδῃ ξένους πλησιάζοντας εἰς τὴν ξηρὰν εὐθὺς πηδᾷ εἰς τὴν ἀεὶ ἄσβεστον κάμινόν του, τας φλόγας τῆς ὁποίας βλέπετε ἐν ἐκείνῃ τῇ κοιλάδι,

Digitized by Google

καὶ ὅταν καλῶς πυρακτωθῇ καὶ γείνῃ ὁλοκόκκινος ὡς πῦρ, ὁρμᾷ κατὰ τῶν ξένων τοὺς ὁποίους ἐναγκαλιζόμενος κατακαίει.»

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἥρωες εἶπον· «Τί πρέπει λοιπὸν να πράξωμεν, σοφὴ Μήδεια; ἐὰν δὲν λάβωμεν τροφὰς καὶ ὕδωρ, πάντες θ' ἀποθάνωμεν· ἂν ὁ γίγας ἦτο ἐκ σαρκὸς καὶ αἵματος θὰ ἠδυνάμεθα νὰ τὸν καταβάλωμεν· ἀλλὰ τίς δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς πεπυρακτωμένον χαλκόν;»

— «Ἐγὼ δύναμαι», ἀπεκρίθη μετὰ θάρρους ἡ Μήδεια, «διότι γνωρίζω τὴν κατασκευὴν τοῦ χαλκοῦ τούτου γίγαντος. Οὗτος ἔχει εἰς ὅλον του τὸ σῶμα μίαν μόνην φλέβα, ἥτις εἶναι πλήρης πυρώδους τινὸς ὑγροῦ καὶ πωματίζεται διὰ σιδηροῦ ἥλου· ἐὰν δὲ ἀφαιρεθῇ ὁ ἧλος οὗτος, ὁ γίγας ἐκπνέει. Ἀποβιβάσατέ με λοιπὸν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀποσύρθητε ὑμεῖς μακρὰν τῆς παραλίας· ἐλπίζω δὲ ὅτι ταχέως θὰ ἴδητε εὐάρεστον ἀποτέλεσμα.»

Οἱ ἥρωες ἔπραξαν ὡς εἶπεν ἡ Μήδεια, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ ὁ γίγας πρὸς τὸ μέρος ὅπου αὕτη ἵστατο· ἦτο δὲ ὁλοκόκκινος καὶ τὰ χόρτα ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐφρύγοντο καὶ κατεκαίοντο. Ὅτε ὁ Τάλος εἶδε τὴν κόρην μόνην ἐστάθη· ἐκείνη δὲ ἀτενίσασα πρὸς αὐτὸν μετ' ἀδιαφορίας, ἔκυψεν ἔπειτα καὶ ἤρχισε νὰ ᾄδῃ τὸ ἑξῆς ᾆσμα·

«Ἡδὺς μὲν ὁ βίος, ἀλλὰ βραχύς· πᾶς δὲ θνητὸς ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ· καὶ ἂν τὸ σῶμα αὐτοῦ συμβῇ νὰ ἦναι χάλκινον, πάλιν θὰ καταστραφῇ, διότι ἡ σκωρία καταβιβρώσκει τὸν χαλκόν· ἐὰν δὲ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶναι ἐκ πυρός, καὶ τὸ πῦρ τοῦτο θὰ κατασβεσθῇ, διότι ὁ χρόνος δαμάζει τὰ πάντα.»

«Πόσον γλυκύτερος θὰ ἦτο ὁ βίος ἐὰν ἦτο αἰώνιος· ἥδιστος δὲ ἐὰν δὲν ἐπήρχετο τὸ ἀνιαρὸν γῆρας· τότε θὰ ἔζη τις βίον εὐδαίμονα ὢν πάντοτε νεαρὸς ὡς οἱ ἀθάνατοι θεοὶ

Digitized by Google

εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων ῥέει ἰχώρ, ὅστις δίδει ζωὴν καὶ νεότητα καὶ φαιδρότητα μετὰ διαρκοῦς θυμηδίας.»

— «Τὸ ᾆσμά σου πολύ μοι ἀρέσκει, ὦ ξένη· ἀλλὰ ποῦ δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὸν ἰχῶρα τοῦτον τῆς νεότητος;» εἶπεν ὁ γίγας. Τότε ἡ Μήδεια ἔδειξεν εἰς αὐτὸν μικρὸν κρυστάλλινον ληκύθιον λέγουσα· «Τοῦτο εἶναι πλῆρες ἰχῶρος· μοὶ ἔδωκε δὲ αὐτὸ ἡ θεία μου, ἡ περίφημος μάγισσα Κίρκη καί μοι εἶπε· 'Νὰ ὑπάγῃς καὶ νὰ εὕρῃς τὸν ἀνδρεῖον Τάλον καὶ νὰ χύσῃς αὐτὸ εἰς τὴν φλέβα του διὰ νὰ γείνῃ ἀθάνατος καὶ νὰ ἦναι διὰ παντὸς νέος.' Ταῦτά μοι εἶπεν ἡ καλή μου θεία, ἡ ὁποία, δὲν εἰξεύρω διὰ τί, ἀλλὰ πολύ σε ἀγαπᾷ.»

Ὁ εὐήθης Τάλος ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τῆς φοβερᾶς μαγίσσης καὶ ἦλθε πλησίον εἰς αὐτὴν ὅπως γείνῃ ἀθάνατος· ἀλλ' ἐκείνη ἐκέλευσεν αὐτὸν πρῶτον νὰ βαπτίσῃ τὸ σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ψυχρανθῇ ὀλίγον, καὶ ἔπειτα νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτήν· ὁ δὲ Τάλος ὑπακούσας προθύμως εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἤρχισε νὰ βράζῃ καὶ νὰ παφλάζῃ καὶ νὰ ἀναδίδῃ ἀτμόν. Ὅτε δὲ ἐντελῶς ἐψυχράνθησαν τὰ χαλκᾶ μέλη του, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ Τάλος καὶ προσῆλθεν εἰς τὴν Μήδειαν ταπεινὸς ὡς ἀρνίον· ἐκείνη δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· «Τώρα νά μοι δείξῃς ποῦ εἶναι ὁ ἧλος τῆς φλεβός σου.» — «Νά, ἐδῶ εἰς τὴν πτέρναν μου», εἶπεν ὁ Τάλος, τείνων πρὸς τὴν Μήδειαν τὸν δεξιὸν πόδα· ἐκείνη δὲ ἐξήγαγεν εὐκόλως τὸν ἧλον, ἰχῶρα ὅμως εἰς τὴν φλέβα δὲν ἐνέχυσε καὶ εὐθὺς τὸ ἐντὸς ὑγρὸν πῦρ ἤρχισε νὰ ἐκρέῃ ὡς ῥύαξ ἐμπύρου ἀναλελυμένου σιδήρου· προσεπάθει δὲ ὁ Τάλος νὰ ὁρμήσῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ ἔκραζε· «Μὲ ἠπάτησας, ψευδομάγισσα.» Ἀλλ' ἐκείνη ὕψωσε τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐψιθύριζεν ἐπῳδήν τινα, ὁ δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέβαλλε τὰς ἑαυτοῦ

Digitized by Google

δυνάμεις καὶ τέλος ἔπεσε μετὰ φοβερᾶς κλαγγῆς καὶ ἡ γῆ ἐστέναξεν ὑπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ· τὸ δὲ ὑγρὸν πῦρ ἐρρύη εἰς τὴν θάλασσαν.

Οἱ δὲ ἥρωες ἰδόντες τὰ γενόμενα ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ λαβόντες ὕδωρ καὶ τροφὰς ἀφθόνους, ἀπῆλθον ἐκ Κρήτης *παραιτηθέντες πάσης ἐπιθυμίας ὅπως ἴδωσι τὸν* Μίνω· *ηὐχαρίστουν δὲ θερμῶς τὴν* Μήδειαν *διὰ τῆς ἱκανότητος τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἐκ μεγίστου κινδύνου.* Πλέοντες *πρὸς βορρᾶν ἔφθασαν εἰς τὴν* Μαλέαν *ἄκραν τῆς* Πελοποννήσου *καὶ πάντες ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ξηράν.* Ἐνταῦθα *ὁ* Ὀρφεὺς *ἐτέλεσε μυστηριώδη τελετὴν καθαρμοῦ καὶ ἀφοῦ ἔπλυναν καλῶς τὴν* Ἀργὼ *καὶ ἔλουσαν τὰ ἑαυτῶν σώματα δι' ὕδατος πηγαίου ἀπέπλευσαν· περάσαντες δὲ τὴν* Λακωνικὴν *παραλίαν ἦλθον εἰς τὸ* Σούνιον, *ὅπερ περικάμψαντες εἰσέπλευσαν εἰς τὸν πορθμὸν τῆς* Εὐβοίας *καὶ τέλος εἰσῆλθον εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ κόλπον τῶν* Παγασῶν. Αἱ *καρδίαι τῶν ἡρώων ἐσκίρτησαν ὅτε εἶδον τὸ γηραιὸν* Πήλιον *καὶ τὴν ὑψίπυργον* Ἰωλκὸν *καὶ τοὺς πέριξ εὐανθεῖς λειμῶνας.* Ὅτε *δὲ ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν ἔκυψαν καὶ ἐφίλησαν τὴν γῆν τῶν πατέρων αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔχεον θερμὰ δάκρυα, οἱ δὲ παρεστῶτες μὴ γνωρίζοντες τίνες ἦσαν οἱ καταπλεύσαντες, ἔβλεπον αὐτοὺς μετ' ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ· νεανίαι δέ τινες πλησιάσαντες ἠρώτων·* «Τίνες *εἶσθε, ὦ ξένοι, καὶ διατι κλαίετε;» — «*Δὲν *εἴμεθα ξένοι», ἀπεκρίθησαν οἱ ἥρωες, «ἀλλὰ τέκνα τῆς γῆς ταύτης· ἀπεπλεύσαμεν δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐξ* Ἰωλκοῦ *ὅπως κομίσωμεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἐκ χώρας μεμακρυσμένης· νῦν δὲ ἐπιστρέφομεν φέροντες αὐτό.»* Μετ' *ὀλίγον διεδόθη εἰς τὴν πόλιν ὅτι ἐπανῆλθον οἱ* Ἀργοναῦται *καὶ ἔσπευσαν εἰς τὴν παραλίαν πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι αὐτῶν καὶ μέγα ἄλλο πλῆθος πολιτῶν καὶ ἡ συγ-*

Digitized by Google

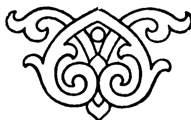
κίνησις ὑπῆρξε μεγάλη καὶ διαρκής· ἐτέλεσαν δὲ μεγαλοπρεπῆ θυσίαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς πλησίον τῆς Ἀργοῦς σφάξαντες ταύρους καὶ πρόβατα καὶ αἶγας καὶ ποιήσαντες σπονδὰς εἰς τοὺς θεοὺς τῆς θαλάσσης· ὁ δὲ Ὀρφεὺς ἔμελψεν ὕμνον εἰς τὸν Δία τὸν σωτῆρα καὶ τὴν σεβασμίαν Ἥραν καὶ εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. Μετὰ δὲ τὴν τελετὴν τῆς θυσίας ἀνέβησαν ἐν πομπῇ εἰς τὴν πόλιν προπορευομένων τῶν ἱερέων καὶ τῶν μάντεων· ἐνταῦθα δὲ οἱ μὲν ἄλλοι ἥρωες ἀσπασθέντες ἀλλήλους ἀπεχωρίσθησαν καὶ ἕκαστος ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν του καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἰάσων λαβὼν τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἐπορεύθη εἰς τὰ ἀνάκτορα· εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν Μήδειαν. Εἰσελὼν εἰς τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν εὗρε τὸν θεῖόν του Πελίαν καθήμενον παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ ὄντα τυφλὸν καὶ ἀνάπηρον ἐκ γήρατος· ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ ἐκάθητο ὁ Αἴσων καὶ οὗτος σφόδρα γέρων καὶ ἀνάπηρος· ἐσείοντο δὲ ἀμφοτέρων αἱ κεφαλαὶ καὶ αἱ χεῖρες ἐνῷ προσεπάθουν νὰ θερμανθῶσιν εἰς τὸ πῦρ.

Ὁ Ἰάσων ἰδὼν τὸν πατέρα του ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεφίλει αὐτὸν λέγων· «Εἶμαι τὸ τέκνον σου, πάτερ, εἶμαι ὁ ἀγαπητός σου Ἰάσων», καὶ κατέβρεχεν αὐτὸν μὲ δάκρυα· ἀλλ' ὁ γέρων ψηλαφήσας αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης. «Τί με περιπαίζεις, ὦ νέε; ὁ υἱός μου Ἰάσων πρὸ πολλοῦ ἀπωλέσθη ἐν τῇ θαλάσσῃ.» — «Οὐχί, πάτερ, δὲν ἀπωλέσθη ὁ Ἰάσων, ἀλλὰ ζῇ καὶ ἔχεις αὐτὸν ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου· ἐκόμισα δέ, πάτερ, τὸ χρυσόμαλλον δέρας καὶ τὴν θυγατέρα βασιλέως τινὸς ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἡλίου, ἥτις θὰ ἦναι σύζυγός μου.» Τότε πεισθεὶς ὁ Αἴσων κατεφίλησε τὸν υἱόν του καὶ εἶπε· «Τώρα δὲν μοι μέλει ἂν ἀποθάνω, διότι ἔχω πλησίον μου τὸ φίλτατόν μου τέκνον.»

Ἔπειτα στραφεὶς ὁ Ἰάσων πρὸς τὸν Πελίαν εἶπεν· «Ἰδοὺ

Digitized by Google

ἐγὼ φυλάξας τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐκόμισα τὸ χρυσόμαλλον δέρας· τώρα δὲ μένει νὰ ἐκτελέσῃς καὶ σὺ τὸν λόγον σου καὶ νά μοι παραδώσῃς τὴν βασιλείαν.» Ἀλλ' ὁ Πελίας δὲν ἀπεκρίθη, διότι ἐκοιμᾶτο ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους· αἱ θυγατέρες ὅμως αὐτοῦ ἤκουσαν τὰ πάντα καὶ κινήσασαι τὰς κεφαλὰς ἐψιθύρισαν πρὸς ἀλλήλας λέξεις τινάς· ἔβλεπον δὲ πρὸς τὴν Μήδειαν μετὰ ζηλοτυπίας καὶ φθόνου καὶ ἔτριζον τοὺς ὀδόντας.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ *μεγάλαι ἐπιχειρήσεις καὶ ἀγῶνες ἐπίπονοι ἔσχον οὐχὶ εὐάρεστον τέλος, διότι ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῶν ἐγένετο χρῆσις ἀνοσιουργήματος· αἷμα δὲ ἀνθρώπινον χυθὲν ἀδίκως καὶ ἀπανθρώπως γεννᾷ ἄγος, ὅπερ οὔτε θυσίαι, οὔτε καθαρμοὶ δύνανται νὰ ἐξαλείψωσιν.* Οὕτω *καὶ τῆς* Ἀργοναυτικῆς *ἐκστρατείας τὸ τέλος ὑπῆρξεν οἰκτρόν, διότι ὁ* Ἰάσων *μετεχειρίσθη τὴν* Μήδειαν *ὡς μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ· νυμφευθεὶς δὲ αὐτὴν συνεδέθη στενῶς μετὰ γυναικὸς πονηρᾶς, ἥτις ἔγεινεν εἰς αὐτὸν αἰτία μεγάλων καὶ ἀνηκέστων δεινῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐτελεύτησεν ἐν θλίψει καὶ ἀδοξίᾳ μακρὰν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, ἐν ᾗ ἤλπιζε νὰ βασιλεύσῃ.*

Ἡ *πονηρὰ λοιπὸν* Μήδεια *παρατηρήσασα τὸν τρόπον τῶν θυγατέρων τοῦ* Πελίου *καὶ φοβουμένη μήπως αὗται συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ ἀρτίως ἐπανελθόντος ἐκ τῆς ἐκστρατείας ἀδελφοῦ αὐτῶν* Ἀκάστου *καὶ κωλύσωσι τὸν* Ἰάσονα *νὰ διαδεχθῇ τὸν* Πελίαν, *ἐμηχανεύθη πανοῦργον δόλον ὅπως καταστήσῃ αὐτὰς βδελυρὰς εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν καὶ εἰς τοὺς πολίτας τῆς* Ἰωλκοῦ. Κατορθώσασα *διὰ παντοίων μέσων νὰ ἑλκύσῃ τὴν*

Digitized by Google

εὔνοιαν καὶ ἀγάπην αὐτῶν, εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς αὐτὰς ἐμπιστευτικῶς· «Δὲν ἔχετε ἰδέαν πόσα κατορθώνει ἡ μαγεία! ἔχω μίαν βοτάνην, ἥτις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καθιστᾷ τὰ παλαιὰ νέα· κυττάξατε δὲ πόσον εὐκόλως γίνεται.» Ταῦτα δὲ εἰποῦσα ἔλαβε κριόν τινα γηραιὸν καὶ κόψασα αὐτὸν εἰς πολλὰ τεμάχια ἔθηκεν ἐντὸς λέβητος, ὅστις ἦτο πλήρης ζέοντος ὕδατος. Μετὰ ταῦτα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ φύλλα τινὰ ἐκ τῆς μαγικῆς βοτάνης, καὶ εὐθὺς ἐκ τοῦ λέβητος ἐξεπήδησε νεογνὸν ἀρνίον. Ἔπειτα εἶπεν εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Πελίου· «Ἐὰν πράξητε ὅ,τι ἔπραξα, δύνασθε νὰ καταστήσητε τὸν πατέρα ὑμῶν νέον καὶ ἰσχυρὸν ὡς ὅτε ἦτο νέος·» καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἔδωκεν εἰς αὐτὰς φύλλα τινὰ ἐκ τῆς βοτάνης. Αἱ δὲ μωραὶ θυγατέρες τοῦ Πελίου ἐπίστευσαν εἰς τοὺς λόγους τῆς μαγίσσης καὶ κατεκρεούργησαν τὸν ἑαυτῶν πατέρα χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ τὸν ἀναστήσωσι νέον, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπέθανον καταδιωκόμεναι ὑπὸ τῶν Ἐρινύων. Ἀλλ' ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Ἰάσων; Οὐχί, διότι ἀγανακτήσας ὁ λαὸς τῆς Ἰωλκοῦ ἐδίωξεν αὐτὸν μετὰ τῆς πονηρᾶς συζύγου του, καὶ ὁ βίος ἀμφοτέρων ὑπῆρξε πλήρης θλίψεων· καθ' ὅτι ὁ μὲν Ἰάσων μισήσας αὐτὴν διὰ τὰς ἀπανθρώπους πράξεις αὐτῆς ἔδειξε μεγάλην ἀχαριστίαν καὶ ἐνυμφεύθη ἄλλην γυναῖκα, ἐκείνη δὲ πρὸς ἐκδίκησιν ἔπραξε φοβερὸν ἀνοσιούργημα, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν θέλω νὰ εἴπω νῦν εἰς ὑμᾶς· ὅταν ὅμως φθάσητε εἰς ἡλικίαν νὰ δύνησθε νὰ ἐννοῆτε τὰ δράματα τοῦ Εὐριπίδου, τότε ἀνάγνωτε τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ τραγῳδίαν ἥτις ὀνομάζεται Μήδεια καὶ ἐκεῖ θὰ μάθητε τὰ πάντα.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἡρώων σώζονται πολλὰ καὶ τερπνὰ διηγήματα, ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν δύναμαι νὰ διηγηθῶ εἰς ὑμᾶς πάντα· δύνασθε ὅμως ν' ἀναγνώσητε αὐτὰ εἰς ἄλλα βιβλία γεγραμμένα ἐν τῇ σημερινῇ ἡμῶν γλώσσῃ· ἀλλ' ἂν θέλετε

Digitized by Google

νὰ αἰσθανθῆτε μεγαλειτέραν τέρψιν προσπαθήσατε νὰ μάθητε καλῶς τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν γλῶσσαν καὶ τότε θὰ ἐντρυφᾶτε ἀναγινώσκοντες αὐτὰ ἐν πρωτοτύπῳ.

Ὁ δὲ ἀγαθὸς καὶ συνετὸς Κένταυρος Χείρων ὁ ἀναθρέψας καὶ παιδαγωγήσας τόσους ἥρωας τί ἀπέγεινεν; ἐπανεῖδον αὐτὸν οἱ ἀρχαῖοι μαθηταὶ αὐτοῦ; Οὐχί, διότι θλιβερὸν τέλος ἔλαβεν ὁ βίος αὐτοῦ. Ὄντος αὐτοῦ ἐν Φολόῃ ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν του ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις ἀπρονοήτως ἀνέῳξεν ἀγγεῖον οἴνου περὶ τοῦ ὁποίου προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὁ Χείρων νὰ μὴ τὸ ἐγγίσῃ. Οἱ εἰς τὰ πέριξ οἰκοῦντες Κένταυροι ὀσφρανθέντες τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου ὥρμησαν ἀγεληδὸν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Χείρωνος καὶ προσεπάθουν ν' ἁρπάσωσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἀγγεῖον τοῦ οἴνου, καὶ ὡς ἐκ τούτου συνήφθη κρατερὰ μάχη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε πάντας· ἀλλ' ἐν τῇ ταραχῇ τῆς μάχης συνέβη νὰ πέσῃ ἓν ἐκ τῶν φαρμακερῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ Χείρωνος· τὸ δὲ δηλητήριον διέδραμεν ὡς πῦρ εἰς τὰς φλέβας τοῦ γέροντος, ὅστις ἐκ τῶν φοβερῶν ἀλγηδόνων ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, διότι ἦτο ἀθάνατος· ἐπεκαλεῖτο δὲ ἐν συντριβῇ καρδίας τὸν Δία λέγων· «Ὦ Ζεῦ, ἐλέησόν με καὶ λάβε παρ' ἐμοῦ τὴν ἀθανασίαν ὅπως ἀποθάνω καὶ ἀναπαυθῶ· ἐπίτρεψόν μοι νὰ καταβῶ εἰς τὸν Ἅδην ὑπὲρ τοῦ Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὅτε κατεδίκασας εἰς τὰ δεσμὰ ἐκέλευσας νὰ μένῃ δεσμιος ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, ἕως οὗ τις ἐκ τῶν ἀθανάτων καταβῇ εἰς τὸν χῶρον τῶν νεκρῶν ὑπὲρ ἐκείνου. Ἱκετεύω, ὦ Ζεῦ, ἀπάλλαξόν με τῶν δεινῶν.»

Ἡ φωνὴ τοῦ δικαίου Κενταύρου ἀνέβη μέχρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐλεήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἀφεῖλε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀθανασίαν, καὶ οὕτως ἀνεπαύθη ἐκ τῶν πόνων ὁ συνετὸς Χείρων, ὅστις

Digitized by Google

ἐξεπαίδευσε δύο γενεὰς ἡρώων καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔμεινεν ἀθάνατον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ὁ δὲ Ἡρακλῆς θρηνήσας ἐπὶ τοῦ σοφοῦ διδασκάλου αὐτοῦ ὁλόκληρον νύκτα, ἔλαβεν αὐτὸν τὴν πρωΐαν ἐπὶ τῶν ὤμων του ὅπως φέρῃ καὶ θάψῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Πηλίου· ἀλλ' ἐνῷ ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὄρος, νεφέλη χρυσῆ καταβᾶσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἥρπασεν αὐτὸν καὶ ἐκόμισεν εἰς τὸν Ὄλυμπον· ὁ δὲ Ζεὺς μεταβαλὼν αὐτὸν εἰς ἀστέρα κατέταξεν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν νοτίων ἀστερισμῶν ὅπου λάμπει αἰωνίως φαινόμενος μεγαλοπρεπὴς καὶ σεμνὸς ὡς ὅτε ἦτο ἐπὶ τοῦ Πηλίου.

Digitized by Google

ΘΗΣΕΥΣ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΠΩΣ Ο ΘΗΣΕΥΣ ΑΠΕΚΥΛΙΣΕ ΤΗΝ ΠΕΤΡΑΝ.

ΑΤΑ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐβασίλευεν ἐν Τροιζῆνι ὁ υἱὸς τοῦ Πέλοπος Πιτθεύς, ὅστις ὑπῆρξε περίφημος διὰ τὴν σύνεσιν καὶ σοφίαν αὐτοῦ. Οὗτος εἶχε θυγατέρα, ἥτις ἐφαίνετο πάντοτε κατηφὴς καὶ τεθλιμμένη καὶ οὐδέποτε μειδίαμα ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπον αὐτῆς· ὠνομάζετο δὲ Αἴθρα καὶ εἶχεν ἓν μικρὸν τέκνον τὸ ὁποῖον πολὺ ὡμοίαζε τὸν πατέρα του, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν καταλιπὼν τὴν Αἴθραν ἔζη μακρὰν αὐτῆς. Πολλάκις ἀνέβαινεν αὕτη εἰς τὸ ὑπεράνω τῆς Τροιζῆνος ὄρος, ὅπου ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐκεῖ καθημένη ἔβλεπεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας πρὸς τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐστέναζεν· ἔπειτα δὲ κατέβαινεν εἰς τὴν ἑαυτῆς οἰκίαν καὶ

Digitized by Google

καταφιλοῦσα τὸ τέκνον της ἔλεγε μετὰ κλαυθμῶν· «Ὦ, πότε θὰ γείνῃς ἰσχυρὸς νεανίας, ὅπως δυνηθῇς νὰ ἐκτελέσῃς τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρός σου.»

Μετὰ *παρέλευσιν χρόνου ὁ παῖς ἡλικιωθεὶς ἔγεινεν εὔμορφος καὶ ἰσχυρὸς νεανίας, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν τόλμην καὶ ἀνδρίαν του· τότε δὲ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ του· «Θησεῦ, τέκνον μου, ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ* Ποσειδῶνος *ὅπως προσευχηθῶμεν.»* Ὁ *δὲ* Θησεὺς *προθύμως ὑπήκουσεν.* Ἀφοῦ *δὲ ἀνέβησαν εἰς τὸν ναὸν καὶ προσηυχήθησαν, ἡ* Αἴθρα *ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ περιβόλου ἄλσος καὶ δεικνύουσα εἰς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς μεγάλην πλάτανον, ἥτις ἦτο ἐν μέσῳ πυκνοτάτων θάμνων, εἶπε· «*Παρὰ *τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου ἐκείνου, μεταξὺ τῶν θάμνων, εἶναι μία μεγάλη πέτρα, τὴν ὁποίαν ἂν κυλίσῃς θὰ εὕρῃς ὑπ' αὐτὴν πράγματά τινα πολύτιμα.»*

Ὁ Θησεὺς *ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἔσπευσε προθύμως πρὸς τὴν πλάτανον, ἀλλ' ἕως οὗ φθάσῃ πλησίον τῆς ῥίζης αὐτῆς ἀπήντησεν οὐχὶ μικρὰς δυσκολίας, διότι ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ δρόμον μεταξὺ τῶν συμπεπλεγμένων κλάδων ἀκανθωδῶν θάμνων καὶ δενδρίων.* Τέλος *εὑρὼν τὴν πέτραν πλησίον ἀγρίας κομάρου, προσεπάθησε νὰ τὴν κυλίσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.* Ἀναπαυθεὶς *ὀλίγον προσεπάθησε πάλιν μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως· ἀλλ' οὐδὲ νὰ σαλεύσῃ αὐτὴν ἠδυνήθη· ἱδρὼς δὲ ἄφθονος περιέβρεχε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.* Τέλος *ἰδὼν ὅτι ματαίως ἐκοπίαζεν, ἐπανῆλθεν ἄπρακτος εἰς τὴν μητέρα του ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων ὑπ' αἰσχύνης· ἐκείνη δὲ ἰδοῦσα αὐτὸν δυσανασχετοῦντα διὰ τὴν ἀποτυχίαν, «*Μὴ *λυποῦ, τέκνον μου,» εἶπε, «ὅτι δὲν ἠδυνήθης νὰ κυλίσῃς τὴν πέτραν, ἀλλ' ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ κατορθώσῃς τὸ ποθούμενον.»* Ἔπειτα *κατέ-*

Digitized by Google

βησαν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος ἐγύμναζεν ἀπαύστως διὰ παντοίων ἀσκήσεων ὁ Θησεὺς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἕως οὗ κατήντησε νὰ νικᾷ πάντας τοὺς συνήλικας εἰς πάντα τὰ εἴδη τῶν ἀθλητικῶν ἀσκήσεων. Οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀνταγωνισθῇ κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν πάλην ἢ τὴν πυγμαχίαν, εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὸ ἅλμα ἢ εἰς τὸ ἀκόντιον. Συνεχῶς ἐξήρχετο εἰς θήραν καὶ ἐφόνευε διὰ τοῦ ἀκοντίου αἰγάγρους καὶ κάπρους καὶ ταχύποδας ἐλάφους· μαθὼν δὲ ἡμέραν τινὰ ὅτι χοῖρος θῆλυς ἐρχόμενος ἐκ Κρομμυῶνος ἔφθειρε τὴν πέριξ χώραν, ἐνεδρεύσας ἐφόνευσεν αὐτόν· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο θηρίον Κρομμυωνία σῦς ἢ Φαιά.

Ὅτε ὁ Θησεὺς ᾐσθάνθη ἐν ἑαυτῷ ὅτι ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρὸς ὅπως κυλίσῃ τὴν πέτραν, εἶπεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα· «Ἂς ἀναβῶμεν πάλιν, μῆτερ, εἰς τὸ ἄλσος, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ὁ υἱός σου δὲν διῆλθε τὸν χρόνον παίζων, ἀλλὰ παρασκευαζόμενος διὰ τὸ ὑπὸ τὴν πέτραν ἀριστεῖον.»

Ἡ Αἴθρα ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ Θησέως ἐχάρη καὶ ἀνέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον· ὅτε δὲ ὁ νεαρὸς ἥρως εἶδε μακρόθεν τὴν πλάτανον, ἐκβαλὼν τὸ ἱμάτιον, ὥρμησε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν πέτραν καὶ ἀποκυλίσας αὐτὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ξίφος καὶ ζεῦγος πεδίλων· δεικνύων δὲ αὐτὰ ἀνέκραξε περιχαρής· «Ἐκύλισα, μῆτερ, τὴν πέτραν καὶ ἰδοὺ τί εὗρον ὑπ' αὐτήν.» Ἐκείνη δὲ φιλήσασα αὐτὸν καὶ χέουσα δάκρυα χαρᾶς εἶπε· «Κρύψον ταῦτα, τέκνον μου, ὑπὸ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι·» καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου καὶ ἐπορεύθη πρὸς ὑψηλήν τινα ἄκραν ἐκ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο καλῶς ὁ Σαρωνικὸς κόλπος· ἐνταῦθα δὲ στᾶσα εἶπεν εἰς τὸν Θησέα· «Βλέπεις τὴν χώραν ταύτην τὴν ἐκτεινομένην ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν;» — «Ναί,» ἀπεκρίθη

Digitized by Google

ὁ Θησεύς, «καὶ εἶναι ἡ Τροιζὴν ἐν ᾗ ἐγεννήθην καὶ ἀνετράφην.» — «Ἡ χώρα αὕτη εἶναι πετρώδης καὶ ἄγονος, τέκνον μου,» εἶπεν ἡ Αἴθρα, «καὶ ἀνὴρ μεγαλεπίβολος δὲν δύναται νὰ εὕρῃ μέγα στάδιον ἐνταῦθα· ἀλλὰ στρέψον τὸ βλέμμα πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ τοῦ κόλπου καὶ εἰπέ μοι πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐκτεταμένη ἐκείνη χώρα;» — «Ἐκείνη εἶναι ἡ Ἀττική, ἀπεκρίθη ὁ Θησεύς, ὅπου κατοικοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι.»

— «Εἶναι εὐδαίμων καὶ μεγάλη χώρα», εἶπεν ἡ Αἴθρα μετὰ συγκινήσεως, «καὶ φιλοῦσιν αὐτὴν οἱ θεοί, ἰδίως δὲ ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἡ δίδουσα σοφίαν καὶ σύνεσιν· περιστεφανοῦται δὲ ὑπὸ ὀρέων τῶν ὁποίων αἱ μὲν φλέβες εἶναι ἐκ καθαροῦ ἀργύρου, τὰ δὲ ὀστᾶ ἐκ μαρμάρου λευκοτέρου χιόνος. Αἱ κοιλάδες αὐτῆς εὐωδιάζουσιν ἐκ βασιλικοῦ καὶ θύμου, οἱ δὲ λειμῶνες ἐξ ἴων καὶ ἀσφοδέλου· ἐντὸς δὲ τῶν ἱερῶν ἀλσῶν, δι' ὧν καλύπτονται αἱ πλευραὶ τῶν ὀρέων αὐτῆς, ᾄδουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν τανύπτεροι ἀηδόνες παίζουσαι καὶ περιπετόμεναι μεταξὺ τῶν κλάδων καὶ τῶν φυλλωμάτων τῆς εὐώδους δάφνης καὶ τῆς πολυκάρπου μυρσίνης. Ὑπάρχουσι δὲ ἐν αὐτῇ δώδεκα πόλεις οἰκούμεναι ὑπὸ φυλῆς ἀρχαιοτάτης, καταγομένης ἐκ τοῦ διφυοῦς Κέκροπος, ὅστις ἦτο τέκνον τῆς μητρὸς Γῆς· πάντες δὲ φοροῦσι χρυσοῦς τέττιγας ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτῶν κόμης, διότι ὡς οἱ τέττιγες, οὕτω καὶ αὐτοὶ εἶναι αὐτόχθονες· εἶναι δὲ λαὸς εὔθυμος ἀγαπῶν τοὺς χορούς, τὰ ᾄσματα καὶ τὴν λύραν. Ἐὰν συνέβαινε νὰ ἦσο βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης, τί θὰ ἐποίεις, Θησεῦ, τέκνον μου;»

— «Ἐὰν ἤμην βασιλεὺς τοιαύτης χώρας ἤθελον ἀφιερώσῃ τὴν ζωήν μου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων ἀληθοῦς βασιλέως καὶ ἤθελον φροντίζει ἡμέρας καὶ νυκτὸς πῶς νὰ βελτιώσω τὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ μου, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ὁποίου θὰ ἐθυσίαζον προθύμως καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μου.»

Digitized by Google

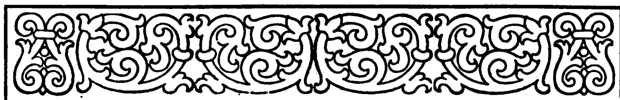
Ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ Θησέως εἶπεν ἡ Αἴθρα· «Χαίρω, τέκνον μου, ὅτι ἔχεις ὀρθὰς ἰδέας περὶ βασιλείας καὶ νομίζω ὅτι εἶσαι ἄξιος νὰ ἐξέλθῃς πρὸς εὕρεσιν τῆς τύχης σου. Λάβε λοιπὸν μετὰ σοῦ τὰ πέδιλα καὶ τὸ ξίφος καὶ ὕπαγε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων Αἰγέα, ὅστις κατοικεῖ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Παλλάδος· ὅταν δὲ παρουσιασθῇς εἰς αὐτὸν δεῖξον τὰ πέδιλα καὶ τὸ ξίφος καὶ εἰπὲ ἀφόβως· «Ἡ πέτρα ἐκυλίσθη καὶ ταῦτα εὑρέθησαν ὑπ' αὐτήν· ἀλλ' εἰς ποῖον ἀνήκουσιν;»

— «Τοῦτο προθύμως θὰ ποιήσω, μῆτερ», ἀνέκραξεν ὁ Θησεύς, «ἀλλὰ φοβοῦμαι νά σε ἀφήσω μόνην, διότι θὰ κατατήκησαι ὑπὸ θλίψεως.»

Ἡ δὲ εἶπε· «Μὴ φοβοῦ καὶ μὴ λυποῦ δι' ἐμέ, τέκνον μου, διότι τὸ πεπρωμένον πρέπει νὰ γείνῃ· ἡ δὲ θλῖψις δὲν εἶναι μέγα κακὸν εἰς τοὺς πολλάκις δοκιμάσαντας αὐτήν. Πλήρης θλίψεων ὑπῆρξεν ἡ νεότης μου ἕνεκα τοῦ Βελλεροφόντου τοῦ φονεύσαντος τὴν Χίμαιραν, καὶ πλήρης θλίψεων ἤμην ὅτε ἔφθασα εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἕνεκα τοῦ πατρός σου καὶ σοῦ· ἤδη δὲ προβλέπω ἐξ ἐνυπνίων ὅτι πλῆρες βασάνων θὰ ἦναι καὶ τὸ γῆράς μου, διότι οἱ υἱοὶ τοῦ Κύκνου θά με ἀπαγάγωσιν αἰχμάλωτον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Εὐρώτα καὶ ἔπειτα θὰ ἀναγκασθῶ νὰ διαπλεύσω τὴν θάλασσαν, δούλη ἐκείνης ἥτις μέλλει νὰ ἐπενέγκῃ πολλὰ δεινὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν· ὥστε, τέκνον μου, μὴ λυποῦ, ἀλλ' ἄπελθε μετὰ θάρρους.» Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Αἴθρα κατεφίλησε τὸν Θησέα καὶ χέουσα δάκρυα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ δὲ Θησεὺς δὲν εἶδεν αὐτὴν πλέον.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΩΣ Ο ΘΗΣΕΥΣ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΕ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΣ.

ΜΕΙΝΑΣ ὁ Θησεὺς μόνος ἐπὶ τῆς ἄκρας ἔβλεπεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν πρὸς τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς καὶ τὰς ἰοστεφάνους Ἀθήνας καὶ ἔπαλλεν ἡ καρδία αὐτοῦ ἐκ πόθου πότε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ καταβῇ εἰς τὸν λιμένα καὶ μισθώσας ταχύπλουν πλοῖον νὰ πλεύσῃ εἰς Ἀθήνας· ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος οὗτος ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν βραδύς· ἐπεθύμει δὲ νὰ εἶχε πτέρυγας, ὥστε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα του πετόμενος. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἤρχισε ν' ἀποβάλλῃ τὸ ἑαυτοῦ θάρρος καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν·

«Τί θὰ γείνω ἐὰν ὁ πατήρ μου ἔχῃ καὶ ἄλλους υἱούς; ποῦ θὰ ὑπάγω ἐὰν δὲν θελήσῃ νά με δεχθῇ; Μήπως κατώρθωσα ἀνδραγάθημά τι ἕνεκα τοῦ ὁποίου νά με δεχθῇ μετ' εὐνοίας; Ἴσως εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν μου ἐντελῶς με ἐλησμόνησε· πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νά με δεχθῇ τώρα;» Ταῦτα καὶ τοιαῦτα διανοούμενος ἔγεινε σύννους καὶ κατηφής· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐγερθεὶς εἶπε μετ' ἀποφάσεως· «Διὰ τι ν' ἀπελπίζωμαι; διὰ τί νὰ μὴ μιμηθῶ τὸν Ἡρακλέα, ὅστις ἠξιώθη μεγάλης δόξης ἕνεκα τῆς ἀνδρίας του; Θὰ προσπαθήσω λοιπὸν νὰ γείνω δι' ἀνδραγαθημάτων ἔνδοξος καὶ

Digitized by Google

περίφημος, ὥστε ὅταν μεταβῶ εἰς τὸν πατέρα μου νά με δεχθῇ προθύμως. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ὑπάγω διὰ θαλάσσης, θὰ πορευθῶ διὰ ξηρᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐλπίζω νὰ καθαρίσω τὴν ὁδὸν ἐκ τῶν πολλῶν ληστῶν καὶ κακούργων, οἵτινες κατέστησαν αὐτὴν ἀδιάβατον.»

Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ ὄρη ὁδὸν καὶ πορευόμενος ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἔφθασεν εἰς τὸ Ἀραχναῖον ὄρος, τοῦ ὁποίου αἱ βαθεῖαι κοιλάδες ἐκτείνονται κάτω πρὸς τὴν Ἐπίδαυρον καὶ τὴν θάλασσαν ἐκ μιᾶς κορυφῆς ὡς ἀκτῖνες ἱστοῦ ἀράχνης. Ἀναβαίνων διὰ τῶν πετρωδῶν κοιλάδων καὶ χαραδρῶν τοῦ ὄρους τούτου ἔφθασεν εἰς μέρος ὑψηλόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔβλεπε κόλπους καὶ ἀκρωτήρια καὶ βαθείας κοιλάδας καὶ σκοτεινὰς φάραγγας καὶ πρὸς βορρᾶν λόφον τινὰ κρημνώδη καὶ ἀπότομον διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνάγκη νὰ περάσῃ, διότι οὔτε πρὸς τὰ ἀριστερά, οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπῆρχε διάβασις· προχωρήσας λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ἔφθασε μετὰ ἐπίπονον πορείαν εἰς μέρος τι πλῆρες πετρῶν, αἵτινες ἀπετέλουν σωρὸν ὑψηλόν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκάθητο παράδοξος ἄνθρωπος ἐγκεκαλυμμένος διὰ δέρματος ἄρκτου· καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ δέρματος ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὸν ὡς πῖλος, τὸ δὲ ἄλλο μέρος ὡς χλαμὺς συνδεομένη εἰς τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν προσθίων ποδῶν, τῶν ὁποίων οἱ λευκοὶ ὄνυχες ἔστιλβον πρὸ τοῦ στήθους του. Οὗτος ἰδὼν τὸν Θησέα εὐθὺς ἐτινάχθη ἐπάνω καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ καγχάζῃ τόσον δυνατά, ὥστε ἀντήχησαν τὰ πέριξ βουνὰ καὶ αἱ κοιλάδες· ἔπειτα τρίξας τοὺς ὀδόντας καὶ τινάξας ἔξω τρεῖς φορὰς τὴν γλῶσσαν, εἶπε διακοπτόμενος ὑπὸ σκωπτικοῦ γέλωτος· «Ἆ, νὰ τὴν χαρῶ, βλέπω μιὰ ζουμερὴ μυῖγα. Ἐμπρός, μυιγάκι μου, ἐμπρὸς πρὸς τὸ δίκτυ μου· ἆ, τώρα σ᾽ ἔχω στὴν ἐξουσίαν μου· ἀλλὰ βλέπω εἶσαι ἀπὸ τὰ τολμηρὰ μυι-

Digitized by Google

γάκια· ἢ μήπως δὲν γνωρίζεις ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ λαγκάδια εἶναι στρωμένα μὲ τὰ δίκτυά μου, καὶ ὅποιο μυιγάκι πέσῃ μέσα τὸ ἀγκαλιάζω καὶ τὸ γλυκοφιλῶ καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπη πίνω τὸ αἷμά του;» Ὁ δὲ Θησεὺς ἀκούων μετ' ἀδιαφορίας τοὺς λόγους τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου ἐβάδιζε τολμηρῶς πρὸς αὐτὸν καὶ πλησιάσας εἶπεν· «Ἄφες τὰ περὶ μυιῶν καὶ δικτύων φλυαρήματά σου καὶ εἰπέ μοι τίς εἶσαι καὶ πῶς ὀνομάζεσαι.» Ὁ δὲ ἀρχίσας πάλιν νὰ γελᾷ εἶπεν· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐξακουστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον Περιφήτης· καὶ ἐπειδὴ πάντοτε κρατῶ 'στὸ χέρι αὐτὸ τὸ ῥόπαλο, 'ποῦ τὸ λὲν κορύνην, δι' αὐτὸ μερικοὶ μὲ ὀνομάζουν Κορυνήτην· καὶ νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια μοῦ ἀρέσει τὸ παρανόμι τοῦτο, διότι ὅλη μου τὴν δουλειὰ τὴν κάμνω μὲ αὐτό.» Καὶ ταῦτα λέγων ὕψωσε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς σιδηροῦν ῥόπαλον καὶ ἐκίνει αὐτὸ πρὸ τοῦ Θησέως· ἔπειτα δὲ προσέθηκε καὶ ταῦτα·

«Τοῦτο τὸ ῥόπαλον τὸ ἔκαμεν ὁ πατέρας μου ὁ Ἥφαιστος καὶ μοῦ τὸ ἔδωκε δῶρο νὰ κατασυντρίβω τὰς τολμηρὰς μυίγας· ἀλλ' ἂν μου δώσῃς αὐτὸ τὸ σπαθάκι ποῦ κρέμεται στὸ πλευρό σου, καὶ αὐτὸ τὸ ζευγάρι τὰ ὑποδήματα ποῦ βλέπω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην σου, θά σε ἀφήσω νὰ περάσῃς χωρὶς νὰ ῥοφήξω τὸ αἷμά σου.»

Ἀλλ' ὁ Θησεὺς ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως εὐθὺς περιστρέψας τὸ ἱμάτιόν του ἐτύλιξεν αὐτὸ πέριξ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ βραχίονος, ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τῶν δακτύλων, καὶ ἑλκύσας ἐκ τῆς θήκης τὸ ξίφος ὥρμησε κατὰ τοῦ ῥοπαλοφόρου· συγχρόνως ὅμως καὶ ἐκεῖνος ὥρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ μετὰ μεγίστης ταχύτητος ἐκτύπησε τρὶς τὸν Θησέα διὰ τῆς κορύνης, ἀλλ' ὁ νεαρὸς ἥρως δεχθεὶς τὰ κτυπήματα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ὅστις ἦτο καλῶς κεκαλυμμένος διὰ τοῦ περιεστραμμένου ἱματίου, ἐπετέθη κατὰ τοῦ Περιφήτου μετὰ

Digitized by Google

μεγαλειτέρας δυνάμεως καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν πολλάκις διὰ τοῦ ξίφους· βλέπων ὅμως ὁ Θησεὺς ὅτι τὸ δέρμα τῆς ἄρκτου καθίστα τὸν ἀντίπαλόν του ἄτρωτον, ἀφεὶς τὸ ξίφος ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν πέριξ τοῦ τραχήλου καὶ ἔσφιγξεν αὐτὸν τόσον δυνατά, ὥστε τὸν ἀπέπνιξεν.

Μετὰ ταῦτα λαβὼν τὸ ῥόπαλον καὶ τὸ δέρμα τῆς ἄρκτου κατέβη διὰ βαθείας κοιλάδος εἰς πεδίον χλοερὸν ὅπου ποίμνια προβάτων καὶ ἀγέλαι βοῶν ἀνεπαύοντο παρὰ τὰς ῥίζας μεγάλων πλατάνων· πλησίον δὲ ὑψηλῆς πέτρας ὑπῆρχε δροσερὰ πηγὴ διαυγοῦς ὕδατος σκιαζομένη ὑπὸ τῶν κλάδων πολλῶν ἰτεῶν. Ἐνταῦθα ἐχόρευον Νύμφαι λιμναῖαι ἔχουσαι συγχορευτὰς καὶ πολλοὺς ποιμένας· ἀλλ' αὐλοῦ ἦχος δὲν ἠκούετο. Ὅτε εἶδον τὸν Θησέα ἐρχόμενον, αἱ μὲν Νύμφαι πηδήσασαι εἰς τὰ ὕδατα τῆς πηγῆς ἔγειναν ἄφαντοι, οἱ δὲ βοσκοὶ ἐλάσαντες τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας ἐκρύφθησαν εἰς τὰ πέριξ δάση. Ταῦτα βλέπων ὁ Θησεὺς ἐθαύμαζε καὶ μειδιῶν ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· «Ἐδῶ οἱ ἄθρωποι εἶναι παράξενοι, διότι χορεύουσι χωρὶς νὰ αὐλῇ τις καὶ γίνονται ἄφαντοι ὅταν ἴδωσι ξένον.» Ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν πηγὴν ἐλούθη καὶ κατακλιθεὶς πλησίον τῆς πέτρας ἀπεκοιμήθη, τὸ δὲ ὕδωρ πίπτον ἀφ' ὑψηλοῦ ἐκελάρυζεν εὐαρέστως.

Ἀφοῦ ἐκοιμήθη ὀλίγην ὥραν ἀφυπνίσθη ὑπὸ ψιθυρισμῶν ἀκουομένων ἐκ τοῦ στομίου ἄντρου παρὰ τὴν πηγήν· ἀνοίξας δὲ ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς παρετήρησεν ὅτι πλῆθος μέγα ὡραίων Νυμφῶν ἵσταντο ὄπισθεν πυκνοῦ φυλλώματος κισσοῦ καὶ ἑρπύλλου καὶ ἔβλεπον κρυφίως πρὸς αὐτόν· μία δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπε· «Δὲν νομίζω νὰ εἶναι ὁ Περιφήτης·» ἔπειτα ἄλλη πρόσεθηκε· «Καλὲ τί Περιφήτης, δὲν βλέπεις ὅτι αὐτὸς εἶναι εὔμορφος καὶ χαρίεις νεανίας; ἔχει ὁμοιότητά τινα μὲ λῃστήν;»

Digitized by Google

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θησεὺς ἀνεφώνησε· «Δέν εἶμαι ἐγὼ ὁ Περιφήτης, καλαί μου κόραι, διότι ἐκεῖνον τὸν ἐφόνευσα πρὸ ὀλίγου καὶ τώρα κλαίουσιν ἐπ' αὐτοῦ τύπτοντες τὰς πτέρυγας πολλοὶ ἰκτῖνοι καὶ κόρακες· ἔλαβον δὲ παρ' αὐτοῦ ὡς ἐνθύμιον τὸ δέρμα τοῦτο τῆς ἄρκτου καὶ τὸ ῥόπαλον.»

Ἀκούσασαι τοὺς λόγους τοῦ Θησέως αἱ Νύμφαι ἔλαβον θάρρος καὶ πηδήσασαι ἐλαφρῶς ὑπεράνω τῆς πηγῆς ἦλθον καὶ ἐκάθισαν πλησίον αὐτοῦ· ἦλθον προσέτι καὶ οἱ ποιμένες μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν καὶ οἱ βουκόλοι μετὰ τῶν ἀγελῶν καὶ ἐκάθισαν πάντες πέριξ αὐτοῦ· ὁ δὲ Θησεὺς διηγήθη εἰς αὐτοὺς πῶς ἐφόνευσε τὸν Περιφήτην καὶ ἀπήλλαξε τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκ φοβεροῦ κακούργου. Οἱ ποιμένες καὶ οἱ βουκόλοι ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς κατεφίλουν τὰς χεῖρας τοῦ ἥρωος καὶ ἔλεγον· «Τώρα πλέον θὰ βόσκωμεν τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας ἡμῶν ἀφόβως καὶ θὰ δυνάμεθα νὰ αὐλῶμεν ὅταν συγχορεύωμεν μετὰ τῶν Νυμφῶν.» Ἔπειτα ἔσφαξαν δύο τρυφερὰ ἐρίφια καὶ παρεσκεύασαν καλὸν γεῦμα· ἔθεσαν δὲ τὰ ὀπτὰ κρέατα ἐπὶ κλάδων δάφνης καὶ πλησίον αὐτῶν τεμάχια χλωροῦ τυρίου καὶ ἀγγεῖον πλῆρες ἁγνοῦ γάλακτος· ἐντὸς δὲ ποιμενικοῦ καλάθου ὑπῆρχον ἄρτοι ἐγκρυφίαι· αἱ δὲ Νύμφαι ἐκόμισαν ἐκ τῶν κρημνῶν μέλι ἄγριον καὶ παρέθεσαν αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ Θησέως· ἐνῷ δὲ αὐτὸς ἔτρωγεν, οἱ ποιμένες ηὔλουν ἐναρμονίως, αἱ δὲ Νύμφαι ἐχόρευον κινοῦσαι ἐλαφρὸν πόδα πέριξ τῆς πηγῆς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἠγέρθη ὁ Θησεὺς ὅπως ἀπέλθῃ· ἀλλ' αἱ Νύμφαι κρατοῦσαι αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἔλεγον· «Καλὲ δὲν μένεις μεθ' ἡμῶν ἐνταῦθα, ὅπως συγχορεύωμεν καὶ συνδιασκεδάζωμεν ὁμοῦ;» — «Δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἐνταῦθα, καλαὶ κόραι, διότι πρέπει νὰ πορευθῶ πρὸς τὸν ἰσθμὸν καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἀθήνας.» Οἱ δὲ ποιμένες ἔλεγον· «Σκο-

Digitized by Google

πεύεις νὰ ὁδοιπορήσῃς μόνος πρὸς τὰς Ἀθήνας; δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἡ ὁδὸς εἶναι ἀδιάβατος ἕνεκα τῶν πολλῶν ληστῶν καὶ κακούργων;»

— «Μένετε ἥσυχοι, ἀγαθοὶ ποιμένες», εἶπε μειδιῶν ὁ ἥρως, «διότι ἐγὼ ἐπιτηδες πορεύομαι διὰ ταύτης τῆς ὁδοῦ, ὅπως συναντήσω τοὺς κακούργους καὶ καταστρέψω αὐτούς.»

Ἀλλὰ ποιμήν τις εἶπεν·

— «Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχεις τοιοῦτον σκοπόν, εἶναι καλὸν νὰ ἔχῃς μίαν μικρὰν ἰδέαν περὶ τῶν κακούργων τοὺς ὁποίους θ' ἀπαντήσῃς· πρῶτος δὲ πιστεύω θὰ ἦναι ὁ Σίνις, ὅστις μένων παρὰ τὸν ἰσθμὸν συλλαμβάνει πάντα διαβαίνοντα πλησίον του καὶ κάμψας δύο πίτυς δένει εἰς τοὺς κλάδους τῆς μιᾶς τὸν ἕνα πόδα καὶ τὴν μίαν χεῖρα τοῦ δυστυχοῦς διαβάτου, εἰς δὲ τοὺς κλάδους τῆς ἄλλης τὸν ἄλλον πόδα καὶ τὴν ἄλλην χεῖρα· ἔπειτα δὲ ἀφίνει τὰς πίτυς, αἵτινες ἐπανερχόμεναι εἰς τὰς θέσεις των κατασπαράσσουσι τὸ δυστυχὲς θῦμα τοῦ κακούργου, ὅστις ἐκ ταύτης τῆς πράξεως ἐπωνομάσθη Πιτυοκάμπτης.»

Ἔπειτα ἄλλος ποιμὴν εἶπε· «Μετὰ τὸν Πιτυοκάμπτην νομίζω θ' ἀπαντήσῃς τὸν Σκείρωνα, ὅστις καθήμενος ἐπὶ κρημνώδους ἀκτῆς, οὐχὶ μακρὰν τῆς ὁδοῦ, ἀναγκάζει τοὺς διαβαίνοντας ἐκεῖθεν νὰ νίπτωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἐνῷ δὲ οἱ δυστυχεῖς ποιοῦσι τοῦτο, λακτίζει αὐτοὺς κατὰ τῶν κρημνῶν ὅπως κατατρώγῃ αὐτοὺς ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν κάτω περιμένουσα ἀδηφάγος χελώνη, ἥτις τρέφεται διὰ σαρκῶν ἀνθρωπίνων.»

Ἐνῷ δὲ ὁ ποιμὴν ἡτοιμάζετο νὰ εἴπῃ καὶ περὶ ἄλλου κακούργου, εἷς ἐκ τῶν βουκόλων λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν· «Ὅταν προχωρήσῃς εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ φθάσῃς εἰς Ἐλευσῖνα, ἐκεῖ θὰ ἀπαντήσῃς φοβερὸν ἀντίπαλον, διότι ἐκεῖ βασιλεύει ὁ σκληρὸς τύραννος Κερκύων, ὅστις οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐφόνευσε

Digitized by Google

τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ῥίψας αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ὁ ἄναξ Ποσειδῶν μετέβαλεν αὐτὴν εἰς ὡραίαν πηγήν. Ὁ Κερκύων, ὢν ὁ ἄριστος παλαιστὴς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀναγκάζει πάντα διαβαίνοντα διὰ τῆς Ἐλευσῖνος νὰ παλαίῃ μετ' αὐτοῦ· πάντα δὲ ἡττώμενον φονεύει ἀνηλεῶς.

Ὁ Θησεὺς ἐκφράσας πολλὰς εὐχαριστίας εἰς τοὺς ποιμένας καὶ τὰς Νύμφας ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του καὶ ταχέως εἶδε μακρόθεν τὰς δύο θαλάσσας, αἱ ὁποῖαι χωρίζονται διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου· ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν ἰσθμὸν ἔσπευδε ταχέως πρὸς τὰ ἐμπρὸς φλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ συναντήσῃ τὸν Σίνιν· εὗρε δὲ αὐτὸν εἰς τὸ μέσον δάσους πιτύων, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἰσθμὸς εἶναι λίαν στενὸς καὶ ἡ ὁδὸς δύσβατος· ἐκάθητο δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν ἔχων πλησίον αὐτοῦ σχοινία καὶ μέγα ῥόπαλον· ἐκ δὲ τῶν κλάδων τῶν πευκῶν, τῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐκρέμαντο μέλη ἀνθρωπίνου σώματος καὶ πολλὰ ὀστᾶ ἦσαν ἐρριμμένα πέριξ αὐτοῦ.

Βαδίσας εὐτόλμως πρὸς αὐτὸν ὁ Θησεὺς ἀνέκραξε· «Τί λέγεις, ἔχεις καὶ δι' ἐμὲ δύο δένδρα;» — «Ὄχι δύο μόνον, ἀλλ' ἂν ἀγαπᾷς καὶ τέσσαρα», ἀπεκρίθη ὁ Πιτυοκάμπτης· ἔπειτα δὲ ἐγερθεὶς καὶ δεικνύων διὰ τοῦ ῥοπάλου του τὰ ἐκ τῶν πιτύων κρεμάμενα ἄσαρκα μέλη· «Βλέπεις,» εἶπε, «πόσον ὀλίγας ζωοτροφίας ἔχω; ὥστε εἰς καλὴν ὥραν μοῦ ἦλθες νά σε ξεκοκκαλιάσω»! Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὕψωσε τὸ ῥόπαλον καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ Θησέως· ἀλλὰ καὶ ὁ Θησεὺς ὥρμησε συγχρόνως κατ' ἐκείνου καὶ συνήφθη κρατερὰ μάχη ἥτις διήρκεσεν οὐκ ὀλίγον χρόνον· τέλος τὸ ῥόπαλον τοῦ Πιτυοκάμπτου διερράγη εἰς δύο, καὶ τότε ἁρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀσφύος ὁ Θησεὺς τὸν ἔρριψε κάτω πρηνῆ ἐπὶ στόμα· ἔπειτα στηρίξας τὸ ἀριστερὸν γόνυ ἐπὶ τῆς ῥάχεως αὐτοῦ,

Digitized by Google

ἔδησεν αὐτὸν καλῶς διὰ σχοινίου, ὅπερ ἔκειτο ἐκεῖ πλησίον· ἀκολούθως συγκάμψας δύο πίτυς ἐφόνευσεν αὐτὸν κατὰ τὸν τρόπον ὃν μετεχειρίζετο ἐκεῖνος φονεύων τοὺς διαβαίνοντας ἐκεῖθεν.

Ἀπαλλάξας τὸ μέρος τοῦτο ἐκ τοῦ κακούργου Πιτυοκάμπτου, ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ὁ Θησεὺς πρὸς τὰ Μέγαρα, μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς Σαρωνικῆς παραλίας· τέλος ἔφθασεν εἰς τοὺς κρημνοὺς τοῦ Σκείρωνος καὶ εἶδεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον πηγῆς καὶ ἔχοντα ἐπὶ τῶν γονάτων του μέγα ῥόπαλον· τὴν δὲ πλησίον ἀτραπὸν ἔκλεισε συσσωρεύσας ἐκεῖ πολλοὺς λίθους ὅπως κωλυόμενοι οἱ διαβάται εὐκόλως συλλαμβάνωνται ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ Θησεὺς πλησιάσας ἀνέκραξεν· «Αἴ, χελωνοτρόφε, θέλουσιν οἱ πόδες σου νίψιμον σήμερον;»

Τιναχθεὶς εἰς τοὺς πόδας ὁ Σκείρων καὶ βλέπων ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν τὸν παράτολμον διαβάτην ἀπεκρίθη· «Ὄχι μόνον θέλουν, ἀλλὰ καὶ παραθέλουν νίψιμον τὰ πόδια μου, διότι ἡ χελώνα μου ἔχει τώρα τρεῖς ἡμέρας ὅπου δὲν ἔφαγε καὶ εἶναι τὸ στομάχι της ἄδειο.» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐβάδισε πρὸς τὴν ἀτραπὸν καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ σωροῦ τῶν λίθων κρατῶν ὑψηλὰ διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ ῥόπαλον· ἀλλ' ὁ Θησεὺς ὥρμησε κατ' αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ καὶ ταχέως συνήφθη φοβερὰ μάχη διὰ τῶν χειρῶν· διότι ὅτε ὁ Σκείρων ᾐσθάνθη τὸ βάρος τοῦ χαλκοῦ ῥοπάλου ἔρριψε κάτω τὸ ἰδικόν του καὶ προσεπάθει νὰ ὠθήσῃ τὸν Θησέα πρὸς τοὺς κρημνοὺς ὅπως ῥίψῃ αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ὁ Θησεὺς ἦτο ἄξιος παλαιστὴς καὶ ἀφεὶς τὸ ῥόπαλον, διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἔσφιγξε τὸν λαιμὸν τοῦ ἀντιπάλου του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς εἵλκυσεν ἰσχυρῶς τὸν πόδα αὐτοῦ καὶ ὠθήσας ἐξήπλωσεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν πετρῶν· ἐπίεσε δὲ αὐτὸν τοσοῦτον

Digitized by Google

ἰσχυρῶς, ὥστε κατέστησεν αὐτὸν σχεδὸν ἄπνουν· ἀσθμαίνων δὲ καὶ τρέμων ὁ Σκείρων εἶπεν· «Ἄφες με ἐλεύθερον καί σοι ἐπιτρέπω νὰ περάσῃς.» — «Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ περάσω,» ἀπεκρίθη ὁ Θησεύς, «πρὶν καταστήσω τὴν τραχεῖαν ταύτην διάβασιν ὁμαλήν· ἐγέρθητι λοιπὸν νὰ νίψῃς τοὺς πόδας μου.» Ὁ Σκείρων τρέμων ἐκ φόβου ἔνιψε τοὺς πόδας τοῦ Θησέως· ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἀνέκραξεν· «Ὅ,τι ἔπραξας εἰς τοὺς ἄλλους, τοῦτο θὰ εὕρῃς· ὕπαγε λοιπὸν νὰ χορτάσῃς τὴν πεινῶσαν χελώνην διὰ τῶν σαρκῶν σου!» Καὶ λακτίσας αὐτὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐὰν δὲ ἡ χελώνη κατέφαγεν αὐτὸν ἢ οὐχὶ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω· ὑπάρχει ὅμως παράδοσις ὅτι οὔτε ἡ θάλασσα οὔτε ἡ γῆ ἤθελε νὰ δεχθῇ αὐτόν, διότι ἦτο βδελυρὸς ἐκ τῶν πολλῶν κακουργημάτων. Καὶ ἡ μὲν θάλασσα ἔρριπτεν αὐτὸν εἰς τὴν ξηράν, ἡ δὲ ξηρὰ ἔπεμπεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως οὗ τὰ κύματα ἐτίναξαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὸν ἀέρα, ὅπου ἔμεινε μετέωρος ἐπὶ πολὺν χρόνον· ἀκολούθως ὅμως κεραυνὸς πεσὼν ἐξηφάνισεν αὐτόν.

Ἀπελθὼν ἐντεῦθεν ὁ Θησεὺς ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του διὰ τῆς Μεγαρίδος καὶ περὶ τὸ δειλινὸν ἔφθασεν εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον ὅπου ἦτο ἡ ὡραία πόλις Ἐλευσίς, ἐν ᾗ εὗρε ποτε καταφύγιον ἡ φιλάνθρωπος θεὰ Δημήτηρ, ἥτις, ἀνταμείβουσα τοὺς κατοίκους διὰ τὴν φιλοξενίαν αὐτῶν, ἐδίδαξεν αὐτοὺς πῶς νὰ ἀροτριῶσι τὴν γῆν καὶ πῶς νὰ σπείρωσι σῖτον· ἔπεμψε δὲ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῆς χώρας Κελεοῦ Τριπτόλεμον νὰ περιέλθῃ τὴν γῆν ὀχούμενος ἐπὶ ἅρματος συρομένου ὑπὸ δρακόντων καὶ νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τῆς γεωργίας· ἕνεκα δὲ τούτου ἐτιμᾶτο ἡ Δημήτηρ μεγάλως ἐν Ἐλευσῖνι, ἥτις κατέστη περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια.

Εἰσελθὼν ὁ Θησεὺς εἰς τὴν πόλιν μετέβη εἰς τὸ μέρος

Digitized by Google

ὅπου ἦτο ἡ ἀγορὰ καὶ στὰς ἐν τῷ μέσῳ ἀνέκραξε· «Ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως ταύτης Κερκύων; διότι ἦλθον ὅπως παλαίσω μετ' αὐτοῦ.» Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς πόλεως ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους συνηθροίσθησαν πέριξ αὐτοῦ καὶ ἔλεγον. — «Καλὲ ξένε, τί εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγεις; δὲν εἶναι κρῖμα ν' ἀποθάνῃς τόσον νέος; τίς ἐπάλαισε μετὰ τοῦ Κερκύονος καὶ δὲν ἐφονεύθη; Σπεῦσον ν' ἀπέλθῃς ἐκ τῆς πόλεως, πρὶν μάθῃ ὁ Κερκύων ὅτι ξένος τις ἦλθεν ἐνταῦθα.»

Ἀλλ' ὁ Θησεὺς μὴ δοὺς προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῶν Ἐλευσινίων ἐπορεύθη πρὸς τὰ ἀνάκτορα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἰδὼν ὅτι ἡ πύλη τῆς αὐλῆς ἦτο ἀνοικτὴ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὰ καὶ εὗρε τὸν Κερκύονα καθήμενον καὶ δειπνοῦντα. Ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης τροφὴ ἦτο ἁπλῆ μέν, ἀλλ' ἄφθονος, διότι συνίστατο ἐξ ἑνὸς ὁλοκλήρου προβάτου ὀπτοῦ, πέντε μεγάλων ἄρτων καὶ ἑνὸς ἀμφορέως, ὅστις ἦτο πλήρης ἀκράτου οἴνου.

Ὁ Κερκύων ἰδὼν τὸν Θησέα εἶπε· «Τίς εἶσαι, ξένε, καὶ τί ζητεῖς ἐνταῦθα;» — «Ἤκουσα ὅτι εἶσαι καλὸς παλαιστὴς καὶ ἦλθον νὰ παλαίσω μετὰ σοῦ,» ἀπεκρίθη εὐτόλμως ὁ Θησεύς.

— «Ἔκαμες πολὺ καλὰ καὶ ἦλθες,» ἀπεκρίθη μετὰ ὑπούλου μειδιάματος ὁ Κερκύων, «καὶ θὰ χαρῶ πολὺ νὰ γυμνάσω ὀλίγον τὰ μέλη μου μετὰ σοῦ, διότι βλέπω ἔχεις πλατεῖς ὤμους καὶ στιβαροὺς βραχίονας· ἀλλ' ἐλθὲ νὰ φάγῃς ὀλίγον καὶ νὰ πίῃς διὰ νὰ μὴ κάμῃς τόσον δρόμον εἰς τὸν Ἅδην νῆστις.»

Ὁ Θησεύς, ἐπειδὴ ἐπείνα, ἐκάθισε προθύμως ἀπέναντι τοῦ Κερκύονος καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως· καὶ ὁ μὲν Θησεὺς ἔφαγεν ὅσον θὰ ἔτρωγον τρεῖς ἄνθρωποι, ὁ δὲ Κερκύων ὅσον θὰ ἔτρωγον ἑπτά· τρώγοντες δὲ οὐδὲ

Digitized by Google

λέξιν εἶπον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ μόνον ποῦ και που ὑπέβλεπεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Ἀφοῦ δὲ κατέφαγον ὅλον τὸ πρόβατον καὶ ἔπιον ὅλον τὸν οἶνον, ἐγερθεὶς ὁ Κερκύων ἀνέκραξεν· «Ἂς ὑπάγωμεν τώρα νὰ παλαίσωμεν, διότι ἂν καθίσωμεν περισσότερον θὰ ἀποκοιμηθῶμεν.» Κατέβησαν λοιπὸν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκδυθέντες ἤλειψαν τὰ ἑαυτῶν σώματα δι' ἐλαίου, οἱ δὲ ὑπηρέται ἔστρωσαν λεπτὴν ἄμμον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ πάλη.

Ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, οἱ δύο παλαισταὶ ἐστάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἤστραπτον ὡς ὀφθαλμοὶ ταύρων· οἱ δὲ κάτοικοι τῆς πόλεως συνεσωρεύθησαν πέριξ τῆς αὐλῆς ἔξω καὶ ἔβλεπον, ἄλλοι μὲν ἱστάμενοι πρὸ τῆς πύλης καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῶν τοίχων.

Μετ' ὀλίγον ἀλαλάξαντες οἱ δύο ἀντίπαλοι ὥρμησαν κατ' ἀλλήλων καὶ συμπλακέντες ἐπάλαιον ὡς ὀρεσίβιοι λέοντες προσπαθοῦντες νὰ καταβάλωσιν ἀλλήλους· ἐκινοῦντο δὲ ὁτὲ μὲν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁτὲ δὲ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλλοτε δὲ κυκληδὸν καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ ἄνω· ἐνίοτε ἀπεμάκρυνον ἀπ' ἀλλήλων τὰ ἑαυτῶν σκέλη καὶ ἔκλινον τὰς ῥάχεις ὁριζοντείως καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἑνὸς ἤγγιζε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄλλου καὶ διὰ τῶν κρατερῶν αὐτῶν χειρῶν ἐπίεζον τοὺς αὐχένας ἀλλήλων· ἄλλοτε πάλιν ἐστήριζον ἐν μιᾷ ὁρμῇ τὸ ἓν γόνυ εἰς τὴν γῆν καὶ προσεπάθουν ν' ἁρπάσωσι τὸν ἄλλον πόδα· οὕτω δὲ παλαίοντες ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ἠδύναντο νὰ καταβάλωσιν ἀλλήλους· ὁ δὲ ἥλιος ἔδυσε πρὸ πολλοῦ καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' οἱ κρατεροὶ παλαισταὶ δὲν ἀπέκαμνον παλαίοντες· ἐσπινθήριζον δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ὡς πῦρ εἰς τὸ σκότος καὶ ἡ ἀναπνοή των ἀνέβαινεν ὡς ἀτμὸς εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός.

Τέλος ἐξαφθεὶς ὁ Κερκύων καὶ ἀφρίζων ἐξ ὀργῆς ἔσφιγξεν

Digitized by Google

ἰσχυρῶς τὸν λαιμὸν τοῦ Θησέως καὶ στηρίξας καλῶς τοὺς πόδας εἰς τὸ ἔδαφος προσεπάθησε νὰ ὠθήσῃ αὐτὸν ὀπίσω καὶ νὰ τὸν ῥίψῃ ὕπτιον εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ σαλεύσῃ αὐτὸν ἠδυνήθη. Τότε ὁ Θησεὺς μετὰ μεγίστης ταχύτητος ἐναγκαλισθεὶς τὸν Κερκύονα ἐκ τῆς ὀσφύος ὕψωσεν αὐτὸν ὑψηλὰ καὶ τὸν ἔρριψεν ὑπεράνω τῶν ὤμων του· ἔπειτα στραφεὶς καὶ στηρίξας τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τοῦ πεσόντος ἀνέκραξε· «Παραδόθητι, εἰδεμὴ σὲ φονεύω.» Ἀλλ' ὁ Κερκύων δὲν ἀπεκρίθη οὐδὲ γρῦ, διότι ἐκ τῆς πτώσεως καὶ τῆς πολυφαγίας ἐρράγη ἡ καρδία του καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ δὲ λαὸς εἰσέδραμεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ πάντες ἔχαιρον ὅτι ἀπηλλάγησαν τοῦ τυράννου· ἀνέκραζον δέ· «Ἐπειδὴ ἠλευθέρωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς τυραννίας ἀπανθρώπου βασιλέως, γενοῦ σὺ βασιλεὺς ἡμῶν καὶ κυβέρνα τὸν τόπον συνετῶς καὶ ἠπίως.»

— «Δέχομαι τὴν βασιλείαν», εἶπεν ὁ Θησεύς, «καὶ ὑπισχνοῦμαι νὰ κυβερνήσω τὸν τόπον ἠπίως καὶ συνετῶς, ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ καταστρέψω ἐντελῶς τοὺς κακούργους, ὡς ἐφόνευσα τὸν Σίνιν καὶ τὸν Σκείρωνα καὶ τοῦτον.»

Ἀλλὰ γέρων τις πλησιάσας τὸν Θησέα εἶπεν· «Ἀνδρεῖέ μου νέε, λέγεις ὅτι ἐφόνευσας τὸν Σίνιν; Προφυλάττου λοιπὸν ἀπὸ τὸν Αἰγέα τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, διότι εἶναι στενὸς συγγενὴς αὐτοῦ.»

— «Τότε λοιπὸν εἶναι καὶ ἐμὸς συγγενής», εἶπεν ὁ Θησεύς, «καὶ πρέπει νὰ καθαρθῶ ἐκ τοῦ αἵματος· ἀλλὰ ποῦ δύναμαι νὰ ὑπάγω;» Ὁ δὲ γέρων ἀπεκρίθη· «Ὕπαγε εἰς Ἀφίδνας καὶ ὑπὸ μεγάλην καὶ ἱερὰν πτελέαν θὰ εὕρῃς τοὺς Φυταλίδας καὶ ἐκεῖνοι θά σε καθαρίσωσι, διότι γνωρίζουσι τὰ μυστήρια τῶν θεῶν· ἔπειτα δὲ θὰ γείνῃς βασιλεὺς ἡμῶν.»

Λαβὼν ὁ Θησεὺς ὅρκον πιστεως καὶ ὑποταγῆς παρὰ τῶν

Digitized by Google

Ἐλευσινίων ὅτι θὰ ἔχωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀπῆλθε τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν καὶ διελθὼν τὸ Θριάσιον πεδίον ἐπορεύτο πρὸς τὰ βορειανατολικὰ κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Πάρνηθος· ἐνῷ δὲ διέβαινε παρὰ τα κράσπεδα βαθείας κοιλάδος, αἴφνης βλέπει ἄνδρα ὑψηλὸν καὶ ῥωμαλέον ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν· ἐφόρει δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἱμάτιον πολυτελὲς περὶ τὸ σῶμα καὶ περιδέραιον χρυσοῦν περὶ τὸν τράχηλον· τοὺς δὲ βραχίονας αὐτοῦ ἐκόσμουν βαρύτιμα περιβραχιόνα καὶ τοὺς δακτύλους χρυσοῖ δακτύλιοι. Πλησιάσας οὗτος πρὸς τὸν Θησέα καὶ μειδιῶν ἡδέως ἐξέτεινε μετὰ πολλῆς εὐγενείας τὰς δύο χεῖρας καὶ εἶπε μειλιχίως·

«Ὡς εὖ παρέστης, ξένε! Παρ' ἐμοὶ εὑρήσεις πᾶσαν φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν, ἐάν μοι παράσχῃς τὴν τέρψιν νά σε δεχθῶ ὑπὸ τὴν στέγην μου. Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πᾶς θνητὸς εὑρίσκει τέρψιν εἴς τι, καὶ ἐγὼ εὑρίσκω τέρψιν εἰς τὸ φιλοξενεῖν τοὺς διαβαίνοντας διὰ τῶν μερῶν τούτων· πάντα δὲ ξένον θεωρῶ ὡς ἀποστελλόμενον εἰς ἐμὲ ὑπὸ τοῦ Διός· ἐλθὲ λοιπὸν ν' ἀναπαυθῇς ὀλίγον εἰς τὸν ἀγροτικόν μου πύργον.»

— «Σοὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλοξενίαν σου», ἀπεκρίθη ὁ Θησεύς, «ἀλλὰ λυποῦμαι ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω μετὰ σοῦ, διότι πρέπει νὰ σπεύσω ὅπως φθάσω εἰς Ἀφίδνας ταύτην τὴν ἑσπέραν.»

— «Ἀλλ', ὦ καλέ μου ξένε, σὺ ἀπεπλανήθης πολὺ ἀπὸ τῆς πρὸς τὰς Ἀφίδνας ὁδοῦ, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσῃς ἐκεῖ ταύτην τὴν ἑσπέραν· ὥστε πέμψον εὐχαριστίας εἰς τοὺς θεοὺς ὅτι συνηντήθημεν, διότι θὰ ἐκινδύνευεν ἡ ζωή σου εἰς τὰ ἀπόκρημνα ταῦτα μέρη· ἀλλ' ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ νὰ συνδειπνήσωμεν καὶ νὰ συμπίωμεν, καὶ διέρχεσαι τὴν νύκτα παρ' ἐμοί· ἡ δὲ κλίνη, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ κοιμηθῇς, εἶναι

Digitized by Google

ἀριστούργημα, διότι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μεγεθύνηται ἢ νὰ σμικρύνηται ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος τοῦ κατακλινομένου ἐν αὐτῇ· κατεσκεύασε δὲ αὐτὴν ὁ Δαίδαλος.» Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἔσυρεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ παρεκάλει αὐτὸν θερμῶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ὁ δὲ Θησεὺς μὴ θέλων νὰ φανῇ σκαιὸς πρὸς ἄνδρα τόσον φιλόξενον καὶ ὢν κεκμηκὼς ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου πορειας ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν· ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἀποτρόπαιος, διότι ἂν καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἦτο μειλιχία καὶ ἡδιμελής, συγχρόνως ὅμως εἶχέ τι τὸ βραγχῶδες καὶ ξηρὸν ὡς τὸ τοῦ φρύνου, ὅστις φωνασκεῖ παρὰ τὰ ἕλη· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶχον στυγνήν τινα ἀγριότητα κρυπτομένην ὑπὸ ἥμερον βλέμμα.

Ἤρχισαν λοιπὸν νὰ πορεύωνται πρὸς τὰ ἄνω τῆς κοιλάδος, καὶ ὅσῳ ἀνέβαινον, τοσούτῳ ἡ ὁδὸς ἐγίνετο στενοτέρα καὶ μᾶλλον πετρώδης· κρημνοὶ δὲ ὑπερμεγέθεις καὶ ἀπότομοι ὑψοῦντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς χαράδρας δι' ἧς ἀνήρχοντο, καὶ τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἄγρια καὶ κατηφῆ. Πέριξ αὐτῶν οὔτε δένδρον, οὔτε θάμνος ἐφαίνετο, καὶ ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος ἄνεμος σφοδρὸς πνέων μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὰ κάτω κατεπήγνυε τὰ πάντα· κάτωθεν δὲ ἐκ βαθείας φάραγγος ἠκούετο βαρυηχὴς ῥόθος προερχόμενος ἐκ τῶν ἀφ' ὑψηλοῦ πιπτόντων ὑδάτων ὁρμητικοῦ χειμάρρου.

Ἐνῷ ἀνέβαινον σιωπῶντες πρὸς τὰ ἄνω, αἴσθημα φρικιάσεως διέδραμε τὸ σῶμα τοῦ Θησέως, καὶ τότε στραφεὶς οὗτος εἶπεν εἰς τὸν φιλοξενοῦντα· «Βλέπω κατοικεῖς μακρὰν τῆς ὁδοῦ καὶ εἰς μέρος ἄγριον καὶ ἔρημον· ἀλλὰ πότε θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σου;»

— «Ὦ, δὲν εἶναι πολὺ μακράν· ὀλίγα ἀκόμη βήματα καὶ θὰ ἤμεθα ἐντός, καὶ τότε θὰ ἴδῃς πόσον πάντα τὰ ἐν

Digitized by Google

αὐτῇ εἶναι φαιδρά· εἶμαι δὲ βέβαιος, βεβαιότατος ὅτι θὰ διέλθῃς εὐάρεστον ἑσπέραν παρ' ἐμοί. Ἀλλὰ τί βλέπω ἐκεῖ κάτω; ὤ, τοὺς δυστυχεῖς, εἶναι ὁδοιπόροι· ἀλλ' εἶναι τυχηροὶ καὶ πρέπει νὰ χρεωστῶσιν εἰς σὲ χάριν ὅτι μοι ὡμίλησας καὶ ἐστράφην, ἄλλως δὲν θὰ ἔβλεπον αὐτούς. Περίμενε μίαν στιγμὴν ἐνταῦθα νὰ ὑπάγω νὰ προσκαλέσω αὐτοὺς ὅπως διέλθωμεν τὴν ἑσπέραν εὐθύμως μετὰ πολλῶν συνδαιτυμόνων. Ὦ, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι οἱ θεοὶ μοὶ πέμπουσι τοσούτους ξένους συγχρόνως.» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔσπευσε πρὸς τὰ κάτω σείων τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς ὁδοιπόρους καὶ καλῶν αὐτοὺς διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς· ὁ δὲ Θησεὺς ἀνέβαινε βραδέως πρὸς τὰ ἄνω· ἀλλ' αἰφνης βλέπει γέροντα ὅστις προσεπάθει νὰ θέσῃ εἰς τοὺς ὤμους του δεμάτιον ξηρῶν φρυγάνων καὶ πλησιάσας ἐβοήθησεν αὐτὸν νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον του· ὁ δὲ γέρων στραφεὶς πρὸς τὸν Θησέα καὶ ἰδὼν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, «Νὰ ἦσαι καλά, παιδί μου,» εἶπε, «καὶ οἱ θεοὶ νὰ σοῦ δίδουν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθά· ἀλλὰ ποῦ πηγαίνεις ἀπ' ἐδῶ;» — «Ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν ἀνδρὸς φιλοξένου», ἀπεκρίθη ὁ Θησεύς, «ὅστις μοι εἶπεν ὅτι θά με φιλοξενήσῃ ταύτην τὴν ἑσπέραν καὶ θά με βάλῃ νὰ κοιμηθῶ εἰς θαυμασίαν τινὰ κλίνην.»

Ὁ γέρων ἀκούσας ταῦτα ἐστήριξε τὸ φορτίον του ἐπὶ πέτρας καὶ ἀνέκραξε συγκρούων τὰς χεῖρας· «Ὦ ἀθρωποφάγος κατοικία τοῦ Ἅδου! πότε θὰ γεμισθῇ ἡ ἀχόρταστος κοιλία σου; Μάθε, καλέ μου νέε, ὅτι ὑπάγεις εἰς μέρος ὅπου σε περιμένουσι βάσανα καὶ θάνατος, διότι ὁ προσκαλέσας σε εἶναι λῃστὴς καὶ φονεύς, καὶ ὁποιονδήποτε ξένον ἀπαντήσῃ, διὰ τρόπου δελεαστικοῦ καὶ ἀπάτης ὁδηγεῖ αὐτὸν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἐκεῖ φονεύει αὐτὸν ἀνηλεῶς· ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν κλίνην, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σοι εἶπεν εἶναι ἀληθές,

Digitized by Google

δηλαδὴ ὅτι εἶναι ἴση μὲ τὸ ἀνάστημα πάντων· καὶ ὅμως οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ ἠγέρθη ἐξ αὐτῆς ζῶν.»

— «Καὶ πῶς γίνεται τοῦτο;» ἠρώτησεν ὁ Θησεὺς μετὰ θαυμασμοῦ τινος.

— «Ἄκουε, τέκνον μου, τί κάμνει», εἶπεν ὁ γέρων. «Ἐὰν ὁ ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενούμενος ἔχῃ ἀνάστημα μεγαλείτερον τῆς κλίνης, κόπτει τοὺς πόδας του διὰ νὰ τὸν κάμῃ ἰσομήκη, ἐὰν ὅμως συμβῇ νὰ ἦναι μικροῦ ἀναστήματος τότε τανύει τὰ μέλη αὐτοῦ διὰ σχοινίων, ἕως οὗ κάμῃ αὐτὸν ἴσον μὲ τὴν κλίνην, καὶ οὕτω φονεύει πάντας· ἐγω ὅμως διέφυγον τὸν θάνατον, διότι συνέβη νὰ ἔχω τὸ αὐτὸ μῆκος μὲ τὴν κλίνην· ἀλλὰ δέν με ἀφίνει ἐλεύθερον νὰ ἀπέλθω, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ὑπηρετῶ αὐτὸν συλλέγων φρύγανα καὶ φέρων ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς. Πρὶν συλληφθῶ ὑπὸ τοῦ κακούργου τούτου, ἤμην καὶ ἐγὼ εἷς ἐκ τῶν εὐπορωτέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τοῦ Κάδμου· ἀλλὰ φεῦ, τί εἶμαι τώρα;» Καὶ δάκρυα θερμὰ κατέβρεξαν τὰς παρειὰς τοῦ γέροντος.

Ὁ Θησεὺς ἤκουε μετ' ἀπορίας καὶ ἀγανακτήσεως τοὺς λόγους τοῦ γέροντος καὶ ἔτριζε τοὺς ὀδόντας· ὁ δὲ γέρων προσέθηκε· «Σπεῦσον νὰ φύγῃς τέκνον, διότι τὸ ἀνθρωπόμορφον τοῦτο θηρίον δὲν θὰ ἐλεήσῃ τὴν νεότητά σου. Χθὲς ἀκόμη ὡδήγησεν ἐπάνω ἕνα νέον καὶ μίαν νέαν καὶ ἐξίσωσεν αὐτοὺς μὲ τὴν κλίνην του· καὶ τοῦ μὲν νέου ἀπέκοψε τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, τῆς δὲ κόρης ἐτάνυσε τὰ μέλη καὶ οὕτως ἐφόνευσε καὶ τοὺς δύο ἐλεεινῶς. Ὦ, πόσον ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω, ὥστε νὰ μὴ βλέπω τὰ φοβερὰ ταῦτα βασανιστήρια! Κύτταξε λοιπὸν νὰ φύγῃς, τέκνον μου, ὅπως σωθῇς· ἀλλὰ καὶ ποῦ θὰ φύγῃς; Οἱ κρημνοὶ εἶναι ἀπότομοι, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁδὸς ἐκτὸς ταύτης.»

— «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγω», εἶπεν ὁ Θησεύς, «ἀλλ'

Digitized by Google

ἐπεθύμουν νὰ μάθω πῶς ὀνομάζεται ὁ ἄνθρωπος οὗτος.» — «Ἔχει δύο ὀνόματα», ἀπεκρίθη ὁ γέρων· «τὸ ἓν εἶναι Δαμάστης καὶ τὸ ἄλλο Προκρούστης, διότι δαμάζει καὶ προκρούει τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ἀκούω αὐτὸν ἀναβαίνοντα, καὶ ἀλλοίμονον ἐάν με ἴδῃ ὁμιλοῦντα μετὰ σοῦ! Χαῖρε, τέκνον μου, καὶ κύτταξε νὰ σωθῇς.» Ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρων ἔσπευσε πρὸς τὰ ἄνω μετὰ σπουδῆς, ὁ δὲ Θησεὺς στραφεὶς ἐβάδιζε πρὸς τὰ κάτω βραδέως· ἀλλὰ μόλις κατέβη ὀλίγα βήματα καὶ συνήντησε τὸν Προκρούστην ἀναβαίνοντα μετὰ τῶν ὁδοιπόρων καὶ ὁμιλοῦντα μετ' αὐτῶν ζωηρῶς καὶ χαριέντως. Ὅτε δὲ οὗτος εἶδε τὸν Θησέα ἀνέκραξεν· «Ὦ, πόσον λυποῦμαι, καλέ μου ξένε, ὅτι σε ἔκαμα νὰ περιμένῃς τόσην ὥραν· ἀλλ' ἐλπίζω θά μοι παράσχῃς συγγνώμην.»

Ὁ δὲ Θησεὺς ἀπεκρίθη μετ' ὀργῆς· «Εἶσαι σὺ ὁ Προκρούστης; εἶσαι σὺ ὁ τανύων τοὺς ξένους ἐπὶ σιδηρᾶς κλίνης καὶ ὁ ἀποκόπτων τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τοὺς πόδας; Σὲ διατάσσω ν' ἀπαντήσῃς εὐθύς.»

Ἡ ὄψις τοῦ Προκρούστου ἔγεινε πρασίνη ὡς τὸ χρῶμα σαύρας ὅτε ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Θησέως καὶ μετὰ σπουδῆς ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους· ἀλλ' ὁ Θησεὺς ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ ἀνέκραξεν· «Εἶναι ἀληθὲς τοῦτο ἢ ὄχι;» Καὶ ἔσφιγξε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ Προκρούστου δι' ἧς προσεπάθει νὰ ἑλκύσῃ τὸ ξίφος.

— «Εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι;» ἐπανέλαβεν ὁ Θησεύς· ἀλλ ὁ Προκρούστης οὐδὲ λέξιν ἀπεκρίθη.

Τότε ὠθήσας αὐτὸν μακρὰν ὕψωσε τὸ φοβερὸν αὐτοῦ ῥόπαλον καί, πρὶν ἢ δυνηθῇ νὰ σύρῃ τὸ ξίφος ὁ Προκρούστης, ἐκτύπησεν αὐτὸν μετὰ μεγάλης δυνάμεως εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἔστρωσε κάτω· ἔπειτα ἐκτύπησεν αὐτὸν ἄλλην μίαν φορὰν καὶ τὸν ἐφόνευσεν· ἡ δὲ μιαρὰ ψυχὴ τοῦ ἀνθρωπομόρφου

Digitized by Google

τούτου θηρίου κατέβη τρίζουσα ὡς νυκτερὶς εἰς τὰ σκότη τοῦ Ταρτάρου.

Μετὰ ταῦτα ὁ Θησεὺς ἔπεμψε καὶ προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους τῶν περιχώρων, τοὺς ὁποίους συνεχῶς ὁ Προκρούστης ἐγύμνωνε, καὶ διεμοίρασεν εἰς αὐτοὺς πάντας τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους συνήθροισεν ἐκεῖ ληστεύων ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοὺς περιοίκους· ποιήσας δὲ τοῦτο διέταξε τοὺς ἐκεῖ συνελθόντας νὰ σπάσωσιν εἰς τεμάχια τὴν βδελυρὰν κλίνην καὶ νὰ κατεδαφίσωσι τὸν πύργον καὶ νὰ μὴ ἀφήσωσι πέτραν ἐπὶ πέτρας. Τοῦτο προθύμως ἐποίησαν οἱ παρόντες, καὶ ἐντὸς ὀλίγου οὐδὲ ἴχνος ἐφαίνετο τῆς κατοικίας τοῦ φοβεροῦ κακούργου· ὁ δὲ Θησεὺς ἀνέλαβε τὴν πρὸς Ἀφίδνας ὁδὸν καὶ ἐπορεύθη διὰ βαθείας κοιλάδος κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πάρνηθος, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς λόφον τινὰ κατάφυτον. Ἐντεῦθεν προεχώρησε διὰ πυκνοῦ δάσους πευκῶν καὶ ἔφθασεν εἰς κατωφέρειαν πλήρη δρυῶν, σχοίνων, δαφνῶν καὶ κομάρων καὶ εἶδε τὰς οἰκίας τῶν Ἀφιδνῶν· ὑπὸ δὲ μεγάλην πτελέαν ἔξω τῆς πόλεως κατῴκουν οἱ ἥρωες Φυταλίδαι.

Προσελθὼν εἰς τούτους ὁ Θησεὺς καὶ καθαρθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν, ἀπῆλθε ταχέως, διότι ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν τατέρα του καὶ τὴν περίφημον πόλιν τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλπιζε νὰ βασιλεύσῃ ἡμέραν τινά.

Πορευόμενος πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁ Θησεὺς ἐπέρασε τὰς Ἀχαρνὰς καὶ καταβὰς εἰς κοιλάδα τινὰ ἐβάδιζε μὲ βῆμα γοργὸν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κηφισοῦ καὶ πάντες οἱ βλέποντες αὐτὸν ἔλεγον· «Οὗτος εἶναι ὁ περίφημος ἥρως ὁ φονεύσας τόσους κακούργους.» Διότι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ ἔγειναν γνωστὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν τούτων. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας, σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔδραμον ὅπως ἴδωσιν αὐτόν· ἐθαύμαζον δὲ

Digitized by Google

πάντες τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα, τοὺς πλατεῖς ὤμους καὶ τοὺς κρατεροὺς αὐτοῦ βραχίονας, καὶ παρηκολούθουν αὐτὸν ἐπευφημοῦντες.

Διελθὼν ὁ Θησεὺς τὴν πόλιν ἀνέβη διὰ τῆς ἱερᾶς κλίμακος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἦσαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Αἰγέως, καὶ εὐθὺς εἰσῆλθεν εἰς αὐτά· ἀλλὰ μόλις προεχώρησεν ὀλίγα βήματα καὶ εὑρέθη παρὰ τὴν εἴσοδον εὐρυχώρου αἰθούσης, ἐντὸς τῆς ὁποίας πολλοὶ νεανίαι καθήμενοι πέριξ μεγάλης τραπέζης εὐωχοῦντο καὶ ἐποίουν μέγαν θόρυβον, οἱ μὲν συγκρούοντες κύπελλα πλήρη οἴνου, οἱ δὲ γελῶντες καὶ κροτοῦντες τὰς χεῖρας, ἄλλοι διατάσσοντες τὰς αὐλητρίδας νὰ μὴ αὐλῶσιν, ὅπως οἱ κυβιστῆρες ἀρχίσωσι τοὺς χοροὺς αὐτῶν καὶ τὰ παίγνια, καὶ ἄλλοι ἀπειλοῦντες τοὺς ὑπηρέτας ὅτι ἐὰν δὲν κομίσωσι καὶ ἄλλον οἶνον, θὰ ῥίψωσιν αὐτοὺς κατὰ τῶν κρημνῶν. Βλέπων ταῦτα ὁ Θησεὺς ἠρώτησεν ὑπηρέτην τινὰ γηραιὸν περὶ τῶν συμποσιαζόντων τίνες ἦσαν· ὁ δὲ κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ εἶπε ψιθυριζων· «Μὴ τὰ ἐρωτᾷς, παιδί μου· αὐτοὶ ὅλοι οἱ μεθυσμένοι, τοὺς ὁποίους βλέπεις, εἶναι οἱ Παλλαντίδαι, οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ βασιλέως, καὶ ἔρχονται κάθε ἡμέραν ἐδῶ καὶ μεθοκοποῦν· ὁ δὲ Αἰγεὺς τίποτε δὲν λέγει, διότι τοὺς φοβεῖται· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει υἱόν, αὐτοὶ μίαν ἡμέραν θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν· δὲν ἔχεις δὲ ἰδέαν τί ὑποφέρομεν ἐδῶ ἀπὸ τούτους· ἡ Ἀθηνᾶ νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια των.» Ταῦτα ψιθυρίσας ὁ γέρων ἀπεσύρθη· ὁ δὲ Θησεὺς προχωρήσας ὀλίγον ἐστάθη παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης καὶ βλέπων τὰ γιγνόμενα εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Δὲν εἶναι διόλου παράδοξον ὅτι ἡ χώρα κατατρύχεται καὶ φθείρεται ὑπὸ ληστῶν καὶ κακούργων, ἀφοῦ ἐντὸς αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων συμβαίνουσι τὰ τοιαῦτα.»

Μετ' ὀλίγον ἰδόντες αὐτὸν οἱ Παλλαντίδαι ἀνέκραξαν

Digitized by Google

θορυβωδῶς· «Ξένε, ὑψηλὲ ξένε, τί μᾶς βλέπεις ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ δὲν ἔρχεσαι ἐδῶ νὰ φάγῃς, νὰ πίῃς καὶ νὰ χορεύσῃς;»

— «Δὲν ἔρχομαι», ἀπεκρίθη ὁ Θησεὺς μετὰ θυμοῦ, «διότι ὑμεῖς δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ προσκαλῆτε ξένους εἰς τράπεζαν, ἥτις δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.»

Ἀκούσαντες τοὺ λόγους τοῦ Θησέως οἱ υἱοὶ τοῦ Πάλλαντος ἐποίησαν μέγαν θόρυβον, καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν εἶπε· «Τί περιμένομεν καὶ δὲν τὸν ἁρπάζομεν νὰ τὸν ῥίψωμεν ἔξω διὰ λακτισμῶν; εἴδετε ποτὲ τοιαύτην αὐθάδειαν;» — «Δέν μοι φαίνεται εὔκολον πρᾶγμα νὰ τὸν τινάξωμεν ἔξω», εἶπεν ἄλλος, «διότι βλέπω ὅτι εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ὅπου εἰμποροῦν μὲ πολλοὺς νὰ τὰ βάλλουν.» — «Καλὲ τί μᾶς μέλει τί κόπτει καὶ ῥάπτει ὁ ξένος οὗτος», προσέθηκεν ἄλλος, «καὶ δὲν γεμίζομεν τὰ ποτήρια;» Ἐνῷ δὲ οὗτοι ἔλεγον ταῦτα καὶ τοιαῦτα, πλησιάσας ὁ Θησεὺς εἰς τὸν γέροντα ὑπηρέτην εἶπεν· «Ὕπαγε καὶ εἰπὲ εἰς τὸν Αἰγέα ὅτι ὁ ἐκ Τροιζῆνος Θησεὺς εἶναι ἐνταῦθα καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ τὸν φιλοξενήσῃ.» Ὁ ὑπηρέτης προθύμως ἔδραμεν εἰς τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν καὶ εὑρὼν ἐκεῖ τὸν Αἰγέα εἶπεν εἰς αὐτὸν τοὺς λόγους τοῦ Θησέως· ὁ δὲ ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομα τῆς Τροιζῆνος ἐταράχθη καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἔγεινεν ὠχρὰ καὶ ἔπειτα ἐρυθρὰ καὶ ψυχρὸς ἱδρὼς περιέβρεξε τὸ μέτωπόν του· ὅτε δὲ ἠγέρθη ὅπως ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν ξένον ἔτρεμον τὰ μέλη του· ἡ δὲ πλησίον αὐτοῦ καθημένη Μήδεια, ἥτις φυγοῦσα ἐκ τῆς Κορίνθου εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν Αἰγέα, παρατηρήσασα πάντα ταῦτα, εἶπε μετά τινος ζηλοτυπίας· «Διὰ τί σε ἐτάραξε τόσον τὸ ὄνομα τῆς Τροιζῆνος καὶ τοῦ ξένου;» — «Δὲν ἤκουσάς ποτε», εἶπεν ὁ Αἰγεὺς μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας, «τὸ ὄνομα τοῦ Θησέως, ὅστις ἔκαμε τόσα ἀνδραγαθήματα φονεύσας τόσους λῃστὰς καὶ

Digitized by Google

κακούργους; ὅτι ὅμως ἔρχεται ἀπὸ Τροιζῆνος πρώτην φορὰν τώρα τὸ ἤκουσα· ἀλλὰ τι πειράζει τοῦτο; Θὰ σπεύσω λοιπὸν νὰ τὸν ὑποδεχθῶ φιλοφρόνως.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε καὶ βλέπει τὸν Θησέα ἱστάμενον παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἑστιατηρίου· λαβὼν δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς εἶπε μετὰ φωνῆς μειλιχίας· «Καλῶς ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀνδρεῖε νέε· ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ μείνῃς παρ' ἐμοὶ πολλὰς ἡμέρας, ὅπως δυνηθῶ νά σε φιλοξενήσω πρεπόντως καὶ νά σε ἀνταμείψω ἐπαξίως διὰ τὰς γενναίας σου πράξεις· ἀλλ' εἴσελθε εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην ὅπως συγγευματίσωμεν, καὶ ἔπειτα μοὶ διηγεῖσαι περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων σου.»

Ἐνῷ δὲ ὁ Αἰγεὺς ἐλάλει πρὸς τὸν Θησέα ᾐσθάνετο ἐνδόμυχόν τινα συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ. Ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἦτο κεκυριευμένος καὶ ὁ Θησεύς, ὅστις ἐκ τῆς πολλῆς συγκινήσεως ἐλησμόνησε τὴν παραγγελίαν τῆς μητρός του. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ παρέθεσαν οἱ ὑπηρέται γεῦμα ἐξ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων καὶ καθίσαντες ἀμφότεροι συνέτρωγον· ἡ δὲ φοβερὰ μάγισσα Μήδεια ὑπέβλεπεν αὐτοὺς μακρόθεν ἱσταμένη ὄπισθεν τῆς θύρας· ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτήν· «Ἡ εὔνοια αὕτη τοῦ Αἰγέως πρὸς τὸν νεαρὸν τοῦτον ξένον δέν μοι ἀρέσκει, καὶ φοβοῦμαι ὅτι ἂν δὲν προλάβω, τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦναι δεινὰ εἰς ἐμέ.» Ταῦτα διανοηθεῖσα ἡ Μήδεια ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν ἑαυτῆς κοιτῶνα καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε ἐνδεδυμένη χρυσοϋφῆ ἐνδύματα καὶ ἐβάδισε μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ὁ Θησεὺς συνεγευμάτιζε μετὰ τοῦ Αἰγέως· ἐκράτει δὲ εἰς μὲν τὴν δεξιὰν σταμνίον, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν χρυσοῦν κύπελλον καὶ πλησιάσασα εἰς τὸν Θησέα εἶπε μετὰ φωνῆς θελκτικῆς· «Καλῶς ἦλθες παρ' ἡμᾶς, ἀνδρεῖε ξένε· πίε ἐκ τοῦ οἴνου τούτου τοῦ ἀνθοσμίου, ὅστις ἔχει

Digitized by Google

τὴν δύναμιν ν' ἀφαιρῇ τὴν κόπωσιν καὶ νὰ δίδῃ νέας δυνάμεις· πίε καὶ εὐφράνθητι, διότι ἠγωνίσθης καταβάλλων λῃστὰς καὶ κακούργους.» Λέγουσα δὲ ταῦτα ἐνέχεεν εἰς τὸ κύπελλον ἐκ τοῦ σταμνιου οἶνον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεπέμπετο εὐωδία ὡς ὀσμὴ ῥόδων καὶ ἴων, καὶ ἔτεινεν αὐτὸ πρὸς τὸν Θησέα· ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸ διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἐγερθεὶς ἡτοιμάζετο νὰ τὸ πίῃ, ἀλλὰ στρέψας τὸ ὄμμα πρὸς αὐτὴν εἶδεν ὅτι οἱ μελανοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἦσαν φοβεροὶ καὶ ἄγριοι ὡς ὀφθαλμοὶ δράκοντος καὶ ᾐσθάνθη ῥῖγος εἰς ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Εὐθὺς λοιπὸν ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὸ κύπελλον καὶ εἶπεν· «Ὁ ἐν τῷ κυπέλλῳ οἶνος βεβαίως εἶναι πολύτιμος καὶ ἥδιστος καὶ ἡ κομίσασα αὐτὸν ἔχει κάλλος θεᾶς οὐρανίας· ἀλλ' ἂς πίῃ πρώτη αὐτὴ ἐκ τοῦ κυπέλλου καὶ ὁ οἶνος θὰ γείνῃ γλυκύτερος ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς.»

Ἡ Μήδεια θορυβηθεῖσα καὶ ὠχριάσασα ἐψέλλισεν· «Αἰτῶ συγγνώμην, νέε, διότι εἶμαι ἀσθενὴς καὶ δὲν τολμῶ νὰ πίω οἶνον.»

Ἀλλ' ὁ Θησεὺς βλέπων αὐτὴν κατὰ πρόσωπον εἶπε μετὰ φωνῆς ἐντόνου· «Ἂν δὲν πίῃς θά σε φονεύσω», καὶ εὐθὺς ἁρπάσας τὸ χαλκοῦν ῥόπαλον ὕψωσεν αὐτό. Ἡ Μήδεια τρέμουσα ἔλαβε τὸ κύπελλον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Θησέως καὶ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ἀκίνητος· ἔπειτα ῥίψασα αὐτὸ αἰφνιδίως εἰς τὸ ἔδαφος ἐξῆλθε δρομαίως ἐκ τῆς αἰθούσης· εἰς δὲ τὸ μέρος ὅπου ἐχύθη ὁ οἶνος, ἐπομφόλυζον καὶ ἔβραζον τὰ μάρμαρα καταθραυόμενα ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ δηλητηρίου.

Ἐνῷ δὲ πάντες ἔβλεπον ἔκπληκτοι τὰ γιγνόμενα, ἡ Μήδεια εὐθὺς ἀνέβη εἰς τὸ ὑπὸ δρακόντων συρόμενον ἅρμα αὐτῆς καὶ ὑψωθεῖσα εἰς τὸν ἀέρα ἔγεινεν ἄφαντος καὶ οὐδέποτε πλέον εἶδεν αὐτὴν οὐδείς.

Ὁ Αἰγεὺς ἵστατο σιωπῶν καὶ ἔβλεπε μετ' ἀπορίας τὰ γιγνόμενα· ἀλλ' ὁ Θησεὺς πλησιάσας ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὰ

Digitized by Google

πέδιλα καὶ τὸ ξίφος καὶ εἶπε τοὺς λόγους οὓς παρήγγειλεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του νὰ εἴπῃ. Πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ὁ Αἰγεὺς ἐκστατικὸς καὶ θεὶς τὰς χεῖράς ἐπὶ τῶν κροτάφων αὐτοῦ διελογίζετο. Ἀλλ' αἴφνης προχωρήσας πρὸς τὸν Θησέα ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν καὶ δακρυχέων κατεφίλει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν οὕτως ἐνηγκαλισμένοι κατεφιλοῦντο καὶ ἔκλαιον πατὴρ καὶ υἱός, πάντες δὲ οἱ παρεστῶτες ἔβλεπον μετ' ἀπορίας.

Μετ' ὀλίγον στραφεὶς ὁ Αἰγεὺς εἶπε πρὸς τοὺς παρόντας· «Τέκνα τοῦ Κέκροπος, ὁ ἀνδρεῖος οὗτος νεανίας εἶναι υἱός μου, καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον εἶναι ὁ νόμιμος διάδοχος τῆς βασιλείας.»

Ὅτε οἱ Παλλαντίδαι ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους ἔγειναν ἔξω φρενῶν καὶ κροτοῦντες τοὺς πόδας ἐποίουν μέγαν θόρυβον. εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀνέκραξεν· «Ἀπὸ ποῦ μᾶς ἐφύτρωσεν ὁ νέος οὗτος διάδοχος; ἀλλ' εἰμπορεῖ ὁ εἷς νὰ τὰ βάλῃ μὲ τοὺς πολλούς; θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ῥάχιν του, εἰδεμὴ θὰ τὸν φιλοδωρήσωμεν διαδοχικῶς πάντες μὲ πλουσιοπάροχα λακτίσματα καὶ ἔπειτα θὰ τὸν στείλωμεν ἄναυλα εἰς τὸ χωριό του νὰ βόσκῃ χῆνας.» Ἔπειτα ἄλλος προσέθηκε. «Νομίζω θὰ ἦναι καλλίτερα νὰ τὸν πιάσωμεν χειροπόδαρα, καὶ ἕν, δύο, τρία, νὰ τὸν ῥίψωμεν κάτω εἰς τοὺς κρημνούς.» — «Καλέ, τί χρειάζεται νὰ λάβωμεν τόσον κόπον», εἶπεν ἄλλος τραυλίζων ἐκ τῆς μέθης, «δὲν σηκωνόμεθα νὰ τὸν ξεκάμωμεν ἐδῶ;» Καὶ εὐθὺς πάντες ἠγέρθησαν, καὶ ἁρπάσαντες ξίφη καὶ δόρατα ὥρμησαν κατὰ τοῦ Θησέως· ὁ δὲ ὑψώσας τὸ ῥόπαλον εἶπεν· «Ὑπάγετε εἰς τὸ καλὸν καὶ μή με ἀναγκάζετε νὰ σᾶς βλάψω· ἐὰν ὅμως δὲν ἀπέλθητε τότε θὰ καθαρίσω καὶ τὸ μέρος τοῦτο ὡς ἐκαθάρισα τὰς ὁδοὺς ἐκ ληστῶν καὶ κακούργων.» Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Παλλαντίδαι δὲν ἀπήρχοντο, ἀλλὰ προσεπάθουν νὰ κτυπήσωσιν αὐτόν, ὁ Θησεὺς

Digitized by Google

πηδᾷ κατ' αὐτῶν μετὰ μεγάλης ὁρμῆς καὶ κτυπῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ τοῦ ῥοπάλου, ἐφόνευσε πολλούς· τοὺς δὲ σωθέντας καὶ καταφυγόντας εἰς τὴν πόλιν ἐδίωξαν οἱ πολῖται διὰ λίθων καὶ ξύλων καὶ οἱ ἐπιζήσαντες ἔφυγον εἰς τὰ ὄρη.

Οὕτως ὁ Θησεὺς ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν πολιτῶν ἔσπευσαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅπως ἐκφράσωσι τὴν ἑαυτῶν χαρὰν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Θησέως καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν Παλλαντιδῶν. Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν ἔγεινε μεγάλη ἑορτὴ καὶ πανήγυρις καὶ πάνδημος θυσία καὶ ἀνέβη μέγα πλῆθος εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ναὸν τῆς Παλλάδος καὶ ἔμελψαν ὕμνους εἰς τὴν Ἀθηνᾶν θέντες ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς πέπλον λεπτοϋφῆ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τρυφεραὶ κόραι ἐκέντησαν μετὰ τέχνης διὰ ποικιλοχρόων νημάτων τὴν Ἀθηνᾶν καθημένην ἐπὶ περικαλλοῦς δίφρου συρομένου ὑπὸ νεαρῶν πώλων. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην περιεφέροντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐστεφανωμένοι καὶ ᾄδοντες, καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐπόμπευον πέριξ τῆς Ἀκροπόλεως κρατοῦντες δᾷδας ἀνημμένας καὶ ἀναπέμποντες εὐχαριστίας εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς πέμψαντας εἰς αὐτοὺς ἄξιον διάδοχον τοῦ θρόνου.

Οὕτω παρῆλθεν ἡ εὐφρόσυνος ἐκείνη ἡμέρα καὶ ἕκαστος ἐτράπη εἰς τὸ ἔργον του, ὁ δὲ Θησεὺς μένων πάντοτε πλησίον τοῦ πατρός του ἐδιδάσκετο παρ' αὐτοῦ πολλὰ περὶ τῶν καθηκόντων ἀγαθοῦ βασιλέως.

Ἀφοῦ παρῆλθεν ὁ χειμὼν καὶ τὸ ἔαρ καὶ ἐπλησίαζεν ἡ θερινὴ ἰσημερία, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας κῆρυξ ἐκ ξένης χώρας, καὶ στὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς εἶπε μετὰ φωνῆς μεγάλης· «Ἄκουε, σίγα! Λαὲ τοῦ Κέκροπος, ἑτοίμασον τοὺς δὶς ἑπτά, ὅπως λαβὼν αὐτοὺς ἀπέλθω εἰς τὸν κύριόν μου». Μετὰ τὸ κήρυγμα τοῦτο μέγας θρῆνος ἠγέρθη ἐν τῇ πόλει καὶ πάντες

Digitized by Google

ἔκλαιον καὶ ὠδύροντο καὶ οἱ κλαυθμοὶ ἀντήχουν ἀπὸ ἄκρας εἰς ἄκραν τῆς πόλεως.

Βλέπων ὁ Θησεὺς τὰ γιγνόμενα καὶ ἀπορῶν περὶ τῶν συμβαινόντων ἦλθε μετ' ὀργῆς πρὸς τὸν κήρυκα καὶ εἶπε· «Τίς εἶσαι σύ, καὶ τίνες εἶναι οὗτοι οἱ δὶς ἑπτὰ τοὺς ὁποίους ζητεῖς; Πῶς τολμᾷς σὺ νὰ ἔλθῃς νὰ ἐμβάλῃς τοιαύτην ταραχὴν εἰς τοὺς πολίτας; Ἐὰν δὲν ἐκράτεις τὸ ἱερὸν τοῦτο κηρύκειον ταχέως θὰ ἐλάμβανες τὰ ἐπίχειρα τῆς αὐθαδείας σου.» Ὁ δὲ κῆρυξ ἀταράχως καὶ μετὰ σοβαρότητος ἀπήντησεν· «Οἱ νέοι δὲν πρέπει νὰ ἦναι οὕτως ὀξύθυμοι, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ σκέπτωνται καλῶς πρὶν ὁμιλήσωσιν· μάθε δέ, καλέ μου νεανία, ὅτι ἐγὼ εἶμαι κῆρυξ, καὶ ἔρχομαι παρὰ τοῦ ἰσχυροῦ βασιλέως Μίνω, ὅπως παραλάβω τὸν φόρον ὃν ἡ πόλις αὕτη δίδει ἐτησίως εἰς αὐτόν· ἂν θέλῃς δὲ νὰ μάθῃς καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ φόρου ἄκουσον· διότι νομίζω ὅτι εἶσαι ξένος. Ἦλθέ ποτε ἐνταῦθα ἐκ Κρήτης ὁ υἱὸς τοῦ Μίνω, τοῦ σεβαστοῦ μου ἄνακτος, ὅπως συμπανηγυρίσῃ μετὰ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἑορτὴν τῆς Παλλάδος· ἐπειδὴ δὲ ἠρίστευσεν εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας, τοὺς τελουμένους κατὰ τὴν ἑορτήν, ζηλοτυπήσας ὁ Αἰγεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν κρυφίως δι' ἐνέδρας· ὑπάρχουσιν ὅμως οἱ λέγοντες ὅτι δὲν ἐφόνευσε μὲν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι τὸν ἔπεμψε νὰ καταστρέψῃ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον καὶ ἐφονεύθη ὁ νέος ὑπὸ τοῦ θηρίου· ἀλλ' ὁ Αἰγεὺς ἀρνεῖται ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὸν φόνον τοῦ νέου καὶ λέγει ὅτι ἴσως οἱ νικηθέντες εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐκ φθόνου ἐφόνευσαν αὐτόν· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ νεαρὸς Ἀνδρόγεως ἐφονεύθη, καὶ τοῦτο διήγειρε τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μίνω, ὅστις ἐλθὼν ἐνταῦθα δι' ἰσχυροῦ στόλου ἠνάγκασε τὸν Αἰγέα καὶ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ νὰ ὑποσχεθῶσιν ὅτι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν θὰ πέμπωσιν εἰς

Digitized by Google

Κρήτην διὰ πλοίου ἀνήκοντος εἰς αὐτοὺς ἑπτὰ νεους καὶ ἑπτὰ νέας ὅπως χρησιμεύωσιν ὡς τροφὴ εἰς τὸν ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ διαιτώμενον Μινώταυρον.»

Ὁ Θησεὺς ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ κήρυκος μεγάλως ἐταράχθη καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅπως βεβαιωθῇ ἂν ὅσα ἤκουσεν ἦσαν ἀληθῆ· ὁ δὲ ἔχων τὰ ὄμματα προσηλωμένα πρὸς τὴν γῆν εἶπε κλαίων· «Αἷμα ἀθῷον ἐχύθη, τέκνον μου, ἐν τῇ γῇ ταύτῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου τιμωρούμεθα δι' αἵματος· ἀλλὰ μὴ σπάραττε τὴν καρδίαν μου διὰ πλειοτέρων ἐρωτήσεων, διότι καὶ ἐν ἄκρᾳ σιγῇ ἀρκοῦσα θλῖψις βασανίζει τὴν καρδίαν μου.»

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Θησεὺς ἀπεκρίθη· «Ἀλλ' ἡ τιμωρία αὕτη δὲν πρέπει νὰ μένῃ αἰωνίως, διότι εἶναι αἶσχος εἰς κράτος ἐλεύθερον νὰ πληρώνῃ τοιοῦτον δασμόν. Θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν νέων καὶ ἐλπίζω ν' ἀπαλλάξω τὴν ἡμετέραν πόλιν τοῦ σκληροῦ τούτου φόρου.»

Ὁ δὲ Αἰγεὺς ἐναγκαλισθεὶς τὸν Θησέα καὶ χέων πικρὰ δάκρυα εἶπεν· «Ὦ τέκνον, τέκνον, γλυκὺ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, πῶς θά με ἀφήσῃς μόνον καὶ ἔρημον, σὺ ὅστις εἶσαι τὸ στήριγμα τοῦ γήρατός μου καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔχω ὅλας μου τὰς ἐλπίδας; Δὲν πρέπει, τέκνον μου, νὰ ὑπάγῃς καὶ ν' ἀποθάνῃς φοβερὸν θάνατον ὡς οἱ ἄλλοι, διότι εὐθὺς ὅταν φθάσωσιν εἰς Κρήτην, ὁ Μίνως θὰ ῥίψῃ αὐτοὺς εἰς τὸν Λαβύρινθον, τὸν ὁποῖον ᾠκοδόμησεν κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ὁ κατηραμένος ἐκεῖνος Δαίδαλος. Ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου τούτου οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξέλθῃ, ἀφοῦ ἅπαξ ῥιφθῇ εἰς αὐτόν, διότι ὁ ἐν αὐτῷ διαιτώμενος Μινώταυρος κατασπαράσσει αὐτόν.»

Ὁ Θησεὺς ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔγεινε κατακόκκινος καὶ ᾐσθάνετο διαρκῆ βόμβον εἰς τὰ ὦτα καὶ σφοδροὺς παλμοὺς εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἔμενεν ἀκίνητος

Digitized by Google

ἐπι τινας στιγμὰς ὡς στήλη μαρμαρίνη ἐπὶ μνημείου· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εἶπεν· «Ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω ὅπως φονεύσας τοῦτο τὸ μυσαρὸν θηρίον ἀπαλλάξω τὴν πατρίδα μου ἐκ τοῦ αἰσχροῦ φόρου. Καὶ διὰ τί φοβεῖσαι, πάτερ; μήπως δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ φονεύσας τὸν Περιφήτην καὶ τὸν Σίνιν καὶ τὸν ἰσχυρὸν Κερκύονα; Τίς κατέστρεψε τὸν Δαμάστην; τίς τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Πάλλαντος; Μὴ φοβοῦ λοιπόν, ἀλλ' ἔχε θάρρος καὶ ἐλπίδα, διότι τὸ αὐτὸ θὰ πάθῃ καὶ ὁ Μινώταυρος· ἐὰν δὲ τολμήσῃ ὁ Μίνως νὰ βάλῃ χεῖρα ἐπ' ἐμοῦ, καὶ αὐτὸν εἶμαι ἄξιος νὰ τιμωρήσω.»

— «Ἀλλὰ πῶς θὰ δυνηθῇς, τέκνον μου, νὰ φονεύσῃς τὸ θηρίον; δὲν εἰξεύρεις ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ ἄοπλος;»

Ὁ δὲ Θησεὺς ἀπεκρίθη· «Ἀδιάφορον ἐὰν ὑπάγω ἄοπλος, διότι ἡ ἰσχὺς τῶν χειρῶν μου ἀρκεῖ ὅπως καταβάλω τὸν Μινώταυρον· μήπως ἐχρειάσθην ὅπλον νὰ φονεύσω τὸν Κερκύονα, ὅστις ἦτο τὸ φόβητρον τοῦ κόσμου;»

Ὁ Αἰγεὺς ἐν τούτοις παρεκάλει θερμῶς τὸν υἱόν του ν' ἀλλάξῃ γνώμην, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμενεν ἄκαμπτος εἰς τὴν ἀπόφασίν του· τέλος εἶπεν εἰς αὐτὸν μετὰ δακρύων· «Ἀφοῦ δὲν δύναμαι νά σε πείσω ν' ἀλλάξῃς γνώμην, ὕπαγε· ἀλλ' ὑποσχέθητί μοι, ἂν κατορθώσῃς νὰ φονεύσῃς τὸν Μινώταυρον, ἐπανερχόμενος νὰ ὑψώσῃς λευκὸν ἱστίον εἰς τὸ πλοῖον, ἀντὶ τοῦ συνήθους μελανοῦ, διότι ἐγὼ θὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφήν σου μεταβαίνων καθ' ἑκάστην εἰς ὑψηλήν τινα ἀκτὴν τῆς θαλάσσης.»

Ὁ Θησεὺς ὑποσχεθεὶς εἰς τὸν πατέρα του νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν αὐτοῦ καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὸν κατέβη εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου συνελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέλεγον διὰ κλήρου τοὺς πεμφθησομένους εἰς Κρήτην· ἐλθὼν δὲ πλησίον εἰς τὸν κήρυκα εἶπεν· «Εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ νέων θὰ ἦμαι ἐγὼ ἄνευ

Digitized by Google

κληρώσεως.» — «Ἀλλ' εἰξεύρεις, ὦ νέε, ποῦ ὑπάγεις;» ἀπήντησεν ὁ κῆρυξ ἀπορῶν.

— «Ναί, ναί, εἰξεύρω πολὺ καλὰ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν· ἀλλ' ἂς καταβῶμεν εἰς τὸ μελανίστιον πλοῖον», εἶπε μετ' ἀδιαφορίας καὶ θάρρους ὁ Θησεύς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς κληρώσεως, οἱ ἑπτὰ νέοι καὶ αἱ ἑπτὰ νέαι κατέβησαν εἰς τὸ πλοῖον καὶ μέγα πλῆθος συγγενῶν καὶ φίλων παρηκολούθουν αὐτοὺς κλαιοντες· ὅτε δὲ ἀπέπλευσαν, μέγας κλαυθμὸς ἠγέρθη καθ' ὅλην τὴν παραλίαν καὶ ἀνέβη μέχρι τῆς πόλεως καὶ εἰς τὰ πρόσωπα πάντων ἐφαίνετο βαρὺ πένθος· ἠκούοντο δὲ κλαυθμοὶ καὶ ἐκ τοῦ ἀποπλέοντος πλοίου, διότι οἱ ὁρισθέντες ὡς θύματα τοῦ Μινωταύρου νέοι καὶ νέαι, διαλογιζόμενοι ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδωσι πλέον οὔτε τὰς ὡραίας Ἀθήνας, οὔτε τοὺς φιλτάτους αὐτῶν γονεῖς, οὔτε τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ἐξέπεμπον γοεροὺς θρήνους, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντήχουν αἱ κρημνώδεις ἀκταὶ τοῦ Σουνίου καὶ αἱ κοιλάδες τῶν πέριξ νήσων καὶ αἱ βαθεῖαι φάραγγες τῶν ὀρέων. Μόνος ὁ Θησεὺς δὲν ἔκλαιε, ἀλλὰ παρηγορῶν τοὺς συντρόφους του ἔλεγεν εἰς αὐτους χαμηλῇ τῇ φωνῇ· «Μὴ φοβεῖσθε, ἀλλ' ἔχετε θάρρος καὶ ἐλπιδα, διότι τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν ἐλπίζω νὰ ἐπανίδωμεν πάλιν τὰς Ἀθήνας. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ φονεύσας τόσους φοβεροὺς κακούργους; δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ καταστρέψας τὴν ἀγριωτάτην Φαιάν; οὕτω θὰ δυνηθῶ νὰ καταστρέψω καὶ τὸν Μινώταυρον.» Διὰ τῶν λόγων τούτων ἐνέπνεε θάρρος καὶ ἐλπίδα εἰς τοὺς τεθλιμμένους αὐτοῦ συντρόφους, ἐνῷ τὸ πλοῖον ὠθούμενον ὑπὸ οὐριου ἀνέμου ἐφέρετο πρὸς τὴν νῆσον τοῦ Μίνω.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

ΠΩΣ Ο ΘΗΣΕΥΣ ΕΦΟΝΕΥΣΕ ΤΟΝ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΝ.

ΤΕ ἔφθασε τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα τῆς Κνωσσοῦ, ἥτις ἦτο τότε ἡ μεγίστη πόλις τῆς νήσου Κρήτης καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἰσχυροῦ κράτους τοῦ Μίνω, λαβὼν ὁ κῆρυξ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας ἐπορεύθη πρὸς τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα, τὰ ὁποῖα ᾠκοδόμησε μετὰ πολλῆς τέχνης ὁ Δαίδαλος ἐκ λευκοτάτου μαρμάρου· ἦτο δὲ οὗτος τὸ γένος Ἀθηναῖος, εἷς τῶν Ἐρεχθειδῶν, καὶ ὑπερέβη πάντας τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ εἰς τὴν τεκτονικήν, εἰς τὴν λιθουργίαν καὶ εἰς τὴν τῶν ἀγαλμάτων κατασκευήν· ἐλέγετο δὲ ὅτι κατεσκεύασεν ἀγάλματα τὰ ὁποῖα ἐκινοῦντο καὶ ἔβλεπον ὡς εἰ εἶχον ζωήν· ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν, διότι ἐκ φθόνου ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Τάλων, ἰδὼν ὅτι ἦτο εὐφυέστερος καὶ ἐφευρετικώτερος ἑαυτοῦ· καθ' ὅτι ὁ νεαρὸς τεχνίτης ἐφεῦρε τὸν κεραμευτικὸν τροχόν, τὸν τόρνον, τὸν πρίονα καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα. Ἐλθὼν ὁ Δαίδαλος εἰς Κρήτην καὶ θαυμαζόμενος διὰ τὴν τέχνην αὐτοῦ ἔγεινε φίλος τοῦ Μίνω καὶ κατεσκεύασεν εἰς αὐτὸν οὐχὶ μόνον ταῦτα τὰ ἀνάκτορα, ἀλλὰ καὶ τὸν Λαβύρινθον τὸν ἔχοντα τὰς σκολιὰς διεξόδους. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἔπραξε καὶ ἐνταῦθα

Digitized by Google

ἁμάρτημα, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐζήτει ὁ Μίνως νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ὁ Δαίδαλος κατασκευάσας πτέρυγας δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἴκαρον ἔφυγε διὰ τοῦ ἀέρος. Καὶ οὗτος μὲν ἔφθασεν ἀσφαλῶς εἰς Σικελίαν, ὅπου ἐπίσης κατεσκεύασε μεγάλα ἔργα τέχνης, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Ἴκαρος πετόμενος ἐπλησίασε παρὰ πολὺ εἰς τὸν ἥλιον καὶ ὁ κηρὸς δι' οὗ ἦσαν συγκεκολλημέναι αἱ πτέρυγες ἀνελύθη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπεσεν εἰς τὸ πέλαγος ὅπερ ἔκτοτε ὠνομάσθη Ἰκάριον.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Δαιδάλου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ὅτε δὲ εἰσῆλθον εἰς τὰ ἀνάκτορα οἱ ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντες νέοι μετὰ τῶν νεανίδων, ὁδηγηθέντες ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ κήρυκος, ῥίψας ἐπ' αὐτῶν βλέμμα ἐξεταστικὸν ὁ Μίνως, εἶπε μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηρέτας· «Λάβετε τούτους καὶ κλείσατε ἐντὸς τοῦ δεσμωτηρίου· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν, ἀπὸ τῆς αὔριον, ῥίπτετε ἀνὰ ἕνα εἰς τὸν Λαβύρινθον.» Ἀλλὰ πρὶν οἱ ὑπηρέται ἐκτελέσωσι τὸ πρόσταγμα, προχωρήσας ὁ Θησεὺς ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν Μίνω, εἶπεν· «Ἄναξ, αἰτοῦμαι παρὰ σοῦ μίαν χάριν. Παρακαλῶ σε νὰ διατάξῃς ὅπως ῥίψωσιν ἐμὲ πρῶτον εἰς τὸ θηρίον, διότι ἐγὼ ἦλθον ἑκουσίως ἐνταῦθα ἐλπίζων νὰ ῥιφθῶ πρῶτος.»

— «Καὶ τίς εἶσαι, ὦ τολμηρὲ νέε; — «Εἶμαι υἱὸς τοῦ Αἰγέως», ἀπεκρίθη ὁ Θησεύς, «καὶ ἦλθον ὅπως σε ἐξιλεώσω διὰ τοῦ αἵματός μου καὶ οὕτω λάβῃ πέρας ὁ ἐτήσιος οὗτος φόρος.»

Ὁ Μίνως ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Θησέως εἶπε μειλιχίως· «Ὕπαγε εἰς τὸν πατέρα σου, τέκνον μου, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποθάνῃς, διότι οἱ ἄλλοι ἀρκοῦσιν.»

— «Ἀλλ' ἐγὼ ὤμοσα», ἀπεκρίθη ὁ Θησεὺς μετὰ τόλμης, «ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου ἐὰν δὲν ἴδω τὸ θηρίον κατὰ πρόσωπον.»

Digitized by Google

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μίνως καὶ συστείλας τὰς ὀφρῦς εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας· «Ῥίψατε τοῦτον πρῶτον, διότι ἔχει τὴν περιεργίαν νὰ ἴδῃ τὸν Μινώταυρον.»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ τοῦ Μίνω θυγάτηρ, ἡ καλλίμορφος Ἀριάδνη, ἐξερχομένη τοῦ δωματίου αὐτῆς εἶδε τὸν Θησέα καὶ ἠγάπησεν αὐτὸν καθ' ὑπερβολήν· διότι καὶ πρὶν ἴδῃ αὐτὸν οὖσα ἔτι ἐν τῷ δωματίῳ, ὅτε ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐθαύμασε τὸ τολμηρὸν καὶ γενναῖον τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἡ Ἀριάδνη· ὅτε δὲ ἔγεινε νὺξ καὶ πάντες ἐκοιμῶντο, ἐξελθοῦσα ἡσύχως ἐκ τῶν ἀνακτόρων μετέβη εἰς τὸ δεσμωτήριον καὶ εὗρε τὸν Θησέα κοιμώμενον ἀμερίμνως· ἀφυπνίσασα δὲ αὐτὸν εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ· «Εἶμαι Ἀριάδνη, ἡ τοῦ Μίνω θυγάτηρ, καὶ ἦλθον νά σε σώσω, διότι ἡ γενναιότης καὶ ἡ τόλμη σου ἐκυρίευσαν τὴν καρδίαν μου καὶ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζῶ ἄνευ σοῦ. Οἱ φύλακες τοῦ δεσμωτηρίου εἶναι ὑπὸ τὴν διαταγήν μου, διότι συνεχῶς φιλοδωρῶ αὐτούς, ὥστε ἐγέρθητε πάντες καὶ φύγετε· ἀλλὰ πρέπει νά ἔλθω καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν, διότι δὲν τολμῶ πλέον νὰ μένω ἐνταῦθα.»

— «Θερμῶς εὐχαριστῶ σοι διὰ τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῶν συντρόφων μου εὐγενῆ σου αἰσθήματα, ὦ ἐρασμία κόρη», εἶπεν ὁ Θησεύς, τεθορυβημένος καὶ ἔκπληκτος, «ἀλλὰ νομίζω εἶναι ἄνανδρον νὰ φύγωμεν κρυφίως· ἔχω δὲ ἀσάλευτον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπανέλθω εἰς τὰς Ἀθήνας ἐὰν δὲν φονεύσω τὸν Μινώταυρον.»

— «Ἀλλὰ πῶς θὰ δυνηθῇς νὰ φονεύσῃς τὸ θηρίον;» εἶπεν ἡ κόρη μετά τινος ἀμφιβολίας.

— «Δὲν εἰξεύρω πῶς, οὐδέ μοι μέλει· ἀλλὰ μὰ τοὺς θεοὺς πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ἰσχυρὸν θηρίον ὅπως δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ εἰς ἐμέ», ἀπεκρίθη θαρραλέως ὁ ἥρως. Ἡ Ἀριάδνη

Digitized by Google

ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ Θησέως ἠγάπησεν αὐτὸν περισσότερον καὶ εἶπε· «Βλέπω εἶσαι πολὺ τολμηρός, ἀλλ' ἡ τόλμη τότε μόνον ἐπιτυγχάνει, ὅταν συνοδεύηται μετὰ φρονήσεως· ὥστε λάβε τοῦτο τὸ ξίφος, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ φονεύσῃς τὸ θηρίον, ἂν δυνηθῇς νὰ τὸ κατορθώσῃς· λάβε καὶ τοῦτο τὸ λίνον, τὸ ὁποῖον θά σοι χρησιμεύσῃ νὰ μὴ ἀποπλανηθῇς ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ, ἐὰν δήσῃς τὴν μίαν ἄκραν αὐτοῦ εἰς τὴν εἴσοδον καὶ κρατῇς τὴν ἄλλην. Σὲ παρακαλῶ δὲ νά μοι ὑποσχεθῇς, ὅτι ἐὰν σωθῇς, δὲν θὰ ἀπέλθῃς ἐκ Κρήτης ἄνευ ἐμοῦ.»

Ὁ Θησεὺς ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην καὶ κύψας ἐφίλησεν ἀμφοτέρας αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ἔλαβε τὸ ξίφος καὶ τὸ λίνον· καὶ τὸ μὲν ξίφος ἔκρυψεν ὑπὸ τὸ ἑαυτοῦ ἱμάτιον, τὸ δὲ λίνον περιετύλιξεν εἰς τὸν καρπὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἡ Ἀριάδνη ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ δὲ Θησεὺς κατακλιθεὶς ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ἔγεινε πρωῒ ἐλθόντες οἱ ὑπηρέται τοῦ βασιλέως ἔλαβον τὸν Θησέα καὶ ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν Λαβύρινθον· ὁ δὲ προχωρήσας ὀλίγα βήματα ἔδησεν εἰς πέτραν τινὰ ἐξέχουσαν τὴν μίαν ἄκραν τοῦ λίνου καὶ ἤρχισε νὰ προβαίνῃ πρὸς τὰ ἔνδον ἀφίνων αὐτὸ νὰ ἐκτυλίσσηται ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ· ἦτο δὲ τὸ ἔδαφος τοῦ Λαβυρίνθου λίαν ἀνώμαλον καὶ πετρῶδες καὶ τὸ ἐν αὐτῷ σκότος πυκνότατον· κατ' ἀρχὰς ὁ Θησεὺς κατέβη εἰς βαθὺ χάσμα πατῶν μετὰ πολλῆς προσοχῆς, ἔπειτα ἀνέβη κρημνώδη ἀνάβασιν καὶ ἀκολούθως διελθὼν διὰ στενῆς διόδου εὑρέθη εἰς μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέδυεν ὀλίγον φῶς ἐκ ῥωγμῆς ἄνωθεν ἐκ τῶν πετρῶν. Ἐνταῦθα ἐκάθισεν ὀλίγον ὅπως ἀναπαυθῇ καὶ βλέπων πρὸς τὰ κάτω παρετήρησεν ὅτι θηρίον τι παράδοξον ἵστατο πλησίον βαθείας ὀπῆς ἔχον κεφαλὴν ἀγρίου ταύρου καὶ σῶμα ἀνθρώπου λιαν δασὺ ἐκ

Digitized by Google

τριχῶν μεγάλων· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἤστραπτον ὡς ὀφθαλμοὶ γαλῆς ἐν τῷ σκότει. Ὅτε τὸ θηρίον εἶδε τὸν Θησέα, εὐθὺς ὥρμησε κατ' αὐτοῦ κλῖνον τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους πρὸς τὰ κάτω, ὅπως κτυπήσῃ αὐτὸν διὰ τῶν κεράτων· ἀλλ' ἐκεῖνος νοήσας ὅτι τὸ θηρίον τοῦτο ἦτο ὁ Μινώταυρος, ἐγερθεὶς ταχέως ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς διόδου καὶ ἐκ πλαγίου κατήνεγκε φοβερὸν κτύπημα εἰς τὸν Μινώταυρον, ὅστις αἰσθανθεὶς μέγαν πόνον ἤρχισε νὰ μυκᾶται ἀγρίως καὶ νὰ φεύγῃ πρὸς τὰ κάτω· ἀλλ' ὁ Θησεὺς παρηκολούθει αὐτὸν κατὰ πόδας καὶ πολλάκις προφθάνων αὐτὸν ἐβύθιζε τὸ ὀξὺ ξίφος εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους κατέβαλεν αὐτόν· ἔπειτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν τοῦ θηρίου καὶ ἀναπαυθεὶς ὀλίγον, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Λαβυρίνθου ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ λίνου.

Καὶ τίς νομίζετε περιέμενον αὐτὸν ἐκεῖ; Ἡ Ἀριάδνη, τὴν ὁποίαν ἰδὼν ὁ Θησεὺς εἶπε ψιθυρίζων· «Ἐτελείωσα τὸ ἔργον», καὶ ἔδειξε συγχρόνως τὸ αἱμοβαφὲς ξίφος· ἡ δὲ θεῖσα τὸν λιχανὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον· καὶ αὕτη μὲν ἔστη παρὰ τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἔνθα ἐκοιμῶντο οἱ φύλακες, ὁ δὲ Θησεὺς εἰσελθὼν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ σύντροφοι αὐτοῦ παρέλαβεν αὐτοὺς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐξῆλθε. Τότε πάντες κατέβησαν εἰς τὴν παραλίαν, προπορευομένης τῆς Ἀριάδνης, καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον ἐξῆλθον ἡσύχως τοῦ λιμένος κωπηλατοῦντες δι' ἐλαφρᾶς εἰρεσίας· ἐπειδὴ δὲ ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή, διῆλθον διὰ τῶν πλοίων τοῦ Μίνω ἀπαρατήρητοι· ὅτε δὲ ἀπεμακρύνθησαν τῆς ἀκτῆς ἀνεπέτασαν τὸ ἱστίον καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν περὶ τὸ δειλινὸν εἶδον τὰ ὄρη καὶ τὰς ἀλιμένους ἀκτὰς τῆς νήσου Νάξου.

Digitized by Google

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΠΩΣ ΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝ Ο ΘΗΣΕΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΝ ΥΠΗΡΞΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟΥ.

ΤΕ κατέπλευσε τὸ πλοῖον εἰς Νάξον, παραλαβὼν ὁ Θησεὺς τὴν Ἀριάδνην καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ κάτοικοι ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς φιλοφρόνως καὶ φιλοξένως· θέλων δὲ ὁ Θησεὺς νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἀριάδνην μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, ὅστις ἦτο κατὰ τὰς ὑπωρείας ὑψηλοῦ ὄρους ἀφιερωμένου εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, καὶ ἐζήτει τὸν ἱερέα· ἀλλ' αἴφνης ἠκούσθη βροντὴ καὶ νεφέλη πυκνὴ ἐπελθοῦσα ἐκάλυψε τὰ πάντα· ἄνωθεν δὲ ἐκ τοῦ βωμοῦ ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα· «Υἱὲ τοῦ Αἰγέως, ἄπελθε εἰς τὰς Ἀθήνας ταχέως μετὰ τῶν συντρόφων σου, τὴν δὲ θυγατέρα τοῦ Μίνω θὰ λάβω ἐγὼ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν οὐρανόν.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θησεὺς ἐταράχθη καὶ ψηλαφῶν ἐζήτει τὴν Ἀριάδνην· μὴ εὑρίσκων δὲ αὐτὴν ἔκραζε μετὰ θλίψεως· «Ἀριάδνη, ποῦ εἶσαι; Ἀριάδνη, δὲν ἀποκρίνεσαι;» ἀλλ' οὐδεμία ἀπόκρισις ἐδίδετο. Μετ' ὀλίγον διελύθη ἡ νεφέλη καὶ

Digitized by Google

ὁ Θησεὺς ἐξελθὼν τοῦ ναοῦ ἔστρεψε τὸ ὄμμα πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους καὶ εἶδε πάγχρυσον νεφέλην καὶ ἐντὸς αὐτῆς δύο ἀργυρολαμπεῖς μορφάς, αἵτινες ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν. Μετὰ ταῦτα κατέβη εἰς τὸ παράλιον σφόδρα κατηφὴς καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε μετὰ τῶν συντρόφων αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

Ὅτε τὸ πλοῖον ἐπλησίασεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς, ἐλησμόνησεν ὁ Θησεὺς νὰ διατάξῃ ὅπως ἀναπετάσωσι λευκὸν ἱστίον, καὶ ὡς ἐκ τούτου βλέπων ὁ Αἰγεὺς ἐκ τῆς ἀκτῆς τὸ πλοῖον φέρον μέλαν ἱστίον ἔρριψεν ἑαυτὸν κατὰ τῶν κρημνῶν καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔκτοτε ἡ θάλασσα, ἡ περιβρέχουσα τὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος, ὠνομάσθη Αἰγαῖον πέλαγος.

Καταπλεύσας ὁ Θησεὺς εἰς τὸ Φάληρον, εἰς μὲν τὴν πόλιν ἔπεμψε κήρυκα ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν αἰσίαν αὐτοῦ ἔλευσιν, αὐτὸς δὲ μείνας ἐκεῖ ἔθυσεν εἰς τοὺς θεοὺς σωτήρια. Ἐνταῦθα συμμίξαντες πάντα τὰ περισσεύσαντα σιτία ἐκ τοῦ πλοῦ καὶ βράσαντες αὐτὰ εἰς μίαν χύτραν κοινὴν συνέφαγον πάντες ὁμοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Τὸν δὲ κήρυκα φθάσαντα εἰς τὸ ἄστυ συνήντων οἱ πλεῖστοι μὲν ὀδυρόμενοι διὰ τὴν τελευτὴν τοῦ βασιλέως, τινὲς δὲ χαίροντες διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν συγγενῶν αὐτῶν· οὗτοι φιλοφρονούμενοι ἐστεφάνουν τὸν κήρυκα, ἀλλ' ἐκεῖνος δεχόμενος τοὺς στεφάνους περιέστεφε τὸ κηρύκειον.

Ὅτε δὲ ὁ Θησεὺς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ Αἰγέως ἔσπευσαν μετὰ κλαυθμῶν καὶ θορύβου εἰς τὸ ἄστυ. Ἔκτοτε δὲ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ὀσχοφορίων ὁ κῆρυξ ἔχων ἐστεμμένον τὸ κηρύκειον προεπορεύετο, οἱ δὲ παῖδες εἵποντο κρατοῦντες κλήματα πλήρη σταφυλῶν καὶ ἔκραζον· «Ἐλελεῦ, Ἰού, Ἰού.» Εἰς ἄλλην δὲ περίστασιν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς συμμίξεως τῶν σιτίων φέροντες οἱ παῖδες

Digitized by Google

κλάδους ἐλαίας ἐστεμμένους δι' ἐρίου καὶ πλήρεις παντοειδῶν ἀπαρχῶν περιέτρεχον τὰς ὁδοὺς κράζοντες·

«Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους,
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀποψήσασθαι
καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς.»

Ἀφοῦ δὲ ὁ Θησεὺς ἐτέλεσε τὰ τῆς ταφῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μεγαλοπρεπῶς, ἔλαβε τὴν βασιλείαν καὶ εὐθὺς ἐφρόντισε ν' ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἐκ τῶν κακούργων ὅσοι εἶχον μείνῃ ἔτι, καὶ ἐκ τῶν θηρίων ἅπερ ἔφθειρον ἀνθρώπους καὶ κτήνη· τελευταῖον δὲ ἐφόνευσε τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, καὶ μετὰ ταῦτα κατανικήσας ἐδίωξε τὰς Ἀμαζόνας, αἵτινες ἐλθοῦσαι ἐκ τῆς Ἀσίας εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ προεχώρησαν μέχρι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Μετὰ ταῦτα ἐξεστράτευσεν ἐπὶ τοὺς Λαπίθας, ὁ βασιλεὺς τῶν ὁποίων ὠνομάζετο Πειρίθους· ἀλλ' ὅτε οἱ δύο ἄνακτες συνηντήθησαν, ἠγάπησαν ἀλλήλους καὶ ἔγειναν μεθ' ὅρκου στενοὶ φίλοι· ὥστε ὅτε ἀκολούθως οἱ Λαπίθαι εἶχον πόλεμον κατὰ τῶν Κενταύρων, ὁ Θησεὺς ἔσπευσε προθύμως εἰς βοήθειαν αὐτῶν·

Τὸ ἐνδοξότερον ὅμως ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς φημίζεται εἶναι ὅτι συνῴκισε τοὺς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντας εἰς μίαν πόλιν, καὶ τοὺς ἕως τότε διῃρημένους εἰς πολλὰς ἀντιπάλους μερίδας κατοίκους τῆς χώρας συνήνωσεν εἰς ἕνα συμπαγῆ δῆμον· ἀλλ' ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο περιήρχετο τὰς κώμας καὶ τὰ χωρία πείθων πάντας· εἰς δὲ τοὺς δύναμιν καὶ πλοῦτον ἔχοντας ἔλεγεν ὅτι χάριν τῆς ἑνώσεως παρῃτεῖτο τῆς βασιλείας καὶ ἔμενε μόνον φύλαξ τῶν νόμων καὶ ἄρχων τοῦ πολέμου, καὶ ὅτι ἡ πολιτεία θὰ ἦτο ἀβασίλευτος καὶ δημοκρατική. Οὕτω διὰ τῆς πειθοῦς ἔγεινεν ἡ ἕνωσις καὶ ἔκτοτε ἐτέθησαν τὰ θεμέλια τοῦ μεγαλείου τῶν Ἀθηνῶν. Φοβούμενος δὲ μὴ ἡ πολλὴ ἐλευθερία καταντήσῃ εἰς ὀχλο-

Digitized by Google

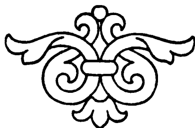
κρατίαν, διῄρεσε τοὺς πολίτας εἰς εὐπατρίδας, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν ὡς ἐχόντων καλὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν, εἰς γεωμόρους, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν γεωργούντων τὴν γῆν, καὶ εἰς δημιουργούς, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν ἐργατῶν ἐν γένει καὶ τῶν τεχνιτῶν· ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα χαράξας ἐπ' αὐτοῦ βοῦν· ἐξετέλεσε δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ὠφέλιμα εἰς τὴν πόλιν, ἕνεκα τῶν ὁποίων οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμων αὐτὸν ἐπὶ πολλὰς γενεὰς θεωροῦντες αὐτὸν ὡς πατέρα τῆς ἑαυτῶν ἐλευθερίας καὶ θεμελιωτὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Πολλὰ δὲ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Πέρσαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐλέγετο ὅτι ἐφάνη ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνος κρατῶν μέγα ῥόπαλον καὶ προξενῶν φοβερὰν θραῦσιν εἰς τοὺς πολεμίους. Ἔτη τινὰ μετὰ τὴν μάχην ταύτην τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εὑρεθέντα ἐν τῇ νήσῳ Σκύρῳ ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ Κίμωνος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δεχθέντες αὐτὰ μετὰ μεγάλης πομπῆς, τὰ ἔθαψαν πλησίον τοῦ Γυμνασίου καὶ ἤγειραν εἰς μνήμην αὐτοῦ μεγαλοπρεπῆ ναόν, ὅστις σῴζεται μέχρι τῆς σήμερον.

Ἀλλὰ πῶς συνέβη νὰ εὑρεθῶσι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν Σκύρῳ; Ἰδοὺ τί ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι. Προσκληθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπὸ τοῦ Πειρίθου ἀνέλαβε μετ' αὐτοῦ ἔργον παράτολμον καὶ ἀνίερον· διότι ἀμφότεροι κατέβησαν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἅδου ὅπως ἁρπάσωσι τὴν Περσεφόνην. Καὶ τὸν μὲν Πειρίθουν κατεσπάραξεν ὁ Κέρβερος, τὸν δὲ Θησέα προσήλωσαν ἐπὶ κρημνοῦ τινος, ὅπου ἔμεινεν ἕως οὗ ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἠλευθέρωσεν αὐτόν· οὕτω δὲ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ πάλιν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὅτε ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας εὗρε τὴν κυβέρνησιν εἰς χεῖρας ἄλλου, διότι κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ συνέβησαν πολλὰ δεινὰ εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ λαὸς ᾐτιᾶτο τὸν Θησέα· ἓν δὲ ἐκ τῶν δεινῶν ἦτο ὅτι εἰσέβαλον εἰς αὐτὴν οἱ Τυνδαρίδαι, οἵτινες μεταξὺ

Digitized by Google

ἄλλων ἀπήγαγον καὶ τὴν μητέρα τοῦ Θησέως Αἴθραν αἰχμάλωτον εἰς Λακεδαίμονα, ἐκ τῆς ὁποίας μετὰ ταῦτα ἀπήχθη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς Τροίαν.

Μετὰ τὰ παθήματα ταῦτα τῆς πόλεως ὁ Θησεὺς μὴ δυνηθεὶς νὰ ἑλκύσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ κατεδίκασεν αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς φυγὴν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν νῆσον Σκῦρον ὅπου εἶχε πατρικὰ κτήματα. Ἐβασίλευε δὲ τότε ἐν Σκύρῳ ὁ Λυκομήδης· ἐλθὼν λοιπὸν πρὸς τοῦτον ἐζήτει τοὺς ἀγροὺς ὅπως οἰκοδομήσας οἰκίαν κατοικήσῃ ἐκεῖ· ἀλλ' ὁ Λυκομήδης, εἴτε φοβηθεὶς τὴν δόξαν τοῦ ἀνδρός, εἴτε θέλων νὰ ποιήσῃ χάριν εἰς τὸν Μενεσθέα, τὸν ἔχοντα τότε τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, ὁδηγήσας αὐτὸν εἰς ἀπόκρημνον μέρος, ὅπως δῆθεν δείξῃ αὐτῷ ἐκεῖθεν τοὺς ἀγρούς, ὤθησεν αὐτὸν κατὰ τῶν πετρῶν καὶ τὸν ἐφόνευσε. Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ Θησέως καὶ πολλῶν ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, διότι οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦντες πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας καὶ ἐνδόξους πράξεις, στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς τοὺς εὐεργετήσαντας, ἐνίοτε δὲ καὶ κακοποιοῦσιν αὐτούς, διότι συνέβη νὰ ὑποπέσωσιν εἰς ἓν ἁμάρτημα. Τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος.

Digitized by Google

Τύποις Γ. Δρουγουλίνου ἐν Λειψίᾳ.

Digitized by Google

 'Εν ταῖς σελίσι 144—5 *τὸ ὄνομα* Τάλως *ἐγράφη κατὰ παραδρομὴν* Τάλος. *῎Αλλα τινὰ παροράματα ὡς μικροῦ λόγου ἄξια δὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα.*

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

89094607082

B89094607082A

Digitized by Google

Digitized by Google

89094607082
b89094607082a

Digitized by Google